

தி.வா ஜதந்நாதன்

இறையனார் அகப்பொருள்

மூலம்

(நக்கீரனார் உரையுடன்)

ராவ்பஹதூர்-ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்

எப்-ஆர்-எசு-எஸ் (லண்டன்). எம்-ஆர்-ஏ-எஸ் (லண்டன்).

பதிப்பித்தது.

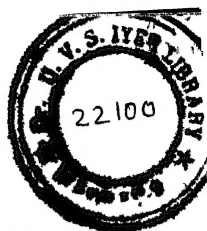

சென்னை :

1916

[காபிரைட் ரிஜிஸ்தர் செய்ய்தது.]

அந்தமு மாதியு மவ்வுனவ் வுந்நின் றமலன்றந்த
சேந்தமி ழென்னுந் திறங்காட்டி யீதைந் திணையகநூல்
வந்தன யாவும் வளரன்பின் ழிடினவேன் வாய்மைக்கன்றோ
முந்துமன் பின்முத லாய்மேன வெனறு முடிந்ததுவே.

ஓ ௦

இறைவன் துணை

இறையனார் அகப்பொருள்

க ள ஷு

க. அன்பி னைந்திணைக் களவொன்படுவ
தந்தண றருமறை மன்ற லெட்டனும்
கந்தருவ வழக்க மென்மயூர் புலவர்

என்பது சூத்திரம். நீ நால் உரைப்பினும் அகநூற் பாயிரம் உரைத்துரைக்க வென்பது பாயிரம்; என்னை?

“அயிர முகத்தா ளுன்ற தா லு ௦

பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே”

என்றாராகலானும், பரபரப்பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்ட பாயிரம் நுண்ணொருபுராகிய நால் இனிதுவிளங்கும் என்பதாகலானும் பாயிரம் உரைத்துரைக்க வேண்டும் என்பது பாயிரம். என்மேல வெனின் கொழுசென்றவழித் துன்னுசி இனிதுபெல்லாம்; அது பேரலவென்பது.

*பேராசிரியர் “பெருமானடிகள் கவியாய் செய்தாவது” எனவும் “கவியாய் பெருஞ்சண்ட கணகரையனார் மகனார் சக்கிரர்” எனவும் (சொல்-மாபி-௧௪) வழங்குதலானும்; செஞர்க்கினியர் ‘இறையனார் கவியாய்’ (சொ-டொ-அகத்-௫௩) என வழங்குதலானும்; இஃதொலையினும் “சிறு பிறழ் ஸுயர் பெய்தது கவியாய்” என்பது, என்னை? களவு கற்பென்னுங் கைகோளிரண்டனுள் “எவ்வை- சிறப்புடைத் தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்” என வருதலானும் இறையனார் கவியாய் என்பதே பண்டைப் பெயர். அதல் உணர்ந்து கொள்க.

உ. 1. இரையனார் அகப்பொருள்

அம்பாயிரம் ஒருவகைப்படும், பொதுவுஞ்சிறப்புமேன. அவற்றுட் செவ்வப்பாயிரம் என்பது எல்லா நான்முகத் தும் உரைக்கப்படலாது; சிறப்பப்பாயிரம் என்பது தன்னால் உரைக்கப்படலாற்றகு இன்றியமையாதது.

பாயிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோவெனின், புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பான் புதுந்தோன் * நூல்கேளானோ புறவுரை கேட்பென்னையெனின், நூற்றூர் புறனாகவையுமா நூற்று இன்றியமையாததாதலினென்க. என்போல வெனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயின்மாடப போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்க மாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும், தகைமாண்ட நெடுஞ் சுவர்க்கு கைகமாண்ட ஈடுகியம்போலவும் என்பது. ஆக லிற் பாயிரங்கேட்டே நூல் கேட்கப்படும்.

அவற்றுள் அப் பொதுப்பாயிரந்தான் நான்குவகைப் படும், ஈனோன்றன்மைபு, எதலியற்கைபுங், கொள்வோன் தன்மைபுங், மேடவாறுபுமென; என்னை?

“ஈனோன் தன்மை யீத லியற்கை
கோன்றோன் தன்மை கோடன் ஈறென
வீரியன் டென்ப டுமொதுவி னியற்கை.”

என்பவாகலின்.

ஈனோன்றன்மை என்பது ஆசிரியனது தன்மை என்ப வாகு; எதலியற்கை என்பது அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாகு; கொள்வோன்றன்மை என்பது மாணுக்கனது

* ‘நூல் கேளாமுன் புறவுரை கேட்பென்னையோ வெனின்’ எனவும் பாடம்.

† ‘பூவை’ என்பது நுன் அசுரப்பிரதியிற் உண்ட பாடம்.

‡ ‘இயல்புணர்ந்தோரே’ எனவும் பாடம்.

தன்மை என்றவாறு; கோடன்மரபு என்பது அவன் கோட்டுப் பழைமை என்றவாறு. அவையெல்லாம் விரித்துரைப்பிற் பெருமும்; முடிந்த நூலிற் கண்டுகொள்க.

இனிச் சிறப்புபாரிசம் எட்டுவதைக் காண்க. அவை பாவையொன்றின், ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையுந் தாழ்ப்பெயரும் யாப்பும் ஆகியவொருநூல்கொள்வதும் பயனுமென இவை. என்ன?

“ஆக்கியோன் பெயர் வழியே மெல்லே
தூத்பெயர் யாப்பே பரிசுலிய டொட்டுளோ
கொட்டொர படனோ மாடெண் டொருநும்
சாட்டென சாட்ட ல்டர் பிரத திடல்பே”

என்றாகலின்.

காலமும் காலமும் காலமும் கூட்டிப் பதினெண் நென்பாரும் உளர். என்னை?

“காலவ களனே காரண மென்றும்
முலகை யேற்றி பொழிஞ்ரு முனளே.”

என்பவாகலின்.

இனி, ஆக்கியோன் பெயரென்பது ஆல்செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு. இந்நூல்செய்தார் யாரோ வெனின், மால்வரைபுரைபு மாடக்கூட லாலவாயிற் பால் புரை பசுங்கதாசு சூழவிந் திங்களைக் குறுங்கண்ணியாக உடைய அமுலவிரோதி அருமறைக் கடவுளென்பது.

வழியென்பது இந்நூல் இன்னதன்வழித்து என்பது. இது *வினையின்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவற்ற செய்ப்பட்டமையால் வழிநூலென்று சொல்லப்படாது, முதலுலெனப்படுமென்பது.

* ‘வினையின்கி விளங்கிய அறிவின்—முனைவன் கண்டது முதலாலாகும்’ என்பது தொல்-பொருள்-மரபியல்-94.

இதையனார் அகப்பொருள்

எல்லையென்பது இந் நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்கு
மென்பது. இந் நூல் எவ்வெல்லையுள் நடக்குமோவெனின்,
வடக்கு வேங்கடந், தெற்குத் குமரி, கிழக்குமேற்குந் கடல்
எல்லையாக நடக்கு மென்பது. என்னை?

“ வடக்குந் தெற்குந் குடக்குந் சணக்குந்
வேங்கடந் குமரி தீவுபுனற் பெளவமென்
நந்தான் செல்லை யகவியிற் கிடந்த
நூலதின் முறையே லாசினின் விரிப்பின் ”

எனவும்.

“ † வடவேங்கடந் தென்சுமரி
யாமினடத், தமிழ்குறு நல்லுலகத்து ”

எனவும் காக்கைபாடினியாருந் தோல்காப்பியனாருஞ்சொன்
னாராகலின் என்பது.

நூற்பெயரென்பது நூலதுபெயரென்றவாறு. நூல்
பெயர் பெறுமிடத்துப் பல்விசிற்பத்திற் பெயர் பெறாம;
என்னை? செய்தானாற் பெயர்பெறுதலுஞ், செய்வித்தானாற்
பெயர்பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்பெறுதலும், அவ்
வினாற் பெயர்பெறுதலுஞ், சிறப்பினாற் பெயர்பெறுதலு
மென. செய்தானாற் பெயர்பெற்றன அகத்தியம், தோல்
காப்பியமென இவை; செய்வித்தானாற் பெயர்பெற்றன,
சாதவாகனம், இளந்திரையமென இவை; இடுகுறியாற்
பெயர்பெற்றன, நிகண்டு, † நூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டென

* ‘நூன்முதன் முறைமை’ எனவும் பாடம்.

† தொல்காப்பியத்திற்குப் பனம்பாறு படியு பாயிரம்.

‡ ‘நூல்’ என்று பெயர் பெற்றதோர் நூல் உண்டென்பது அடி
யார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரைப்பாயிற்று “ஆயிரநாம்பிற்றதி
*** புலவர்” என நூலுளவோ” என்றலானும். அரங்கேற்று
காதை யுரைக்கண் “ஆடிட முக்கோல் ஆட்டுவார்க் கொடுகோல்
என்று நூலிந் கூறின முறைமை” என்றலானும் உண
ரற்பாற்று. மயிலைநாதரும் நன்னூல் உரைக்கண் “இடுகுறியாற்
பெயர்பெற்றன நிகண்டு, நூல், கலைக்கோண்டுத்தண்டு” என உரைக்
கார். (கலைக்கோட்டுத் தண்டு எனவும் பிரதி பேதம் உண்டு.)

இவை ; அங்ஙனம் பொய்பெற்றது பன்னிருபடவ மென்பது ; சிறப்பினால் பொய்பெற்றது களவிய இலன்பது ; என்னை ? களவு தப்பு என்னுங் கைகேவிரண்டனுட்கள வின் சிறப்புடைதென்று வேண்டும இவ்வாசிரியன். என்னை ?

“முற்படப் புணராத சொல்லின் னாயிற்
கற்பணப் படுவது களவின் வழிதே.” (இறை-கரு.)

என்ற வேண்டுகலின். தற்புக் களவுபொல ஓநதலையான அன்றிற்றன்று.

இனி யாப்பென்பது நால்பாப்பு. நால் பாக்கு டீட்டது நான் த வாகபால் யாககாரபடம் ; தொழ்த்தும விரித்துந் திரைகேவிரயாகம மொழிபெயர்த்துமென. என்னை ?

“தொகுத்தல் விரித்த மெனகேவிரி மொழிபெயர்த்
தார்ப்பட யாததலா * டகோப பினவே”

(தொல் - தொ - மர - கள.)

க.ன்றாராகலின்.

அவற்றுள் இது தொகுத்திபாக்கார்ப்பட்டது ; என்னை ? உலகத்து நடக்கும் அந்நொருடசெய்யுளிலக்கணமெல்லாம் இவ்வறுபது சூத்திரத்துள்ளே தொகுத்தானாதலின் என்பது.

இனி முதலியபொருளென்பது நூற் பொருளைச் சொல்லுதலென்பது. இந்நூல் என்னுதலிற்றோவெனின் தமிழ் முதலிய தென்பது.

சேட்போ என்பது இன்னார் கேட்டார் என்பது. இந்நூல் கேட்டார் யாரோவெனின், குறறமுடைய நூலா

* அனைவகை படுமே' எனவும் புரடம்.

* யார் கேட்டாரோவெனின்' எனவும் பாடம்.

யினன்றே குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுமது? * இது முனைவனார் † செய்யப்பட்ட நூலாகலாற் ‡ குற்றமின்மையினையிற் கேட்டாரையின்றென்பது. இன்றெனினும், உரை நடந்துவாராயின்றமை || நோக்கக் கேட்டாரையுமுடையதென்பது. கேட்டார் யாரோமெனின், மதுரை உட்பூரி குழகிழார் பசனுவான் § உருத்திரசன்மன் என்பது. அவன் கேட்டற்குக் காரணஞ் சொல்லுதும்.

தலைச்சங்கம் இலட்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இஃது இயிரா பாண்டியாகல். அவரது தலைச்சங்கம் நூந்தார் அகத்தியனாகும், திரிபுரமேரித்த வீரிசடைக்கடவுளுங், குன்றேறித்த முருகவேளும், முரஞ்சிலூர் முடிநாகராயரும், நீதியின்கிழவனு மென இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞாற்று நாதபத்தொன்பதின்மர் என்பர். அவர் ஞன்னிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாதபத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர் நாலாயிரப்பாட்டை எததுவையோ டரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருதும், களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தன். அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாதபத்தொன்பதின்மர் சங்கம் நூந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கம் இயிரார் காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் றாக என்பத்தொன்பதின்மரெனப். அவரட்சகியரங்கேறினா எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கம் நூது தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

* 'முனைவன்றன்னால்' எனவும் பாடம்.

† 'கொல்லப்பட்ட' எனவும் பாடம்.

‡ 'குணமின்மையின்னையின்' எனவும் பாடம்.

|| 'நோக்கி' எனவும் பாடம்.

§ இவரே அகநானூறு தொகுத்தவராவர்.

இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாகும், தோல்
காப்பியனாகும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும்,
வேள்ளார்க்காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையன்
மாறனும், துவரைக்கோனும். கீரந்தை புமென இத்தொடக்
கத்தா ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள் ளிட்டு மூவா
யிரத்தெழுநூற்றுவா பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்
பாட்டன கலியும், குருகும், வேண்டாளியும், வியாழமாலை
யகவலுமென இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நூல்
அகத்தியமுந் தோல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசை
நுணுக்கமும் பூதபுராணமுமென இவை யென்ப. அவர்
மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தா ரென்ப.
அவரைச் சங்கமிர்இயினார் வேண்டேர்ச்சேழியன் முதலாக
முடத்திருமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட்
கனியரங்கேயினர் ஐவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்க
மிருந்து தமிழாராய்கதது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்
துப்போலும்* பாண்டியனுடைய கடல் கொண்டது.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார் சிறுமே
தாலியரும், †சேந்தம்பூதனாகும் அறிவுடையரனாகும், ‡பெருங்
குன்றார்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்
லத்துவனாகும், மருதனிளநாகனாகும் கணக்காயனார்மகனார்
நக்கீரனாகும் இத்தொடக்கத்தார் நாற்பத்தொன்
பதின்மரென்ப. அவருள் ளிட்டு நானூற்று நாற்பத்
தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்
டன நெடுந்தோகை நானூறும், குறுந்தோகை நானூறும், நற்
ழினை நானூறும் புறநானூறும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத்

* 'அக்காலப்போலும்' எனவும் பாடும்.

† 'சேந்தன் பூதனாகும்' எனவும் பாடும்.

‡ 'பெருங்குடிக்கிழார்' எனவும் பாடும்.

தும், நூற்றைம்பதுகளிலும், எழுபதுபரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையு மொன்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தோல்காட்டியமு மென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழராய்ந்தது *ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார் கடல் கொள்ளப்பட்டோர் போந்திருந்த த் முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி றீஞ்ச நாற்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப. அவருட க்ளியாங் கேமினார் மூவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழராய்ந்தது உத்தரபுதுரைமென்ப.

அக்காலத்துப்பாண்டியனாற் பன்னிரியாண்டு வற்கட ளு சென்றது. செல்லப், பச்சிடுகுதலும், அரசன் சிட்டரை யெல்லாங்கு வி “வெயின், நான் உங்களைப் புறநதரகில்லென்; என் தேயம் பெரிதும வருததுகின்றது; நீயிர்போய் நூரக் கழிந்தவாறு புக்கு, நாடுநாடாரினஞ்ஞன்று என்னையுள்ளி வமமின்” என்றான். என, அரசனை விடுத்தது எல்லாவுய் போயினடின் றைக் கணகநின்றிப் பன்னிரியாண்டுகழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடுநாடாரிய மழைமெய்தது. மெய்தபின்றை அரசன் இனி நாடு நாடாரிற்றுகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பகரும் ஆட்போக்க, எழுத் ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பாட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எஞ்சுந் தலைப் பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, “என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்

* ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்தையப்பதன்பாரும் உளர்.

† கடைச்சங்கமிரீஇய, முதற்பாண்டியன் வங்கியசேகரனுன்

பொருளதிகாரம் பராணமடையார் கூற்றம்.

பெறெமெனின் இவைபெற்றும் பெற்றிலேம்” எனச் சொல்லாநிற்ப, மதுரை அல்லலாயில் அழநிறக்கடவுள் சீர்திப்பான் : “என்னை பர்வர! அரற்றருக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுதானும் ஞானத்திடைபுகாகலான், யாம் அதனைத் தோகதற்பாலம்” என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தைப்பூந்து செய்து மூன்று சொப்பிதழுகத்தெயுதிப் பீடத்தின சீழிட்டான்.

இட்ட பிற்பிறைநூன்று, தேவரீரூலம் வழிபடுவான் தேவா *கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, கீர் தெளித்துப், பூநிட்டுப் பீடம் நின்றிழைப்பான் என்றும் அலகிடாநான் அன்று தெய்வத் தவக்யம் பிணை அலகிடுவனென்று உங் வங்குளிர அலகிட்டான். இட்டபற்கு அவ்வலகிணைமும் இதழ்போந்தன. போதரக மொன்றிபோந்து நோக்கினற்கு வாய்ப்புடைத்தாயிற்றேய் பொருள்திகாரமாய்க்காட்டிற்று. காட்டப், பார்ப்பான் சிந்திப்பான் : “அரசன் பொருள்திகாரம் இனமையிற் கவலையின்றினென்பது பட்டுச் செல்லாநின்ற அணாந்து நமபெருமான் அருளிச் செய்தானாகும்” என்று, தன் அநபபுகழைக் கொயிற் றலைக்கடைசென்று நின்று கடைக்காப்பார்க்குணாத் தக கடைக்காப்பார் அரசர்க்குணாத் த, அரசன் புகுதருக் கவென்று பார்ப்பாணக் கூவச சென்றுபுகுக காட்டக கொண்டு நோக்கி, “இது பொருள்திகாரம்! நமபெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்தானாகுதற்பாலது” என்று, அத்திசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாணைக் கூவுவித்து, “நம் பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்த பொருள்திகாரம்! இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள்காண்மன்” என அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கண்மாய்

பலகை ஏழியிருந்தாராய்வுழி, எல்லா நூற் தாந்தாம் உரைத்த உரைபே நன்றென்று சிலகாணெல்லாஞ்சென்றன. செல்ல நாம் இங்ஙனம் எத்துணை புலர்ப்பினும் ஒருநிலைப் பட்டது ; நாம் அரசனுழைச்சென்று நமக்கோர் காரணிகளைத் தரல் வேண்டும்என்று கொண்டிரேபாந்து, அவனும் பொருளெனப் பட்டது பொருளாப் அன்றென்பாப் பட்டது அன்றா யொழியக் காண்டிமென, எல்லாநூற் றொழிபட்டு அரசனுழைச்சென்றார். செல்ல அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, “என்னை? நூற் குப் பொருள் கண்டிரே?” என, “அது காணுமாறு எமக் கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டும்” எனப், “போமின், நமக்கோர் காரணிகளை எங்ஙனம் நாடுவேன்? தீயிர காரபத்தெதன்பதினமராயிற்று நமக்குச் சீராவார் ஒருவர் இயையினின்றே” என்று அரசன் சொல்லப் பாரந்து பின்னையும் கன்மாப்பலகை ஏழியிருந்து “அரசனும் இது சொல்லினான், யான் காரணிகளைப் பெறமாறு எனனை கொலென்று சந்தித்தி ருப்புழிச், சூத்திரருசொத்தான் ஆல் வாயி லனிச்சடைக்கடவுளன்றே! அவனையே காரணிகளை யுந் தரல்வேண்டு மென்று சென்று வரங்கிடத்தும” என்று சென்று வரங்கிடப்ப, இடையாபத்து, “இவ்வூர் உப்பூரி குழிகீழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண் ணன் புன்மயிரன் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை உளன்; அவனை அன்னனென் றிகழாது கொண்டிரேபாந்து ஆசனமேவிரிஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தாற் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர சலிர்க்கும் மெய்யாயின உரைசேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரைசேட்டவிடத்து வானா இருக்கும்; அவன் குமாறு தெய்வம்; அவ்கோர் சீர்பத்தினுற் றேன்மினான்” என மூக்காவிகைத்ததூரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்றுந்,

எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டுபோந்து,
 உப்பூரிசூழ்கிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, 'இவ்
 வார்த்தைமெல்லாஞ் சொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன்
 மனைத் தரல்வேண்டிமென்று வேண்டிக் கொடுபோந்து,
 வெணியதுறதி, வெண்பூச்சூட்டு, வெண்பாக தணிந்து,
 கன்மாப்பலகையெழி இரீஇக் கிழிருந்து சூத்திரப்பொரு
 ளுரைப்ப, எல்லாநும் முறையே உரைப்பக்கேட்டு வாவா
 திருந்து, மதுரைமருதனிளங்கனார் உரைத்தரிடத்து
 ஒரோவழிக் கண்ணீர் வரந்து மெய்யமமார் பிறத்திய
 பின்னார் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த
 விடத்துப் பதமெய்யுங் கண்ணீர் வரந்து* மெய்யமமார்
 சினிப்ப இருந்தான். இரும்பு ஆர்ப்பெடுத்து மெய்யுரை
 பெற்றும் உருந்தென்றா.

அதனால், உப்பூரிசூழ்கிழார் மதுனாவான் உருத்திரசன்ம
 னாவான் செய்தது இவ்நாறுதறையென்பாருழுவா; அவர்
 செப்திலி, மெய்யுரை சேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிடு
 பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்டநாற் நக்கீரனாரால் உரை
 கண்டு, குமாரகவாயியாற் கேட்கப் பட்டதென்க. இனி
 உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுகிறேன்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தமமகனார்
 கீரங்கொற்றனார்க்குரைத்தார்; அவர் தேனூர்க்கிழார்க்குரைத்
 தார்; அவர் படியங்கொற்றனார்க்குரைத்தார்; அவர் தேஸ்
 வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்குரைத்தார்; அவர் மணலா
 ராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனார்க்குரைத்தார்;
 அவர் செல்லாராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனார்க்
 குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார்;

எண்ணி வீழ்த்தி' என்பதும் பாடம்.

அவர் மாதவனார்* இளநாகனார் குறாத்தார்; அவர் முசிறி யாசிரியர் நீலகண்டனாக் குறாத்தார். இங்ஙனம் வருதின் றது உரை.

இனிப் பபனென்பது இதுகற்க இன்னது பபக்கும் என்பது. இதுகற்க இன்னது பபக்குமென்பதறியேன், யான் நூற்பொருள் அறிவதென நுமே யெனினிற், சில்கெழுத் தினான் இயன்ற பபனறியாதாய், பல்கெழுத்தினான் இயன்ற நூற்பொருள் எங்ஙனம் அறிதேயோ பேதாய் எனப்படுபாக ளின், இன்னது பபக்குமென்பது அறியல் வேண்டி. என் பபக்குமோ இதுகற்கெவனின், வீடுபேறு பபக்குமென்பது. என்னை? இது களவியலன்றே? இதுகற்க வீடுபேறு பபக்கு மாமென்றை? களவு கொலை காமம் இணைநிறைந்த என்பன வன்றே சமயத்தாராணம் உலகத்தாராணங் கடியப்பட்டன? அவற்றை ஒன்றன்றிலோ இது? எனின்; அற்றன்று, கள வெனுந் சொற்கேட்கு களவுநிதென்பதாய் காமமெ னுஞ் சொற்கேட்டுக் காமநிதென்பதாய்மன்று; மற்ற றவை நல்லவாயினு முண்டு: என்னை? ஸ்ரீபெண்டாட்டி தம் ரொடுகலாய்தது நஞ்சுண்டு சாவலென்னும் உள்ளத்தவாய் நஞ்சுகூட்டி வைத்து, விலக்குவாரில்லாதபோழ் துண்ப லென்று நின்றவிடத்து, அந்நஞ்ஞையானெருவன் அதனைக் கண்டு இவ்விதனைபுண்டு சாவாமற் கொண்டுபோ யுருப்ப லென்று அவனைக்காணுமே கொண்டுபோ யுருத்திட்டான்; அவனுஞ் சனைக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான்சென்றார் அதுகர்ணுநாய்ச் சாக்காடுநீங்கினாள். அவன் அக்களவியுண் அவனை உபயக்கொண்டமையான் நல்லுழிச் செல்லு மென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை பபக்கு மென்பது.

* 'மாதவனார்' என்பதும் பாடம்.

† 'நல்லுழின்' என்பதும் பாடம்.

இனிக் காமம் நன்றமாறுண்டி. கவர்க்கத்தின்கட்
சென்று போகந்துய்ப்பலென்றும் உத்தரகுறியின்கட்
சென்று போகந்துய்ப்பலென்றும் நன்றானகற்று விடு
பெறுவலென்றுத் தெய்வத்தை வழிபடுவலென்றும் எழுந்த
காமங் கண்டாயன்றே? மேன்மக்களானும் புகழப்பட்டு
மறுமைக்கும் உறுதிபபக்குராதலின் இக்காமம் பெரிதும்
உறுதி யுடைத்தென்பது. உறுதி உடைத்தாமாறு : அறு
வகைப்பட்ட பாசாண்டுகளும் இணைவிழைச்சு தீதென்ப.
அஃது உண்டாமிடத்துச் சுற்றத்தொடாச்சி உண்டாம்;
உண்டாகவே, கொலைபே தவலை வெகுளியே நெருக்கே
மாணமே என்றித்தொடக்கத்துக் குற்றாநிகழ் மென்பது.
அது கேட்கவே, தலையாயினார் அதன்கணின்று நீங்குவர்.
இனி இடையாயினார் பெண் என்பது ஏற்புசட்டகம்,
முடைக்குரம்பை, புழுப்பின்டம், 'பைம்மியாநோக்கப்
பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து'; ஐயும் பித்தும் வளியுங்
குடநுங் கொழுவுந் புரளியும் நாம்மும் மூத்திரபுட்டங்களும்
என்று இவற்றதையைப்; பொருளன்று; பொருளாயிற், ஆவே
சாந்தே மாகே என்னெனிய அனிகலனென் என்றிவற்றற்
புணையவேண்ட வன்றே தானிலயல்லாக நன்றாயின்? என்று,
அதன் அகபத்தன்மை உரைப்பக்கே கட்டுநிக்குவா. கடையா
யினார் எத்திறத்தானு நீங்கார்; என்னை? பல்பிறப்பிடை
ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பாயின்று போகந்துய்த்து வரு
கின்றமையின் அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை?
பேசையைக் காதல்காட்டிக் கைளிக்க என்பதனால் அவன்
தாழப்பட்ட இணைவிழைச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்
டப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் மூப்புப் பிணி சாக்காடில்லது
நீச்சநிரப்பிடும்பை யில்லது; இவனும் பதினாறட்டைப் பிரா
யத்தினுய்இவளும் பன்னிரட்டைப்பிராயத்தாளாய் ஒத்த

பண்டும் ஒத்த நலனும் ஒத்த அன்பும் ஒத்தசெல்வமும் ஒத்ததல்லியும் உடையராய்ப் பித்தொன்றிற் கூனடின்றிப் பொகருதுப்பாரென்று காட்டப்பட்டதென்பது. என் போலவோ வேனின், கடித்தின்னாதானைக் கட்டி புசித் கதித்திற்பியவாழ் போலவங், கலங்கற்சின்னீர் தெரு வாமையான் உண்டானை, அமிஷடையா நொருவன் பெய்த் தெனார் காட்டி, உதுக்கானும் நல்லதொருநீர் தோன்றுவ, அந்நீர் பருவாய், இரங்குறுநீர் பருகி என்செய்தி? என்று கொண்டுபோய் நல்லதொருநீர் தலைப்படுகித்து ஊட்டியாகுபொலவந், தான் ஒழுக்கான்றகோர் இணைவ் அழிச்சுவுள்ளே மிகத்தொ ஒழுக்கங் காட்டினான். காட்ட அழிப்பொருள் என்னை கொல்லோ எனும்; எனவே மக் கப்பாட்டினனும் வலியானும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவதன்று, தவளு செய்தார்க்குப் பெறலாம் என்னை?

வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் கெய்தவ
மீண்டு முயலப் படும” (சுரன்-தவம்-டு.)

என்பதாலான் என்பது. அது கேட்டு, யானுந் தவஞ் செய்து இதனைப் பெறுவெனன்று அதன்பாட்டு வேட்கை யால்தவஞ்செய்யும்; செய்யாநின்றானைப் பாவி இதன் *பரத் த்தேதா விடுபேற்றின்படுமன்று விடுபேற்றின்பத்தை விரித் துரைக்கும். அதுதான் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சரக்காடு அலகலக்கவலைக் சையாற்றினிங்கி மணியினது ஒளியும் †மலரி னது நாற்றமுஞ் சந்தனத்துத் தட்பமும்போல உண்ணின் றெழுதரு மொரு பேரின்ப ‡வேள்ளத்ததென்பது கேட்டு, அதனைவிட்டு விடுபேற்றின்கண்ணே அவாவிரின்று தவமும்

* ‘பாகத்ததோ’ எனபுதும்பாடம்.

† ‘அண்மலர் நாற்றமும்’ என்பதும்பாடம்.

‡ ‘வேள்ளத்ததென, அதுகேட்டு’ என்பதும் பாடம்.

ஞானமும் புரிந்து பிடுபெறவானுமென்பது. அவனை வஞ்சித்துக்கொண்டுசென்று நன்னெறிக்கண் நிதி இயின மையிற் களவிபலென்னுங் சூழிபெற்றது.

இனிப் புகழ் பொருள் நட்பு அறமென்னும் நான்கினை யும் பயக்கும் இது வல்லதை; என்னை? கற்றவல்லன். வண்பதனின் மிக்க புகழ் இல்லை, உலகத்தாராணஞ் சமயத்தாராணம் ஒருங்கு புகழப்படு மாகலான் என்பது. இனிப் பொருளும் பயக்கும்; என்னை? பொருளுடையாரும் பொருள் கொடுத்துக் சற்பவாகலின் என்பது. இனி நட்பும் பயக்கும்; என்னை? கற்றரைச்சார்ந்து. ஒழுகவே நமக்கும் அறிவு பெருகுமென்று பலருஞ் சார்ந்து ஒழுகலின் என்பது. இனி அறமும் பயக்கும்; என்னை? ஞானத்தின் மிக்க கொடை இன்மையான் என்பது. இது பயன்.

இனிக் காலமென்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செய்யப்பட்டது. இவ்விட களமென்பது உத்திரப்பெருவழுதியார் அவைக்கள மென்பது. காரணமென்பது அக்காலத்துப் பாண்டியனுஞ் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம்பெறாது இடாப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பாயிரம் முற்றும்.

இனிப் பாயிரம் உரைத்தபின்றை நூலாமாறும் உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நர்னருவகையான் உரைக்கப் படும். அவையாவையோவெனின், நூனுதலிய துரைத்தலும் நூலுள் அதிகாரறுதலியதுரைத்தலும் அதிகாரத்துள் ஒத்துறுதலியதுரைத்தலும் ஒத்தினுட் சூத்திரறுதலியதுரைத்தலுமென இவை. அவற்றுள், நூனுதலிய துரைக்குமிடத்து நூலாமாறும் நூலென்றசொற்குப் பொருளாமாறும் உரைத்துரைக்கற்பாற்று.

அவற்றுள் நூலாடாறு உரைக்குமிதத்து நூல்தான்
மூன்றுவகைப்படும், முதலாவதும் வழிநூலுஞ் சார்பு நூலு
மென; என்னை?

* “முதல்வழி ஈர்பென நுன்புன்றாகும்”

என்றாகலின். அவற்றுள் முதலாவது வரம்பிலுள்ள
பயந்ததாகும்; என்னை?

“வினையி னீங்கி விளங்கிய னறிலின்

முனைவன் கண்டது முதலா லாகும்”

(தொல் - பொ - 12 - ௧0.)

எனவும்,

* “முதல்வ நூற்குப் பிரன்கோட் கூறுது”

எனவும்,

* “சுத்திரஞ் சூத்திரம் விருத்தி மூன்றற்கு

முதுநூ லில்லது முதலா லாகும்”

எனவுஞ் சொன்றாகலின். இனி அந்நூலோடு ஒத்த
தீயரபிற்றாய் ஆசிரியமதவிகற்பபாடக் கிளப்பது வழிநூ
லெனப்படும்; என்னை?

* “முன்னோர் நூலின் முடிபொருள் கொத்துப்

பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி

யழியா மரபினது வழிநூ லாகும்”

என்றாகலின். இவ்விரு நூலுள்ளும் § ஒரு வழி
முடிந்த பொருளை ஒருபகர நோக்கி ஒருகோவைப்பட
வைப்பது சார்புநூலாகும்; என்னை?

* இக்குறியிட்ட சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கலக்காரிகையுரையில்
வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு பரிபாடல் என்னும் ஆசிரியாரற்
செய்யப்பட்டன வாயிருக்கலா மென்றும், அவற்றையே பிற
காலத்தில் அன்னாலாசிரியர் தம்முடையவாக எடுத்து ஆண்டு
கொண்டன மென்றும் கருதற்கு இ-முண்டு.

† ‘முடிவிற்காய்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘கிடப்பது’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கொண்டுமுடிந்த’ என்பதும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

“இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடை நூலாகும்”

என்றாராகலின்.

எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அது யாதோ
வேனின், முதலூலின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானும்
ஒரு காரணத்தாற் பிறழவைத்தால் அதனைக் கருவியால்
திரிவுகாட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியான் ஒருபுலவ
னால் உரைக்கப்படுவது; என்னை?

“தன்கோ ணிறீஇப் பிறன்கோண் மறுப்ப
தெதிர்நூ லென்ப ரொருநா யோயே”

என்றாராகலின்.

அல்லதூஉம்,

“நூலெனப் படுவது துதலிய பொருளை
யாதிக் கண்ணே யறியசு சுட்டி
யோத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நியைஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
றொகைவகை † விரியின் வசையறத் தெரிந்து
ஞாபக்கு செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைத் தொழுகும் பண்பிற் றுகிப்
புணர்ச்சியி னமைந்து பொருளாகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே”

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். அன்றியும், ‡ நூலெனப்
படுவது துதலிய பொருளை முதலிற்கூறி முதல் நடுஇறுதி

* இச்சூத்திரம், டாப்பருங்கலக்காரிகை யுரையில் வந்த சில
குறிப்புகளைக்கொண்டு பாடலனு† என்னும் ஆசிரியரார் செய்யப்
பட்டதா யிருக்கலாமென்று கருதற்கு இடமுண்டு.

† ‘விரியும்’ என்பதும் பாடம்.

‡ இவ்வுரைப்பகுதி முன் அச்சுப்பிரதியி லில்லை; வேறொர்
வட்டிப்பிரதியிற் கண்டது.

மாறுகோள் இன்றித் தொகைவகை விரிபடப் பொருள் வைத்துப் பொழிப்பு அகலம் துட்பம் நூலெச்சம். என்னும் உரையிற் பொருள்விளங்கு நுண்மைக்கு வரம்பாக நோக்குடையது; என்னை?

“நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
தூதலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முடினடு விறுதி மாறுகோ ளின்றித்
தொகை கயினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணன் றனமுத வுரையொடு பொருநுதி
நுண்ணிதின் விளக்க வதுவதன் பண்பே”

என்றராகலின்; இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூலென்ப.

இனி நூலென்ற சொற்கும் பொருளுரைக்கப்படும். நூல்போறலின் நூலென்ப; பாவைபோலவானைப் பாவையென்றாற்போல, நூல்கொற்றலென்பது; நுண்ணிய பலவாய பஞ்சு நுனிகளாற் கைவன்மகடுஉத் தனது * செய்கை மரீண்டினால் ஒரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூலூற்றலென்பது; அவ்வாறே † கரநது பரந்த சொற் பாவைகளாற் பெருமபுலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம் ஒத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலாமுலகத்து நூல்வெய்தலாவது; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின் நூலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் நூல்போலச் செய்து பஞ்செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திர மென்னும் வடமொழிப் பொருளை நூலெனவழங்குதல் தமிழ் வழக்கெனக்கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள்.

இனி நூலுதலிபதூஉம் உரைக்கற்பாலது. அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம்; தமிழ்நூதலியதென்பது.

* ‘செயற்கை நலத்தோன்ற’ என்பது முன் அக்கப்பிரதியிற் கண்ட பாடும்.

† ‘சுகிர்து’ என்பதும் பாடம்.

தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும, எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்புமென.

அவற்றுள் இவ்வதிகாரம் என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், பொருளாராய்தலை நுதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. * அதிகாரம் நுதலியதூஉம் அதிகாரத்துப் பெயர் உரைப்பவே விளங்கும். இனி அதிகாரம் நுதலியதெல்லாம் அதிகாரத்துள் ஒத்து நுதலாவன்றே, பல ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரராதலான் ; இதனுள் இவ்வோத்து என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், ஒத்தினது பன்மையின்மையின் ஒத்தின் மென்பது.

இனிச சூத்திரம் நுதலியது முரைக்கற்பாலது. சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும. அஃதுரைக்குமாறு : கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துப் பொழிப்புத்திரட்டி அகலங்கூறலென.

இச்சூத்திரத்தின் கருத்தென்னையோ வெனின், இவ்வதிகாரத்து ஓரரைக்கின்ற பொருள் இன்ன தென்பதூஉம் இன்னதேனோ டொக்கு மென்பதூஉம் உணர்த்துதுதுதுதலிற்று. அன்னதாதல இச்சூத்திரங் கண்ணழிப்ப விளங்கும். கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள் :—அன்பின் ஐந்திணைக் களவு எனப்படுவது—அன்பினைய ஐந்திணையுட் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம் ; அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டனுள்—அந்தணர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மணம், எட்டு என்பது அவற்றது

* * இச்சொற்றொடர் முன் அசுசப்பிரதியில் இல்லை; வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

தொகை ; கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்—கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் * ஒழுக்கினைக் களவென்று சொல் டுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப் பொழிப்புத்திரட்டல் என்பது, அன்பினைய ஐந்திணையிற் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத் துக்கண் மகட்கோடலாறென்னும் எட்டினுட் கந்தருவர் ஒழுகலாறொப்பது. அதனைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்று வல்லோர் என்றவாறு.

இனிச் சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மைசெய்தற் குக் கடாவிடை யுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையெல்லாம் அகலவுரை யெனக்கொள்க. 'அன்பின் ஐந்திணை' என்ற விடத்து அன்பு அறிந்தேனாயினன்றே அன்பினைய ஐந் திணையும் அறிவதெனின், அது சூட்டத்துள் விளக்குந் தடற் றுள் வாளும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்ட லாகாது. அன்புடையரான குணங்கண்டவிடத்து இவை உண்மையான் ஈங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக்கொள் ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம யாவையோவெனின், சாஹிற்சாதல், நோவினோதல், ஒன்பொருள் கொடுத்தல், நன் கினிதுமொழிதல், புலார்வுநனிலேட்டல், பிரிவுநனியிரங்கல் எனஇவை. என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய : என்னை இவை திரிபுடையவாமாறெனின், சாஹிற்சாதல் என்பது அன்பி னோனே நிகழ்வதன்று, பிணியுடையளாய் வாழ்க்கையை முனிந்துசெல்வாள் இது தலைக்கீடாகச் சாவலென்று சாவ வும் பெறும்; இனிக், கண்டிரன்றே, குடுமிக்கூந்தலில் நடுநெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையுமிருந்து, சோறு தின்று வாழ்கின்றானோ, ஓ! கொடியளேகாணென்று

நித்தல் பழிதூற்றப்பட்டிருந்து, * பின்னுமே ஒரு நாட் சாவன், அதனால் இன்றே சாவனெனச் சாவவும் பெறும்; அதுவன்றிப் † புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சவர்க்கம் புகுவரென்னும் உரைகேட்டு அது வேட்கையானுஞ் சார்; அப்பரிசன்மி அன்பினானுஞ் சாம்; அஃது ஒருதலையாக நிகழ்வதன்றென்பது. இனி நோவினோத லென்பது ‡ மெய்நரோ என்றறியலாகாது; அதுவுந் திரிபுடைத்து; அன்புள்வறியும் அன்பில்வறியுந் தோன்று மென்று மறுக்கப்படும். ஒன்பொருள் கொடுத்த லென்பது கணிகையர், கூட்டம் பொருளானும்; ஆதலின் அதுவும் அன்பன்று. நன்கினிது மொழித் லென்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பகைவருந் தங்கருமம் முடிப்பாராதலின் அதுவும் அன்பன்று. புணர்வு நனி வேட்டலென்பது அச்சங் காரணத்தாலும் புணர்வு வேட் டோர்போல் புணர்வாதலின் அதுவும் அன்பன்று. பிரிவு நனியிரங்கலென்பது நீரும் ஆடர் பூவுஞ் சூடர் சாந் தும் அணியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார் போல் வாடியிருப் பர் அன்பிலாதாருமாகலின், அதுவுந் திரிபுடைத்து. இனித் திரிபின்மி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்புண் டெனக்கொள்க. அஃதெதற்குநனம் நிகழாமோவெனின், அவன் இறந்து பட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பி னானே ஆயிற்றெனக்கொள்க. அல்லனவும் இவ்வகையாற் றிரிபில்லன அன்பினானே ஆயிற்றென் றுணர்ப. அல்ல தூஉம், அன்பெனப்பட்டது தான் § வேண்டப்பட்ட பொரு

* 'பின்னொருநாட் சாவராதலின்' என்பதும் பாடம்.

† 'புகழ்வேண்டிச் சாவவும்பெறும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இன்னனோ' என்பதும் பாடம்.

§ 'வேட்ட வேட்ட' என்பதும் பாடம்.

ளின்கண் தோன்றும் உள்வநிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னுன்னே ! தான் அறிந்தபொருளாகலின் ; என்னை ? மாணுக்கன் நீரவேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக என்னுன், தான் அறிந்தபொருளாகலின் ; காட்டுக என்னுமே யெனின், வஞ்சித்தானும். அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க லுறுமேயெனின் பேதையாயினும். அல்லது உம், உல கத்துப் பொருள் தான் இரண்டுவகையான் உணர்த்தப்படும், உண்மைமாத்திரை உணர்த்தப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா தனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவுமென. அவற்றுள், உண்மையுணர்த்தப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா தன காமமும் நெருளியும மயங்கமும் இன்பமும் துன்பமும் முதலாகவுடையன ; என்னை ?

“ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்ற
கற்பு மேரு மெழிலு மென்ற
சாயலு நாணு மடனு மென்ற
நோயும் வேட்கையு துறவு மென்றது
காவயின் வருஉங கிளவி யெல்லா
நாட்டிய மரபி நெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப் பொருள் லென்ப”

(தொல் - பொ - பொரு - ௫௩.)

என்றாகலின். இனி 'உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவன 'மரடக்கூடல்' 'மாநிலந்' தொடக்கத்தன என்று கொள்க. அன்பென்பது உண்மைமாத்திரையல்லது பிழம்பு உணர்த்தப்படா தென்பது ; என்றார்க்கு, அன்பென்பது தான்கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கையன்றே ஈண்டு நம்மால் அன்பென்று விகற்பிக்கப் படாநின்றது ; அஃது யாதோவெனின், நாணுச் சுருங்கப் புணர்வு வேட்கை பெருக் ஒருவனோடு ஒருத்தியிடை நிகழும் அன்பு விசேட இலக்கணமுடைத்தென்று கொள்க.

அஃதேயெனின், அன்பு அறிந்தேன். 'ஐந்திணை' யாவன யாவையோவெனின், குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை மூல்கை மருதமென இவை ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும் முறையும் இலக்கணமும் அறியச் சொல்லிற்றிலரேயெனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர் ; அவை முடிந்தநூலிற் கொண்டுரைக்கப்படும். உரைக்குமிடத்து முதல் ஒரு உரிப்பொருளென மூன்றுவகையான் உரைக்கப்படும் ; என்னை ?

“முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறக தனவே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௩.)

என்றராகலின்.

அவற்றுள் முதல் இரண்டிவகைப்படும, நிலமும் பொழுதுமென ; என்னை ?

“முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி
னியல்பென தொழிப வியல்புணர்தோரே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௪.)

என்றராகலின்.

குறிஞ்சிக்கு நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ; பொழுது கூதிரும் யாமமும் முன்பனியும் ; நெய்தற்கு நிலம் கடலுங் கடல்சார்ந்த இடமும் ; பொழுது எற்பாடு ; பாலைக்கு நிலமில்லை ; என்னை ?

“நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௨.)

என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின். பொழுது நண்பகலும் வேளிலும், பின்பனியும் உரித்து. நிலமின்றிப் பொழுதின

னையுந் திணையாமோவெனின், குறிஞ்சியும் முல்லைபுறம்
அடுத்த நிலமே காலம்பற்றிப்பாலையாமென்பது. முல்லைக்கு
நிலம் காடுங் காடுசார்ந்த இடமும் ; பொழுது காரும் மாலை
யும். மருதத்திற்கு நிலம் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இட
மும் ; பொழுது வைகறையாமம். அஃதென்னை பெறுமா
றெனின்,

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேயு மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய * பெருமண லுலகமு
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.”

(தொல் - பொ - அகத் - டி.)

“காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாம மென்மனார் புலவர்.”

(தொல் - பொ - அகத் - கூ.)

“பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - எ.)

“வைகுறு விடியின் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.”

(தொல் - பொ - அகத் - அ.)

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.”

(தொல் - பொ - அகத் - கூ.)

“பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - கஃ.)

* ‘பெரும்புன லுலகமும்’ என்றும் வீறுபாடமுண்டு.

மருத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்லிற்றின்மையின் அறுவகை யிருதுவும் உரியவெனக்கொள்ளுக. இவை முதல்.

இனிக் கரு என்பன தெய்வமும் உணுவும் மாவும் மரமும் புள்ளும் பறைபுஞ் செய்திடும் யாழின்பகுதி முதலாக வுடையன; என்னை?

“தெய்வ முணுவே மாமரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு சொனையு
யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௮.)

என்றாராகலின். அம்முறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத் தேய்வம் முருகவேள்; உணு ஐவன நெல்லுந் திணையும்; மா புலியும் பன்றியும் யானையும்; மரம் அகிலும் ஆரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும்; புள்கிளிபும் மபிலும்; பறை வெறியாட்ப்பறைபுந் தொண்டகப்பறைபுங் குரவைப்பறைபும்; செய்தி தேனழித்தலுங் கிழங்ககழ்தலுங் குன்றமாடுதலுந் திணக்கிளிகடிதலும்; யாழ் குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர் சிலம்பன் வெற்பன் பொருப்பன்; தலைமகள்பெயர் கொடிச்சி குறத்தி; நீர் அருவிரீருஞ் சுனைநீரும்; ஊர் சிறுதுப்புங் குறிச்சிபும்; பூ குறிஞ்சிபுங் காகனகும் வேங்கைபுஞ் சுனைக் குவளையும்; மக்கள்பெயர் குறவர் இறவுனர் குன்றவர்.

நெய்தற்குத் தேய்வம் வருணன்; உணு மீன்விலையும் உப்புவிளையும்; மா சுறவும் முதலையும்; மரம் புன்னையும் ஞாழலுங் கண்டலும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மகன்றிலும்; பறை மீன்கோட்ப்பறையும் நடவாப்ப்பறையும்; செய்தி மீன்விறலும் உப்புவிற்றலும் அறுவாடுத்தலும்; யாழ் விளரியாழ். இனிப் பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்

துறைவன் கொண்கன் சேர்ப்பன்; தலைமகள்பெயர் துளைச்சி
பரத்தி; நீர் * மணற்கிணறும் உவர்க்கழியும்; பூ வெள்
ளிதழ்க் கைதையும் நெய்தலும்; ஊர் கல்மேறுபட்டினமுஞ்
† சிறுகுடியும் பாக்கழும்; மக்கள்பெயர் பரதர் பரத்தியர்
துளையர் துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்;
வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பக
வதியையும் ஆதித்தனையும் தேய்வம் என்று வேண்டினர்;
உணு அறலைத்தனவும் உரெய்ந்தனவும்; மா வலியழிந்த
யானையும் புலியுஞ் செநநாயும்; மரம் இருப்பையும் ஓமை
யும்; புள் கழுதும் பருந்தும் புறவும்; பறை பூசற்பறையும்
ஊரெயிபறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி நிரைகோ
டலுஞ் சாத்தெயிதலுஞ் சூறையாடலும்; பண் பஞ்சரம்.
பிறவு மென்றதனால் தலைமகன்பெயர் மீளி விடலை காளை;
தலைமகன்பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராமபூவுங் குராமபூ
வும் பாதிரிப்பூவும்; நீர் வறுநீர்க்கு வலும் அறுநீர்ச்சனையும்;
மக்கள்பெயர் எயினர் எயிற்றியர் பறவர் மறத்தியர்; ஊர்
கொல்குறும்பு.

முல்லைக்குத் தேய்வம் வாசுதேவன்; உணு வரகுஞ்
சாணையும்; மா முயலுஞ் சிறுமானும்; மரம் கொன்றையுங்
குருந்தும்; புள் காணங்கோழியும் மயிலுஞ் சிவலும்; பறை
ஏறுகோட்பறையும் முரசும்; செய்தி வரகு களைகட்டலும்
அவை யறுத்தலுங் கடாவிதெலும் நிரைமேய்த்தலும் ஏறு
கோடலும்; பண் முல்லை. பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்
பெயர் குறும்பொறைநாடன்; தலைமகன்பெயர் கிழத்தி

* 'மணற்கேணி' என்பதும் பாடம்.

† 'துறைசேர்குடி' என்பதும் பாடம்.

மனைவி ; இப்பெயர் மருதநிலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய ; பூ முல்லைபுரதோன்றியும் ; நீர் கான்பாறு ; ஊர் பழையுஞ் சேரியும் ; மக்கள்பெயர் இடையர் இடைச்சியர் ஆய்ச்சியர்.

மருதத்துக்குத் தேய்வம் • இந்திரன் ; உணு செந் நெல்லும வெண்ணெல்லும் ; மா எருமையும் நீநாயும் ; மரம் வஞ்சியுங் காஞ்சியும் மருதாய் ; புள் நீர்க்கோழியுந் தாராவும் ; பறை மணமுழவும் நெல்லிக்கோயும் ; செய்தி நெல்லரிதலும் அவை கடாவிடுதலும் யாபிக்குக் கலைகட்ட லும் ; யாழ் மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர் ஊரன் மகிணன் ; தலைமகள்பெயர் சிழத்தி மனைவி ; பூதாம ரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும் ; நீர் மனைக்கினறும் பொய் கையும் யாறும் ; ஊர் பேரார் என்பபடும ; மக்கள்பெயர் கடையர் கடைச்சியர் உழவர் உழத்தியர்.

இக்கூறப்பட்ட கரு மயங்கியும் வரப்பெறும் ; என்னை ?

“ உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவுந் பெறுமே ”

(தொல் - டொ - அகத் - கக.)

“ எவ்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளு •

மஞ்சிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்

வந்த நிலத்தின பயித்த ராகும். ”

(தொல் - டொ - அகத் - கக.)

என்றாராகலின்.

இனி உரிப்பொருளாவது திணைக்கு உரியபொருள் ஷன்றவாறு. அவை • யாவையோவெனின், புணர்தல், பரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊட்டல், அவற்றினிமித்தம் என இவை ; என்னை

“புணர் தல் பிரித லிருத்த லிரங்க
லூட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலத் திணைக்குரிப் பொருளே.”

(தொல் - பொ - அகத் - கச.)

என்றாகலின்.

அவற்றுட் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுங் குறிஞ்சி ; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை ; இருத்தலும் இருத்தனிமித்தமுட முல்லை ; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல் ; ஊடலும் ஊடனிமித்தமும் மருதம். புணர்தலே கொல்லோ குய்நெய்யெனின் புணர்தலேயன்று ; பிரிவச்சமும், வன்புறையுந், தலைமகனீங்கினவும், பாங்கற்குரைத்தனவும், பாங்கன் கழறினவுந், தலைமகன் எதிர்முத்தனவும், பாங்கன் எதிர்ந்தனவும், நீங்கினவும், தலைமகனாக் கண்டனவும், ஆற்றினாயினவும், தலைமகற்கு வந்துரைத்தனவும், தலைமகன் சென்றனவும், தலைமகன் தலைப்பெய்தனவும் இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க இறப்பவும் பலவாம். அவையெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமாய் அடங்கும். ஏனையவற்றிற்கும இவ்வாறே கொள்க.

இனி ஒழுக்கத்தினைத் திணையென்பாரும் நிலத்தினைத் திணையென்பாருமென இருபகுதியர் ஆகிரியர். அது பொருந்தாது; ஒழுக்கமே திணையெனப்படும். குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமுங் குறிஞ்சியெனப்பட்டது ; என்னை ? விளக்காகியசுடர் இருந்த விடனும் விளக்கெனப்பட்டதுபோல என்பது. இனி ஒருசாரார் ஒழுக்கத்தினையுந் திணையென்ப, நிலத்தினையுந் திணையென்ப, ஆகலானன்றே ‘அன்பினைத் திணையென்றது, ஐந்தினையாடை ஐந்திணைமஞ்சிகை என்றதுபோல். என்னை? அது பொருந்தாது. அஃதே ‘கருதிய

தெனின், முன்னர்த் 'திணையே கைகோள்' (இறையனார்-௫௬.)
என்னுனன்றே, 'இணையே கைகோள்' என்னுமன்றே,
இணையென்று கருதினாபினென்பது. அஃதேயெனின்,
'ஐந்துதிணை'யென்னும், ஐந்துசான் ஐந்துதணை என்றது
போலவெனின், அபியாது கடாவினும்; ஐந்துதலையுடைய
நாகத்தை ஐந்தலைநாகமுமென்ப. ஐந்துதலைநாகமுமென்ப;
இருமுடிபுமுடைத்து; என்னை? முற்றியலுகரம்புரிய
லுள்,

“முதனிலை மெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினு
ருநமவத தோன்றினும் யவவந் தியையினு
முதனிலை யியற்கை யென்மனார்புலவர்.”

(தொல் - எழுத் - குற் - எஃ.)

என்றாராகலின்.

அஃதேயெனின், அன்பினாபு ஒழுக்கத்தை அன்பின்
வேறென்று கொள்வன், தச்சனாபு மாடந் தச்சனின்
வேறாயதுபோல என்றார்க்கு, அதுவன்று; பொன்னினாபு
குடம் பொன்னின் வேறல்லதுபோலக் கொள்க என்பது.
மூன்றும் வேற்றுமை காரணகாரியத்தை வேறுணரவும்
நிற்கும், வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்; வேறன்றியுணர
நிற்கும் பகுதிக்கொள்க. அஃதேயெனின் ஐந்திணை யென்
பதன் முன்னர்க் 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தால்
வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒருசொல் வருங்காற் பயனிலை
வகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலைவகை
யானுமென மூன்றனுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது?
அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோவெனின்,
தொகைநிலைவகையான் வந்ததென்பது. தொகைதாம்பல;
அவற்றுள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோவெனின்,
வேற்றுமைத்தொகையான் வந்ததென்பது. அவ்வேற்று

றுமைத்தொகைதாம் பல ; அவற்றுள் இஃது எவ்வேற்
றுமைத்தொகையோவெனின், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை
யென்பது. ஏழாம் வேற்றுமையுருபுதாம் பல ; அவற்றுள்
யாது தொக்கதெனின், உள்ளென்பது தொக்கது. ஐந்
திணையுட் களவென்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளும் களவு
வேறுகாதோ குடத்துள் விளக்குந் தடற்றுள் வாளும்
அவ்விடத்தின் வேறுயதுமோல வெனின், அதுவன்று,
ஏழாமவேற்றுமை இடத்தையும் இடத்து நிகழ்பொரு
ளையும் வேறுணரவும் 'இற்கும வேறன்மியுணரவும் நிற்கும்.
அவற்றுள், வேறுணர்வின்றவழிக் காட்டிக் கடாவினாய்;
வேறன்மியுணர் வின்றவழிக், காட்டியக்கால் அதுபேரலக்
கொள்க. அறங்கினுள் அகழ்ந்தான், மாட்டித்தினுள் அகழ்ந்
தான் என்றுதுபோல, ஐந்திணையுள்ளும் களவுவேறன்றென்
பது. அஃதேயெனின், 'அன்பிணைந்திணைக் கள வந்தண ருந
யினை' என அமையாதோ ? 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்
கோவெனின், செய்யுளின்பத்தில் பொருட்டு வரததென்னும்
ஒருவன் ; அற்றன்று, அதனான் ஒருபொருளுரைப்பனென்
னும் ஒருவன். அதனான் ஒருபொருளுரைப்பான் பக்கம்
வலியுடைத்து. அஃதியாதோவெனின், களவென்றற்குச்
'சிறப்புடைத்தென்றவாறு. * 'ஊரென்பாடுவதுறையு'ரென்ற
விடத்துப் பிறவும் ஊருண்மைசொல்லி அவற்றுள்ளொல்லாம்
உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் கள
வுண்மைசொல்லி அக்களவுகட்டுகெல்லாம் இக்களவு சிறப்
புடைமைசொல்லும், துறக்கம் வீடுபேறுகளை முடிக்குமாக
லான் எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.
அது பாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் கள்
வாயினவெல்லாங் கைக்குற்றப்பவங் கண்கூலவங் கழுவேற்ற
வும் பட்டுப், பதியும் பரவுமுமாக்கி, 'நரகத்தொடக்கத் திக்

கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழ்ப்பட்டு ஞானவொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்றுகலானும் பழி பாவமின்மையானும் எனப்படுவதென்று விசேடிக்கப் பட்டது.

இனி 'அந்தணரருமறை மன்ற லெட்டனுள்' என்பது: அநதணரென்பா பாரப்பார்; அருமறையென்பது வேதம்; மன்றலென்பது மணம்; எட்டென்பது அவற்றது தொகை கொடுத்திச் சொன்னவாறு. ஆவை யாவையோ வெனின், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வங், காந்தர்வம், அகரம், இராக்கதம், பைசாசம் எனவிலை: என்னை?

“அநநிலை யொப்பே பொருள்கோ டெய்வம்
யாழோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே
யிராக்கதம் பேய்கிலை மென்றிக கூறிய
மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுட்
டுறைமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ *ரியல்பிதன்”
பொருண்மை மென்மறார் புலமை யோரே.”

என்பதன் பொருளென் னுணர்வது. பிரமம் என்பது நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசரியங் காத்தாற்குப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தானை அணிகுலனணிந்து கொடுப்பது. கொடாவிடின், ஓரிருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்த விடத்து ஒரு பார்ப்பனக்கொலையோடு ஒக்கு மென்பது; அதனை அறிலையென்பது. பிரசாபத்தியம் என்பது மைத்துன கோத்திரத்தான் மகஸ்வேண்டிச் சென்றால் மறுது கொடுப்பது; அதனை ஒப்பென்பது. ஆரிடம் என்பது ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினை வாசுச் செய்து † அவற்றிடை நீரிற்கொடுப்பது; அதனைப்

* 'புணர்ப்பிதன்' என்பதும் டாடம்.

† 'அவற்றோடு' என்பதும் டாடம்.

பொருள்கோளென்பது. தேய்வம் என்பது, வேள்வியாகிரி யற்கு வேள்வித்தீழுன் னவத்துக் கொடுப்பது ; * அதனைத் தேய்வமென்று வழிபடப்பட்டது. தாந்தர்வம் என்பது இரூவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கூட்டம்; அதனை யாமோர் கூட்டமென்ப. அகரம் என்பது, கொல்லேறு கொண் டான் இவளையெய்தும், வில்லேற்றினான் இவளையெய்தும், திரியின்றி எய்தான் இவளையெய்தும், மாலை சூட்டப்பட் டான் இவளையெய்தும் 'இன்னதொருபொருள் தந்தான் இவளை யெய்துமேன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பது : அஃது அரும்பொருள் வினைக்கையென்பது. இராக்கதம் என்பது அவள்தன்னினுந் தமரினும் பெறுது வலிந்து கொள்வது. பைசாசம் என்பது மூத்தாண்மாட்டுந் துயின் றுண்மாட்டுந் களித்தாண்மாட்டுந் சார்வது : அது பேய் நீலையெனப்படும். இவ்வெட்டுமணமும் பன்றல் எட் டென்று சொல்லப்பட்டன என வுணர்க.

இனிக் கந்தருவவழக்கம் என்பது, கந்தருவரென்பார் ஈண்டுச்செய்த நல்வினைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும்ன்றி இராவரும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட் டெழுணர்வது. அது கந்தருவமணம். அதனை ஒப்பதனைக் களவென்று வேண்டும் இவ்வாகிரியன். அஃதேயெனின், கந்தருவவழக்கம் போல்வது என்னுது 'கந்தருவவழக்க' மென்றமையான் அதனைக் களவென்று கொள்ளாமோடுவெ னின், கொள்ளாம். நூற்கிடக்கை அவ்விதப்பிறற்றனருகலாற் போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வா தொழிவது ; என்னை ? சூவனைப்பூப்போலுங்கண் என்றால், நீலமாத்திரையொக்கும், * அது தெய்வமென்று வழிபடும்' என்பது வேறொரு பிரதி

மற்றொவ்வாப்புடை பெரிது ; பவளம்போலும்வாய் என்
றற் செம்மைமாத்திரை யொக்கும், மற்றொவ்வாப்
புடை பெரிது. இங்கும் ஏகதேசத்துக் கொடுப்பாரும்
அடுப்பாருமின்றிப் புணர்நலும், ஒத்த குலத்தினராகலும்,
ஒத்த அன்மினராகலுமென்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப்
பட்டது ; மற்றப்புடைபெல்லாம் ஒவ்வா. அஃதேயெனின்,
கந்தருவவழக்கம் போல்வதெனவேண்டாவோ சூத்திரத்
துள்ளொனின் ; வேண்டா. உவமந்தொகுத்தவாறு சொல்
லுதும் : பசுப்போல்வாளைப் பசு என்றலும் பாவை
போல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது. அஃதேயெனின்,
அவையெட்டும் அதனையொத்த இதுவுமென மணம் ஒன்ப
தாகற்பாலபிறவெனின், அதுவன்று ; அவ்வெட்டும் *உலகி
னுள்ளன ; இஃது அன்னதன்று, இல்லது இனியது நல்லது
என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகலின்
இதனை உலகவழக்கினோடு இயையாடுவென்பது. அஃதே
யெனின், இதனை முதலாடுவென்று புருந்தமையார் கந்தருவ
வழக்கமென்றே மொழியற்பாற்று, என்மனார் புலவரென்று
சொல்லற்பாற்றன்று ; அது வழிநூல் வாய்பாடாகலான்
என்பது சடா. அதற்கு விடை : பிறநூல்களெல்லாம் *ஆசிரி
யப் பகுதிப்படும், இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் பகு
திப்படுங் கொல்லோடுவென்றிற் படாது. கந்தருவ வழக்கம்
போல்வது களவாதல் மூன்றுகாலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப
முடிந்தமையான் அவ்வகை சொன்னாடுவென்பது. அஃதே
யெனின் தன்னோடுடாத்த புலவரில்லையன்றே ! தான் தலைவ
னாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தானாகலானெனின் ; அஃதே
கருத்து, அறிந்திலை ; தன்னானே உரைக்கப்பட்டதெனி
னும், பிறவற்றையெல்லாந் திரியவுந் திரியாமைபுங் கொண்

‘உலகியல்’ என்பதும் பாடம்.

டார்; இதனைத் திரியாமையேகொண்டார் *எல்லாருமென்றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன்மதம் உணர்ந்தாரையும் புலவரென்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும புலவராகலின்.

இனி 'என்மனார்' என்பது, 'என்ப' என்னும்முற்றுச்சொற் 'குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்' என்பதனாற் பகரங் குறைத்து, 'விரிக்கும்வழி விரித்தல்' என்பதனாற் 'மன்' ஆர்' என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, 'என்மனார்' என்றாயிற்று. என்மனார் என்பது புலவர் என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; முற்றுச்சொல் எச்சம் பெயர்கொண்டு முடியுமாகலினென்பது.

உ. அதுவே, தானே யவளே தமிழர் காணக்காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னொத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத் தோடொக்கும் ஒழுக்கங் களவென்று வேண்டிற்றல்லது இன்ன இலக்கணத்ததென்றிலாதார் அதனை உணர்த்துதுதுதலிற்று. †இச்சூத்திரத்துட் கருதியபொருள் மேலதனே, டியையும்.

இதன் பொருள் அதுவே—பண்டறிசுட்டு, மேற் சொல்லப்பட்ட கந்தருவவழக்கம்போலுங் களவு; தானே அவளே-தானே அவள், அவளே தான்; என்பது என் சொல்லியவாறோவெனின், தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையிலர், என்றவாறு.

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயினும், அன்பினானுங் குணத்தினானுங் கல்வியினானும் உருவி

* 'எல்லாரு மென்றல்வகையே' என்பதும் பாடம்.

† 'இச்சூக்கிரங் கருகிய காமம்' என்பதும் பாடம்.

ஹனுர் திருவிஹனுர் திரிவிலர் ஒருவரொருவரின் என்பதாம். அஃதென்போலவோ வெனின் : உருவரிசி கொத்தமுரி என்றற்போலவெனின், அது பொருந்தாது ; என்னை காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே வேற்றுமையின்மை முடிந்தது, அவா வேற்றுமையிலராக லின் ; இன்னுமொருகால் வா-கம வேறுபடுத்து அப்பொருளே சொல்லப் புனருத்தமாம் ; என்னை ? ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் கொல்லுவது புனருத்தமாகலின்.

இனி ஒருவன் சொல்வது : இவனும் பற்பன்னுரூபிரவர் கூர்வே லிளைஞரொடு திரிதரினன், பித் தமியனாதலின், பெரியனாதலால் ; இவளும் பற்பன்னுரூபிரவர் ஆயமகளிர் புடைசூழத் திரிதரினன், பித் தமியனாதலின், பெரியனாதலால் ; இங்ஙனமில்லாதான் இவனும் இளைஞரினீங்கித் தானேயாய், இவளும் ஆயத்தினீங்கித் தானேயாய், இங்ஙனம் *புணர்வரென்ப. இவனை இளைஞரினீக்கியும் இவளை ஆயத்தினீக்கியும் பிரித்துக்கோடற்குத் தானே அவளே என்று சொல்லப்பட்டதென்னும். இவ்வுரையும் பொருந்தாது ; என்னோ காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே, தமியராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது ; இன்னுமொருகால் அப்பொருளையே சொல்லப் புனருத்த மாமென்பது. மற்றென்றோ உரையெனின் ; தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனோடு ஒத்தாருமில்லை, மிக்காருமில்லை, குறைபட்டாரல்லது ; எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானுங் குணத்தானும் உரு

* 'புணர்வரோ அன்று, இவனை, யிளைஞருள் நீக்கியும்' என்பதும் பாடம்.

† 'ஒழுக்கத்தானும்' ஆள்வினையானும் பொருளினனும்' என்பதும் பாடம்.

‘வினாநு திருவினாநும் பொருவிலன் தானே என்பது. இவளும் அன்னளெனவே, இருவரும் பொருவிறந்தாரென் பதனைப் பயக்கும். நின்ற ஏகாரம ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோவெனின், ஆண்குழுவின் * இவளையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழுவின் இவளையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலையேகாரமெனப்பட்டது. †பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலையேகார மெனப்படுமொகலா எனப்பது. அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே எத்திறத்தானுங் குறை பாடினமை முடியாதோவெனின், முடியாது ; கந்தருவர்க்கும் ‘ஞானக்குறைபாடு தரும்க்குறைபாடு ஆள்வினைக் குறைபாடும உண்டு. இச்சொல்லப்பட்டன ‡சிந்தேயென் றே ஒப்பித்து, அது பொருவிறப்புச சூத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டுமென்பது.

தமியர் காண—தம்முணர்வின ரன்றி எதிர்ப்பட, என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம்முணர்வினர் அல்லராகின் றது காணமுன்னாபவோ, கண்டபின்னாபவோ, காட்சியோ டுடனாபவோ ; காணமுன் தம்முணர்வினரல்லராபவெனிற், காட்சி காரணமன்றாயிற்கும் தம்முணர்வினர் அல்ல ராதற்கு ; அல்லதூஉங், காரணமின்றியாகலான் எப்பொழு துந் தம்முணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும். இனிக் கண்டபின் தம்முணர்வினரல்லாரெனிற், காட்சியது நீக்கத்

* ‘இவளையே பெருமைக்கட்பிரித்து’ என்பதும் ‘இவளையே பெருமைக்கட்பிரித்து’ என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரகியில் இல்லை.

‡ ‘சிறியதேயன்றே’யொப்பது பொருவிறப்பிற் சூத்திரத் தால்’ என்பதும் பாடம்.

துக்கண்ணுந் தம்முணர்வினரல்லராகல் வேண்டும் ; உண்டபின் வந்தான் சாத்தன் என்றால் உண்டற்குமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல வென்பது. அல்லதூஉங், கண்டபின் தம்முணர்வினர் அல்லராகவே கண்ட சமவாயத்துத் தம்முணர்வினராகல் வேண்டும். ஆகவே, கண்டும் தம்முணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரணமென்னையோ என்பது. இனிக் காட்சியுந் தம்முணர்வினரல்லராகலும் உடனிகழுமேயெனின், காட்சியென்னுங் காரணத்தால் தம்முணர்வினரல்லராதற்குந் தன்மை நிகழற்பாற்றன்று. ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு தோற்றினபொருள் ஒன்றைஒன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்மும், ஆவிற்கு இருகோடுபேரல என்பது. அதனால், மூன்றல்லது நான்காவது காலம் இன்மையின், இவர் காட்சியானே தம்முணர்வினரல்லரென்பது முடிக்கல்வேண்டும். எங்ஙனம் முடிக்குமாறெனின், காணமுன்னே தம்முணர்வினரல்லராகற் தன்மையுடையராதலினென்பது. என்னை? ஏனாதிமோதிரஞ் செறித்த திருவுடையானொருவன் ஏனாதிமோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று ; * முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அரசு வீற்றிருந்த திருவுடையானொருவன் அரசு வீற்றிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு வீற்றிருக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று ; முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அது பின்னையொருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருகாரணத்தான் எய்துவிக்கும். அதுபோலே, இன்னநாள் இன்னபக்குவத்து இன்னபொழுது இன்னவிடத்து இவள் காரணமாக இவன் தன்னுணர்வினல்லலாம் என்பதூஉம், இவன்காரணமாக இவள் தன்னுணர்வினல்லலாம் என்பதூஉம் முன்னே

இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை.

முடிந்து *கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்தெய்துவிக்
கும்; என்னை? “ஒளிப்பினு முழுவ்னை யூட்டாது கழியாது”
என்பதாகலான். காட்சி துணைக்காரணம், அவ்வினை பயத்
தற்கு; வித்து முயாத் தற்கு நிலனும் நீரும் இருதுவுந்
துணைக்காரணமாயிற்றுப்போலவுஞ், சோறுதலியல்பிற்
கிய அரிசி சோறுதற்கு அந்வாளைத் தொடக்கமாகவுடைய
காரணந் துணைக்காரணமாயிற்றுப் போலவுமென்பது. அஃ
தேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம்பிற வெனின், காட்சி
யின் முற்களர்ந்ததோ, பிற்களர்ந்ததோ உடன் கிளர்ந்
ததோ? †உள்ளத்துத்தான் கிளர்கின்றதெனின், முன்னைக்
கடா வந்து எய்துமால். என்னையோவெனின், ‡காட்சியோ
டுடனே கிளரும்; என்னை? இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு
புக்கால் விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது;
விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவரு
தலும் இருணிக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட்
சியும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களது தன்மையழிவும்
உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாக்கொண்டு ஞான
வொழுக்கங்களை இருளாகக்கொள்க.

இனிக் ‘காமப்புணர்ச்சி’யென்பது தலைமகனுந் தலைமக
னுந் தமிழராய் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம்முணர்
வினரன்றி வேட்கைமிகலின்று புணர்வது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிற்றார் தலைமகனுந் தலை
மகளுமென்றமையான், அவனுங் கற்கந்தும் ||எய்போத்துங்

* ‘கிடந்தவாகக், கிடந்ததே’ என்பதும் பாடம்.

† ‘உள்ளதுதான்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘காட்சியோ டுடன்கிளருங் கிளருமிடத்து’ என்பதும்
பாடம்.

|| ‘எய்போத்தும்’ என்பதும் பாடம்

கடுங்கண் யானையுந் தறுகட்பன்றியுங் கருவரையும் இருநில
னும் பெரு விசும்புமனையார், ஆளிமொயம்பினர், அரிமான்
றுப்பினர், பற்பன்னூரூபிரவர் கூர்வேலினோருர் தற்குழச்
செல்வனென்பது முடிந்தது. அவளும் உடன்பிறந்து, உடன்
வளர்ந்து, நீர் உடனாடிச், சீரூடன்பெருகி, ஒல் உடனாட்
டப், பால் உடனூண்டு, பல் உடனெழுந்து, சொல் உடன்
கற்றுப், பழமையும் பிழற்றியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்ப
மும் ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடைபார், பற்பன்னூரூபிரவர்
கண்ணும் மனமும் அவரும் ஒண்ணுதன்மகளிர் தற்குழத்
தாரகைநடுவண் தன்மதிபோலச் செல்வாளென்பது முடிந்
தது. முடியவே, தமிழராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனொடு
மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது ; என்னை? அவள்
ஆயங்களும் பொழிலிடம் புதுதலும் விளையாட்டு விருப்ப
னாற்பிரியும். என்னை பிரியுமாறெனின், *ஒன்றொருவரின்
முன்னந் தழைவிழைதக்கன தொடுத்து மென்றுங்,
கண்ணி தண்ணறுநாற்றத்தன செய்துமென்றும், பேர்து
மேதக்கன கொய்து மென்றும், மயிலொடு ட்மாறுதுமென்
ன்றுங், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், †அருவியாடி அஞ்
சனை சூடைதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியின் ஊசலாடுது
மென்றும் பரந்து, அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்
லோவென்றும், இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளார் கொல்
லோவென்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிபவென்பது.

* 'ஒன்றொருவர் முன் - ஒருவரொருவர் முன்னாக வென்று
'கொள்ளின், "ஒன்றொருவரின்முன்னந் தழை விழை தக்கன
'கொய்தும்' என்றது போலும்' என்பது; புற-வெ-மா-பொதுவியத்
படலம்-கக-ஆவது வெண்பா உரை.

† 'மாறிகலுதும்' என்பதும் புாடம்.

‡ 'அருவியாடுதும்' என்பதும் புாடம்.

இவ்வகை அவனைத் தமியளாக்கிப் பிரிபவோவெனின், எட்டியுஞ்சட்டியுங் காட்டப்படுங் குலத்தளல்லனாகலானும் பான்மையும் அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறுநீனையாபிரிப வென்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாட் பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமியளாய் நிற்குமோவெனின், நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம்தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கு மாகலானென்பது. யாங்ஙனம் நிற்குமோவெனின், சந்தன மூஞ் சண்பகமுந் தேமாவுந் தீம்பலவும ஆசினியும் அசோ கமுங் கோங்கும் வேங்கையுங் குரவழும் விரிந்து, நாகமுந் திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவ லோடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங் கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும புன்னாக மும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து, தேனார்ந்து, வரிக்குயில்கள் *இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராப்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசமபு துடைத்துப் பசும் பொன் பூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்; கண்டு பெரிய தோர் ஊதல் †கனிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சேறடிமேற் சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர் நடை கற்பதென நடந்து சென்று, ‡நறைவிரி வேங்கை நான்மலர் கொய்தாள்; கொய்தவிடத்து, மரகதமணி விளிம்புபித்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி மண்டபத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க் கழங்குருக்கத்தி கொடிப்பிடித்துத் தகடுபடு பசும்பொற்

‘வரிபாட’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தழிகூர்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘நறுமலர் வேங்கை’ என்பதும் பாடம்.

சிகரங்களின் முகம்தொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும் அருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு வயிரமுந்தி அணிகளரருவி ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்குரன் முரசின் தண்ணிரட்டி, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல, வரிக்குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்த தோர் பனிக்குப்பாறை மணித்தலத்துமிசை, நீல ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொளவிரித்து, முனையினொயிற்று *இளவெயில் ஏறிப்ப ஓர் இளமயில் ஆடுவது நோக்கி நின்றாள். அப்பால, தலைமகனும் பற்பன்னுறையிரவர்கூர்வேலினைஞரொடு நளிர்மாமலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடுமானின் பின் ஓடி, காவலினைஞரைக் கையகன்று, நெடுமான்நேரொடு பாகனை நிலவுமணற் கானியாற்று நிற்கப் பணித்துத், தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிநுங்குஞ்சி பொன்னாணிற் பிணித்துக், கடிகமழ் நறுங்கண்ணிடேல்கொண்டு, வண்டி மணமயர, அஞ்சார்தின் நறுநாற்றம் அகன்ஊழிலிடைப் பரந்து நாற, †அடுகிலையொடு களை ஓந்தி வடிவுகொண்ட காம்பன்போலச் சென்று அவன் நின்ற இரும்பொழில் புகும்.. ஆந்தியாங்நனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒரு துகம். ஒரு துளை தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போலவும், வெங்கதிர்க்கனலியுந் தண்கதிர்மதியமுந் தங்கதிவழுவித் தலைப்பெய்தாற்போலவுந் தலைப்பெய்து, ஒருவரொருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியராவர்.

தமியராதலென்பது தம்முணர்வினரல்லராதல். தம் முணர்வின ரல்லராதலென்பது 'என்னோவெனின், தலைமகற்கு அறிவுகிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவென்பது என்னோவெனின்,

* 'இளவிரித்திர்' என்பதும் பாடம்.

† 'வடுகிலை' என்பதும் பாடம்.

“ எப்பொரு ளெதன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெயப்பொருள் காண்ப தறிவு ” (குறள் - 36-5.)

என்றாராகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண்
நின்று அம்மெய்ப்பைபை அறிவது. நிறையென்பது
என்றோவெனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து
ஒழுக்கும் ஒழுக்கம். ஒப்பென்பது ஒருபொருளை *ஆராய்ந்து
உணர்தலென்பது. கடைப்பிடியென்பது கொண்டபொருண்
மறவாமை. இந்நான்மையும் தலைமகற்கு வேட்கையான்
மீதூரப்பட்டுப் புணலான் மீதூரப்பட்ட புற்போலச்
சாய்ந்துகிடப்பது.

இனித் தலைமகட்கு நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்
பன குணம். அவற்றுள், நின்னென்பது பெண்டிர்க்கு இயல்
பாகவே உளதொரு தன்மை. மடமென்பது கொளுத்தக்
கொண்டு கொண்டது விடாமை. அச்சமென்பது பெண்மை
யில் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து
அஞ்சுவது. பயிர்ப்பென்பது பயிலாத பொருட்கண் அரு
வருத்து நிற்கும் நிலைமை. இந்நான்மையும் புணல் ஓடுவழியிற்
புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுச் சாயந்து
கிடப்பது.

வேட்கையென்பது என்றோவெனின், ஒருவரொரு
வரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற
வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய் நாண்
வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை
வழியோடி இருவருயிரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆத
லால், தமிழராய்ப் புணர்தல் தலைமையொடு மாறுகொள்ளா
தென்பது.

* ‘உணர்ந்து ஆராய்ந்துகொள்வது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘புணல் ஓடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல’ என்பதும் பாடம்.

இது காமப்புணர்ச்சி என்பது. இதனை ஓராசிரியன் உள்ளத்தானே புணர்ந்தாரென்னும்; என்னை? மெய்யுறு புணர்ச்சி பொருவிந்தாரென்பதனொடு மாறுகொள்ளும். பாங்ஙனம் மாறுகொள்ளுமெனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவினானைப் பெருமைசொல்லப்படாது. அதுபோல இவ்வுங் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டுச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை? பிறர்க்குரிய பொருள் எளிதாகச் செய்யப்படாமைபினும் பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்ஙனமாகில் உலகத்துப் *பன்மக்களெல்லாம், பெரியர் சீராத பொழுது பிறருடமை கொள்ளாது சித்த பொழுது வெளவுதலால்.

இனி, இவளங் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு மயங்கிவழிப் பட்டமையாற் பெருமைபிலன்; என்னை? தேர்ந்த காணாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப் படாத பொருளில்லை யன்றே; அவ்வேட்கப்பட்டவற்றுக்க நெல்லாம் அறத்தின் வழாமையும் பொருளின் வழாமையுந் தனக்குத் தகவும் ஆராயாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதல் தக்கதன்றென்பதனால் அது மாறுகொள்ளுமென்பது.

மற்றென்னையோ உரைக்குமாறெனின், அவர் தம் முண் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்திலர்; இருவர்தங் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன, என்றிங்ஙனம் உள்ளங்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி; இது பிறரொருவருணர நெடுங்காலம் புணர்தலாகாதென நீங்கு நீக்கம் பிரிவு; அப்பிரிவின்கட் சொல்லுவது மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எல்லாஞ் சொல்ல அமையும். பாங்கற்கூட்டத்தின்கண்ணுந்

* 'பன்மக்களெல்லாம் பெரியராயிராதபொழுது' என வேரோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

தோழியிற்கூட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் இதுவே. வரைந் தெய்திய ஞான்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி உண்டாவதென்ப. அது பொருந்தாதென்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி வேண்டுவார் சொல்லுவது: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கின்றென்றாகாதே உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டுவது? அங்ஙனங் கருதிற் பிறர்க் குரிய பொருட்கண் உள்ளத்தை ஓடவிடீதல் தக்கின் மென்று மீட்க அமையாதோவென்பது. அல்லதூஉம், உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றராயிற்று. அதன்கண் இருபுடைகருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்குக் கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட; இனி உள்ளஞ் சென்ற பொழுதே அமைந்து இரண்டாவதில்லையென்று கருதினானே யெனினும் மெய்யுறவே; குற்றம் என்னோவென்பது. அல் லதூஉம் மெய்யும் மொழியுமென்பன உள்ளத்தின் வழிய வன்றே? அஃதிறந்தபின்னை இறவாது நின்றதென்னோ என்பது. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றென்று நீனைக்குமாயிற் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனும்; அதனால் செய்கையும் நீனைப் பிழைக்கும் என்பது; அல்லதூஉம், மெய்யுறுவதாகாதென்னுந் தெரிந்துணர்ச்சியுண்டாயின் தமிழரென்பதனோடு மாறு கொள்ளுமென்பது.

அல்லதூஉங், “கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தா ராயின் இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்பவென்பது; என்னை? கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமென்றமையினென்பது. அல்லதூஉந் தெரிந்துணர் வுண்டாமேயெனின் அன்பினுன் றிறைந்தாரென்பதும் அமையாது. என்னை? நிறைந்திருந்த தோர் கொள்கலம் பிறிதொன்றற்கு இடங் கொடாதது போல வென்பது. இருவரும் உத்தமராகலான் உள்ளத் தானே புணரப் போகும்முடிபுமெனின், பின்னையும் எஞ் ஞான்றும் மெய்யுறுவதுகை கூடாதாம். புத்திரலாபத்திற்கு

மெய்யுறுபலையெனிற, கருமப் பொருட்டன்றி வேட்கை யில்லை என்பதனால் உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்றென்று, மெய்யுறுபுணர்ச்சியே வேண்டப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லுங் கூற்றுமின்றிப் பசப்போலப் புணர்ந்தாரென்பதாகாது, சொற்படு கான் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணாதல் தகவுடைத்து. அவை யாவையோ வெனின், காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறலென இவை.

அவற்றுட் காட்சி யென்பது இருவருந் தமமுட் கண்ணுறிவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

பூமரு கண்ணினை உண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத்
தேமரு மெவ்வாய் தளிர்நா செருச்செரு ிலத்தைவென்ற
மாமரு தானையெங் கோன்வையை வார்பொழி லேர்கலந்த
காமரு பூங்கொடி கண்டே களித்தவெங் கண்ணினையே. (க)

ஐயம் என்பது கண்ணுற்றபின் ஐயப்படுவது. எங்ஙன மோவெனின், வரையரமகள் கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமகள்கொல்லோ, சூரரமகள்கொல்லோ இத் துணைமேதகவுடையாள்! அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ! என்று ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் னாட்டொளிகேர்
விரையுறைபூம்பொழின் மேலுறைதெய்வங்கொ லன்றிவிண்டோய்
வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ ளீர்மணந்த
திரையுறை தெய்வங்கொ லையந் தருமித் திருநுதலே. (உ)

இவளும் அவளை ஐயப்படும். கடம்பமா கடவுள்கொல்லோ இயக்கன்கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ வென்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தெளிவு வருமாறு: ஆழை மாசுண்டலானுங், கால்நிலந்தோய்தலானுங், கண் இமைத்து

லாஹுங், கண்ணி வாடுதலாஹுஞ், சாந்து புலர்தலாஹுமென்று
இங்ஙனந்தெரியும். தெரிந்தபின்னைத் துணியுமென்பது.
அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

பாவடி யானைப் பராங்குன் பாழிப் பகைதணித்த
துவடி வேன்மன்னன் கன்னித் துறைஞ்சரும் பார்குவளைப்
பூவடி வானெடுங் கண்ணு மிமைத்தன பூமிசன்மேற்
சேவடி தோயவகண் டேன்றெடவ மல்லரிச சேயிழையே. (ங)

இவளும் அவளை அவ்வாறு தெரிந்து மக்களுள்ளா
னென்பது துணியும். துணிந்தபின்னை இருவருக்கும் வேட்
கைமிகத் தம்முட்கூடுவது. இவ்வாறுபுணரப் பெரிதும்
வனப்புடைத்தாய்க் காட்டுமென்பது. இவ்வரை பொருந்
தாது. என்னை காரணமெனின், இது கைக்களை இலக்
கணம். தெய்வங்கொல்லோ மகடீஉக்கொல்லோ என
ஐயமுற்ற ஐயநிலையுந், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின்
ஐயந்தெளிந்து மகடீஉவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு
நிலையுமெனக் கைக்களையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமை
யின். ஈங்கு அகத்திணையுள் அஃதுரைப்பது திணையக்க
மாகலின் மேலதே பொருள். காமப்புணர்ச்சியென்றமை
யிற் காமத்தின் லேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டும்பிற,
வாளாற்கொண்ட கொடியென்றதுபோலவெனின்; அந்
தன்று, பொன்னாற்செய்த மஞ்சிகை, மண்ணாற்செய்த சூட
மென்பதுபோல வேறன்றி நிற்புழிக்கொள்க. இஃது இயற்
கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும், புலவராற்கூறப்பட்ட இயல்
பினாற் புணர்ந்தாராகலானுங் கந்தருவ வழக்கத்தோ
டொத்த இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானு மென்பது.
இனித் தெய்வப் புணர்ச்சியெனவும்கூடும், இருவரும் தெய்
வுத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலினென்பது. அல்லது உம்,
மூயற்சியும் உளப்பாடுமின்றி ஒருவர்கு ஒரு கருமங் கைகூ

டினவிடத்துத் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்றென்பது. அதுபோல இருவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றிப் புணர்வு முடிந்தமையானுந் தெய்வ்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவும்கூடும், இவள் நலம் இவளுனே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும், இவன் நலம் இவளானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானுரென்பது.

மற்றுந் தெய்வ்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சியென இவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது காமப் புணர்ச்சியென்றே கூறிய காரணமென்னை யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினுமொக்கும்; அல்லது அவையெல்லாம் அன்பினுனே நிகழுமாகலிற் காமப்புணர்ச்சி யென்றே ரென்பது. பலகாரணத்தினையுபொருளை ஒரு காரணத்தினுற் சொல்லுப சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நிலனும் நீருங் காலமும் வித்துமென இவற்றது கூட்டத்தினையுமுளையே நென்முளைபென்ப. நென்முளைக்கு நெல் சிறப்புடைக்காரணம், நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம், அவை பயற்றுமுளை முதலாகவுடையன வற்றிற்குங் காரணமாதலொக்குமாகலான். அதுபோல ஈண்டுந் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக்காரணமும், காமம் சிறப்புக் காரணமுமாகலாற் காமப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது.

இனி இருவயினுத்தல் என்பது என் சொல்லியவாறேவெனின், புணராதமுன் நின்ற *அன்பு புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்றவாறு. ஆயின் உலகினுடொவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற *வேட்கை புணர்ந்தபின்னைத் தவிர்தலானும் உண்ணாதமுன் நின்ற

வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானுமென்பது. என்றற்கு, அறியாது சொல்லுதி, இஃது *உலகத்துள்ள பான்மை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனியது நல்லதென்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதென நால் எடுத்துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போநது, இனி ஒருகால் உலகினோடொவ்வாதெனல் வேண்டுமோமென்பது. ஆயின் உலகினுள் அன்பன்றாக; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ந்தபின்னும், அப்பெற்றியே நிற்குமென்ற புணர்ச்சியானாய் பயமில்லையாமபிற, உண்பதன்முன்னின்ற வேட்கை உண்டபின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின் உண்டதனாய் பயமில்லை, அதுபோல என்றற்கு, அது வன்று : புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறைபடும்; அக்குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட்டிற்ற செய்குணங்களானாய் அன்பு நிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறைபடும், அதற்கிடையின்றியே குணத்தினாய் அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்குமென்பது.

இனி, அவ்வகை புணராதமுன்னும் புணர்ந்தபின்னும் ஒத்த அன்பினாய் நின்ற தலைமகன் பிரியுமென்றுமோ? பிரியானென்றுமோ? பிரியுமென்றுமேயெனின், அன்பிலனாயினாம்; என்னை? பிரியு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப்பிரியானேயெனினும், அன்பிலனாயினாம். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுக்கலாறு பிறர்க்குப் புலனாம், ஆகவே இவள் இறந்துபடும், அவள் இறந்து பாட்டிற்குப் பிரியானாயினாம். ஆகவே மூன்றாவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோமெனில், பிரியுமென்பது. ஆயின் அன்பின்மை

* 'உலகிலுள்ள தன்மை' என்பதும் பாடம்.

தங்காதோவெனில், தங்காது. பிரிவும் அன்பினுனே நிகழுமாறு சொல்லுதலாம்.

தெய்வப்புணர்ச்சிபுணர்நத நலையகன் இயற்கையன்பி னானுஞ் செயற்கையன்பினுங் காவர்ப்பட்டுத் தனது நயப்புணர்த்தும். இயற்கையன்பொன்பது உரணமின்றித் தோன்றும் அன்பு; செயற்கையன்பென்பது ஆவூன் குணங்களில் தோன்றிய அன்பு. அவ்விரண்டினுங் கடா வப்பட்டு நின்று நலையகன் சொல்லுநாய்ப்பு என்பது.

நாய்ப்பொன்பது தலையகன் வந்துந்ரு உரைப்பானாய்த் தலையகன் பெப்புந் தன் நயப்புணர்த்தியது. நயப்பு. எங்ஙனமெனின், அவர்கையினேர் செங்காந்த் பொனவுப் கண்ணினக் கருப்புவனையெனவும் வாயினே யாக்ரம்பலெனவுஞ் சென்று நமொறிக், குழங் மேலுங் கோதைமேலுஞ் சுழல்வாய், இவன் செவ்வாயது நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி நீர்ப்பு, நிலப்பூக் கோட் டிப்பூக் கொடிப்பூவென்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பூவின்மேலுஞ் செவ்வாய், ஆம்பற்பூவினது நாற்றம் அறிதி யன்றே! அறிவாய்! இவ்வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல நானுந் தகைமைய உளவே ஆய்ப்பல் நறுமலர்? என்னால் தேறப்படும் வண்டே உரையாயென உணர்த்தினுனென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

வேறு மெனரின் றிகன்மலைத் தார்விழி ஞுத்துவின்போ
யேறுந் திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியீ லிரும்பொழில்வாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவார்வாய்
நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னறுமலரே, (சு)

என்றது, வேறுமெனநின்று இகன்மலைந்தார் விழிஞுத்து வின்போயேறுந் திறங்கண்ட கோன் தென்பொழியில்

இரும்பொழில்வாய் வண்டாதலால் தேறுந் தகைமைய
தென்றவாறு.

இதனைப் போந்த பொருள் : வெல்லுவது கருதி
விழிஞ்சுத்துக் கடற்கோடியுள் மலைந்த பல்வேந்தரையும்
படுதது இவரென் பகைஞரென நீனையாது * அவர்க்குத்
தவத்தானுந் தானத்தானுமன்றிப் புகலாகாச் சுவர்க்கங்
கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின்
நீயும் பெருந்தன்மையை ; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்ல
தூஉம் பொதியிலென்பது எல்லாத் தேவர்க்கும் பொது
வாகிய இல் என்றவாறு ; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ்
விரும்பொழிலென்றவாறு ; அப்பொழில்வாழ்வாய் நீயும்
அத்தன்மையைன்றே ! ஆகலானுந் தெளியப்படுதி. அன்
னாய் நீ பொய்யுரையாய் ; இவள் வாய்போல நானும் ஆம்பற்
பூவும்உளவோ வென்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்புணர்த்
தினான். இனி மெல்லியலென்பது மென்மையெனத் தனக்கு
இயல்பாகவுடைய னென்றவாறு. மென்மையென்பது பெண்
யுடர்க்கு மிக இயல்பு ; அதனைத் தனக்குச் செய்துகொள்ள்
இயல்பாக உடையாளென்றவாறு : எனவுந் தன் நயப்
புணர்த்தினான். இனிச் செந்துவர்வாயென்பது செம்மை
யைத் தனக்கு மிகவுடைய வாயென்றவாறு. செம்மையுடை
யாரென்பது உலகத்துத் தங்குணங்களை மறையாது ஒழுகு
வாரை. இவள் வாயுந் தன்குணமாகிய வடிவும் மொழியும்
நறுநாற்றமுமென்று இவற்றான் விளங்கிப் பொலிந்து
தோன்றுவதென்றவாறு : என்றதனானுந் தன் நயப்புணர்த்
தினானாம். இனி நானுந் தகைமையவேயென்பது, ஐந்து
ஏகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினாவின் கண்வந்த ஏகார
மெனக்கொள்க.

* தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே

யீற்றசை யிங்வைந் தேகா ரம்மே (தொல்-சொல்-இடை-க.)

என்பவாகலின். அணி ஆம்பல் நறுமலரென்பது அழகிய ஆம்பல் நறுமலரென்றவாறு. அணியாம்பன நறுமலரென்றதனாற் போந்தபோருள் அழகியாரின் குணங்களும் பெரும் பான்மையும் அழகியவாகலால் அவ்வாம்பற்கண்ணும் நறுநாற்றமிக்கதென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறுநாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள்வாய்போல நானுமே யென்றவாறு. மலரேயென்று நின்ற ஏகாரம் நற்றசையேகாரம்.

இனி இதனைச் சோதிக்குமாறு: 'செந்துவர்வாய் நானுந்தகைமையவே' என்றதல்லது, போலவென்றதில்லையா லோவெனின், உவமந் தொக்குவின்றதென்றுகொள்க. என்னை?

“வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் ரெகையே பண்பின் ரெகையே
யும்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா நென்ப தொகைமொழி நிலையே.”

(தொல்-சொல்-எச்-கசு.)

என்றோதினமையின்.

ஆயின் உவமந் தொகுத; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத் திற்கு உவமையாவது ஆம்பலென்றன்றே?—என்னை? “ஆம்ப னாறுந் தேம்பொதி கிளவி” என்பவாகலின். அவ்வாறன்றி இவள் வாய்போல நானும் ஆம்பலுளவேயென இவள் வாயை உவமையாக்கி ஆம்பலை உவமிக்கப்படும் பொருளாகச் சொல் லுதல் குற்றம்பிறவெனின்; அறியாது சொல்லினாய், உல கத்து இவை உவமை இவை உவமிக்கப்படும்பொருளென்று கிலைபெற்றன உளவேயில்லை. *உரைக்குங் கவியது குறிப்பி

* ‘புணர்க்குங் கவியது குறிப்பினுன்’ என்பதும் பாடம்.

னான் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம். உவமிக்கப் படும் பொருளும் உவமையாகவும் அமையும். என்னை?

“பொருளது *புணர்ப்பே புணர்ப்போன் குறிப்பின்
மருளற வருஉ மரபிற் றென்ப”

என் நேரதினமையாற், ** கண்போனெய்தல் போர்விற்
பூக்கும்.” எனவுங், “கண்ணென பலருங் குவளை” எனவுங்,
“குவளை புண்க ணிலெனும் யானா” எனவும “நெய்த லுண்
கண் பைதல் கூட” எனவும † இவ்வகையானுஞ் சொல்லு
பவாகலின், இவ்வகையானும் உவமிக்க அமையுமென்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலைக் குறிஞ்சிநிலத்ததாகச்
சொல்லுதல் திணைவழுவாம்பிற் றெனின், ஆகாது; குறிஞ்சி
நிலத்து வண்டி குறிஞ்சி நிலத்தே திரிதருவனவல்ல, எல்லா
நிலத்துஞ் சென்று எல்லாபுறமுந் ஊதுமாகலானும் அமை
பும். அல்லது,

“எல்லா மருதகிற் பூவுந் புள்ளு
மல்லம் பொழுதென வொடா ஈரானும்
வந்தநிலத்தினையுந் லாருந்”

(சொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்பதாகலானும் அமைபும். இனிச் சுணை ம்ருவளைபுஞ்
சுணையாப்பபூம உண்மையானும் அமைபும். அது பெருங்
குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைமகனென்னுஞ் சொல்லொடு மாறு கொள்
ளும், பிறனொரு தலைமகனிலத்துப் புணர்ந்தானென்றமை
யினுனெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? நின்ற ஒருவனாய்
பாண்டியனது பொதியிலிடமாகச் சொன்னமையான்.

* ‘புணர்ப்பே’ என்பதும் பாடம்.

** நற்றிணைநூலு, அவது செய்யுள்.

† ‘இவ்வகையானும்’ என்பதும் பாடம்.

என்னை? அக்ருலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களேயாகலான் |
நம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருண் மிக்கானெ
னப்படான், மூக்கருண் மிக்கானாயதல்லது. ஆகலின்
இவன் நிலத்துப் புணர்ந்தானென்பது தலைமையொடு மாறு
கொள்ளாதிதன்பது. அல்லதூஉம்,

“மழைவளம் தருஉயாண் டிததன்
பிண்ட நெல்லி னுறந்நை யாமென்
கழைக்கே பெருஅக காவிநி திதக
குழைபா னெள்ளினை 'நிய மோனொடு
வேழ வெண்புண சழிப்பு புழிவர்
கயநா டிபாளை னெ ன்னாடா தாஅவ
கேர்ச்செழி லா ன்நம் புழைந் துழை
நெரு டொழிந் புனை”

என்றும்,

“புகழாப மாராபு பல்வரி யிருமலைத்து”

என்றுங் கிளவிதலைநனைப் பாட்டுடைத் தலைமக
னிலத்துப் புனலாடினென்றும் புணர்ந்தானென்றும்
பிறசான்றோர் செய்யாளுள், ௨௪௭ சொல்லப்பட்டதாகலா
னும் அடையுமென்பது. இப்பாட்டுனால் தன்கன் நின்ற
அன்பு வெளிப்படுத்துத் தலைமையுட்புகழ்ந்து நயப்புணர்த்
திறுயிற்றுப் போதநபொருள். இன்னுஞ் செய்யுள்:

“தூவுண்டை எண்டினங் காள்வரிமின் சொல்லுமின்றுன்னிலலாக்
கோவுண்டை கோட்டாற் றழியித்த கோனகொங்க நாட்டசெங்கே
மாவுண்டை வாட்டிய னேக்கிதன் வார்த்துல் போற்கமடும் [இ
பூவுண்டை தாமுள வேறுதங்கள் கானற் பொழிலிடத்தே.” (௫)

“இருங்குழல் வானவ னுற்றுக் குடியிகல் சாயநதழியப்
பொருங்குழல் வீக்கிய பூழியன் மாறன்றென் பூம்பொதியின்
மருங்குழ லுங்களி வண்டினங் காளுரை யீர்மடந்தை
கருங்குழ னுமென் போதுள வேறுங் கடிபொழிலே.” (௬)

“விண்டே யெதிர்த்தெவ் வேந்தர் படவிழி ஞத்துவென்ற
வொண்டே ருசிதனெங் கோன்கொல்லிச சார லொளிமலர்த் தா
துண்டே யுழல்வா யறிதியன் றேயுள வேலுரையாய்
வண்டே மடநதை குழல்போற் கமழு மதுமலரே.” (எ)

“பொருங்கழல் வானவற் காயன்று பூலந்தைப் போர்முலைந்தா
ரொருங்கழ லேறவென் றுன்சொல்லிச சாரலொண் போதுகடம்
மருங்குழல் வாயநீ யறிதிவண் டேசொல் லெனக்குமங்கை
கருங்குழல் போலுள வோவிரை நானுங் கடிமலரே.” (அ)

“தேற்றமில் லாததெனீ வேந்தரைச சேவூர்ச் செருவழித்துக்
தூற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச் சாரல்கொங் குண்டுழல்வாய்
மாற்ற முரைநீ யெனக்குவண் டேமங்கை வார்குழல்போ
ளுற்ற முடைய வுளவோ வறியு நறுமலரே.” (க)

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிபோ
பாபிலியது கெழீஇப் பட்டின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே.” (குறுங்-உ.)

இவையும் அப்பாற்படுத்துக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழத் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள்.
என்னை? சிறியவருந் *தம்முன்னின்று தம்மைப் புகழ்ந்த
விடத்து நாணிவருந்துபவாகலால் தான் பெருமையும் பெரு
நானும் உடையாள் தலைமகள் முன்னின்று தன்னைப் புகழ
ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயி
னாது ஆற்றமை தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, அத
னைக்கண்டு நீருடைநிலத்து நிவந்த நீண்மணமரம் வெப்பத்
தால் தெறப்படாததுபோல, யானுழையேனாக இவ்வேறு
பாடு இவட்காகாதன்றே! இஃது எற்றினனாயிற்றுக்கொல்
லோவென நினைந்தான். நினைந்து, அறிந்தேன், தன்னையான்.
‘தம்முன் நின்று புகழ்ப், புகழ்ந்தவிடத்து’ என்பதும் பாடம்.

காதன்மிகவினாற் பாராட்டப்போலுமென உணர்ந்து யான் தன்னை முன்னின்று பாராட்ட இவ்வகை மெலிவுசென்ற பெருநாணுடையாள் புறத்து ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார் கொல்லோவென்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடும்போலுமெனப் பெரியதோர் ஆற்றுத் தன்மையனாயினான். ஆற்றுத்தன்மையன் என்பது எவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றாமை தானேயாவது. இவ்வகை ஆற்றாநாய தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் கவன்று * முன்னாணிற்சென்றெய்திய ஆற்றாமை நீங்கிக் தலைமகள் ஆற்றாநாயினாள், †வேலேறுபடத் தேனேறு மாய்ந்தாற்போல, அது தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, இவள் எவ்விடத்துந் தன்றன்மையென்பது ஒன்றிலன், என்றன்மை உலோ, யான் ஆற்ற ஆற்றி யான் ஆற்றாதுவிடத் தானும் ஆற்றாநாம்: ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என்குறிப்பன்றி இறந்துபடாள்; அல்லதூஉம், யான் பிரியாதுவிடப் புறத்தார் உணர்வார். புறத்தாருணரவே இவள் ஆற்றாநாம். ஆகலான், யான் பிரியலே புறத்தார் உணரார். ஆகவே, இவள் ஆற்றாமெனக் கருதி அவள் கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் நுதலுந் தகைபெற நீவி, ஆகமுந் தோளும் அணிபெறத், தைவந்து, குளிர்ப்பக் கூடித், தவிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவென்று வலித்தான். வலித்துப் பிரிவச்சமென்ப தொன்று சொல்லும்.

பிரிவச்சமென்பது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச்சம்; அவளைப் பிரிவு அஞ்சவித்ததும் பிரிபிரிவச்சம். வச்சம்; ஆதலிற் பிரிவச்சமெனப்படும். அது யாங்கனஞ் சொல்லுமோவெனின்,

* 'முன்னாணிஞனாகிய ஆற்றாமை' என்பதும் பாடம்.

† 'வேலேறுபெற்றுத் தேனேறு நீர்ந்தாற்போல' என்பதும்

அங்ஙனம் ஆற்றுதலை அறிந்தபின்னைப் பிரிவானும். இனி இவளும் பெருநாணிள்ள, யான் பிரியாதுவிட இவ்
வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாம்., புலனாகவே இவள்
ஒரு தலையாக இறந்துபடுமென இவ்வகை பிரிவச்சமும்
வன்புறையுஞ் சொல்லிப் பிரியுமாகலிற் பிரிவும் அன்பி
னானே நிகழ்ந்ததென்பது.

இவ்வாற்றால் தலைமகளை ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலை
மகன் அவளைத் தமியளாகவிட்டு நீங்குமோ
அருமையறிதல் வெனின், நீங்கான். அவள் தன்னைக் காண
மல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணி
மைக்கண் மழைக்கொண்டலின் மின்னுப்புக் கொளித்தாற்
போல ஒரு *தழைப்பொதும்பரிடை மறைந்துநிற்கும்.
நிற்கத், தலைமகளுந் தன் குழங்கற்றையுங் கோதையுந்
துயல்வரக், கொடியிடை நடுவுதளரப், பரவையல்குற்
றுகிலசையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப,
†வரிவண்டறையுந் தாமரையகவிதழ் புரையும் அஞ்செஞ்
சிறடிமேற் பைம்பொற் சிலம்ப்ரற்ற, அன்னம்போல
மென்மெல ஒதுங்கிக், காமவல்லியுங், கற்பகக் கொழுந்தும்
நடைகற்பதென நடந்துசென்று, அணிவரைச்சார லருகின
தோர்மணியருவி மருங்கோலுறுத்தப் பளிங்கு விளிம்பிடுத்
தநீலப் பைஞ்சுனை மருங்கினதோர் மரகதச் சிலாவட்டத்
தயல் மாணிக்கச் சதுரப்பாறைமேல், தாது தவிசு அடுத்த
மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுமிழலிருந்
தாள். இருந்தாளாகத், தாதுந் தளிரும் போதும் மேதக்
கனவற்றாற் குறுங் கண்ணியும், நெடுங் கோதையும்,

* 'தனிப்பொதும்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அரவவண்டு' என்பதும் பாடம்.

விரவுத்தழைபுஞ், *சூட்டுக் கத்திகையும், மோட்டு வலய
மும், பிறவுமாகப் புனைநது, வண்டுந் தேனும் புடை
மருட்ட அடியுறை ஏந்திப், பிரிந்த ஆயம் †புடைமருவங்
பெயர்ந்தெய்திப், போற்றும் பல்லாண்டுங் கூறிநின்றார்.
நிற்ப, அவளுங் தாரகைநடுவண், தண்மதிபோல்வதோர்
பொலிவினளாய்க் காட்டினாள். காட்டினாளைக் கண்டு, இவளை
யான் எய்தினேனெனக் கருதினன்! எய்தியதுண்டேற்
கனுப்போலும்! நனவேயாயினும்' இவள் எனக்கு எய்து
தற்கு அரியளாமென ஆற்றாது' இவள். 'அதற்குச் செய்
புள்:

சினவேல் வலங்கொண்டு செநிலத் தேற்றதெவ் வேதநர்கன்போ
யினவேய் நரல்குன்ற மேறவென் றோனிருந் தண்சிலம்பிற்
புனவே யனையமென் றோளிதன் னாகம் புணர்ந்ததெல்லாங்
கனவே நனவாய் விடினுமெய தாதினிக் கண்ணுறவே. (கஎ)

இருநிலங் காரண மாக நறையாற் றிகன்மலைந்த
பொருநில வேதநரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூமுகவேற்
பெருநிலங் காவலன் றென்புன னுடன்ன பெண்ணணங்கின்
நிருநலஞ் சேர்ந்ததெல் லாங்கன வேயென்று சித்திப்பனே. (கஅ)

லீகயேர் சிலமென்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்த
செய்யே ரயில்கொண்ட பேரியன் கொல்லி டெஃம்பொழில்வாய்
மையேர் தடங்கண் மடநதைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
பொய்யே யினிமெயம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்திறமே. (கக)

என இவ்வகையான் அவளது அருமைநீனைந்து இவ்வொழுக்
கங் கைகூடாதெனக் கருதுவானாயின் வரையும்; இனி யான்
இவ்வகையானைப் புணருமாறு என்னைமிகால்லோ வென்று

* 'சூட்டுவருக்கத்தியும்' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை; வேறொரு
பிரதியிற் கண்டது.

‡ 'பொதியில்' என்பதும் பாடம்.

கருதுவானாயிற் கூட்டத்திற்கே முயல்வானாம். அவ்வகை நினைந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை நோக்கிச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

சேயுத் தவருயி ரைப்பல னன்றென்பர் செந்நலத்தைக்
காயக் கன்னறெதிர்ந் தார்மரு மததுக் கடிங்கணைகள்
பாயச சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்பொழில்வா
யாயுத் திடையிது வோகிரி கின்றதென் னாயிரே. (௨௦)

இன்னுயிர் கண்டறி வாரிலீலை யென்ப ரிசன்மலைத்தார்
மன்னுயிர் வான்னைன் றுடையக் கடையலுள் வென்றுவையா [வா
தன்னுயிர் போனின்னு தாங்குமெங் கொண்கொல்லித் தாழ்பொழில்
யென்னுயி ராயத திடையிது வோ'ன் றிப்பருவதே. (௨௧)

என இவ்வாறுசொல்லி ஆற்றாநாயினன். அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதென்றனைப் பற்றும. அடுத்து யாதோவெனின் தானெய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வுருவினைநினைந்து தானெய்தும் உபாயமாவது தன்நாதற் றொழினை இது கொண்டு முடிக்குந் கொல்லோமென்பது. அது பற்றுக்கோடாக ஆற்றி நீங்குமென்பது. (௨)

௩. ஆங்குளாம் புணர்ந்த மெழுவான் நன்வயிற்
பாங்க னோரிற் சூறிதலைப் பெய்தலும்
பாங்கிலன் றமியோ ளிடந்தலைப் படலுமென்
றாங்கவ் விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகன் அதன் பின்னை தெருண்டெவரை தல் தலை; *தெருளானாயின் இவ்வா றொழுகுமென்று அவன் ஒழுக்குந்திறன் உணர்த்துதல் துதலிற்று. , என்னை? வழி

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறோர் கட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

போகாநின்றனொருவன் *இழுக்கிச் சேருனுஞ் சாணக
மானும் மிதித்தவிடத் தர்பொழுதே காலேக்கழீஇப்
பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புறம்; அதுபோல் இவனும்
ஞானவொழுக்கக் குணங்களின்வழியே செல்லாநின்றான்
இழுக்கின், அவ்விழுக்கின் இழுகவாதறிந்து அதன்க
ணின்று மீடன் மிககது; மீண்டு வந்தலானெனின் இவ்வா
றெழுதும் என்பது.

இதன் பொருள் : ஆங்குனம் புணர்ந்த கிழவோன்
—அவ்வாறு கூடிநிரிந்த தலைமகன்—தன்வயிற் பாங்கனோ
ரிற் குறி தலைப்பெய்தலும்—தன் பார்வையுற் குறியிடத்துத்
தலைப்பெயலும்; பாங்கன் துழிபோல் இடந்தலைப்பட
லும்—பாங்கனையின்மீத தனியாளை இடத்தெதிர்ப்பித
லும்; ‘ஆங்க’ என்பது அசைச்சொல் : ‘இரண்டு’ என்பது
தொகை; தலைப்பெயல் மரபை—தலைப்பெய்தற்கு இலக்
கணம், என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்து நீங்கிய தலைமகன் பிறற்றொன்று
தன் பாங்கனாற் குறியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் பாங்கனை
யின்மீத தனியாளை இடத்தெதிர்ப்பிதலுமென அவ்
விரண்டினுள் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்ற
வாறு.

‘ஆங்குனம் புணர்ந்த கிழவோன்’ என்பது தெய்வம்
இடைநிற்கப் பான்மையால் † உய்க்கப்பட்டு யாருமில் ஒரு
சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகனென்றவாறு. ‡ எனவே அவ்

* ‘பிழைத்துச் சென்றானுஞ் சாணகமானும்’ என்பது முன்
அச்சுப்பிரதியிற் தண்ட பாடம்.

† ‘ஊக்கப்பட்டான்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘அவ்வாறு புணர்ந்தான் தலைமகனெனப்படும்’ என்பதும்
பாடம்.

வாறு புணரப்பட்டாள் தலைமகளெனப்பட்டது. கிழமை யுடைமையிற் கிழவோனெனப்படும்; தலைமையுடைமையின் தலைவனெனப்படும். அவட்கும் அவ்வாறே கொள்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமாமாறு சொல்லுதும்: இயற் கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்து "ஆற்றுவித்துப் பாங்கற் கூட்டம். பிரிந்த தலைமகன் * பிரிந்தன்று வார்த்தை யெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ வெனின், நின்னிற்றிரியேன் பிரியினுற்றேனெனச் சொல் லிப் பிரியப்பட்டாள் தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைந்து † ஆற்றுங்கொல்லோ ஆற்றாளுங்கொல்லோ வெனவும், ஆற்றா ளாகி நின்றாள் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தாரயியாமை ‡ மறைக்குமாறியுங்கொல்லோ அறியாது வருந்துங் கொல்லோவெனவும் இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றா னும். ஆற்றாநிலைமையானைப் பிற்பறைஞான்று சிறுகாலே தலைப்படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு அடியிற்கொண்டு முடி காதும் நோக்குவான், புதையிரு ளிரியல்போகப் பொன் றுமுநுவி மணிநெடுங்கோட்டுதயமென்னும் முணிவரை யுச்சி உலகுதுயில் † பெயர்த்துத் தோன்மிய வளர்ஒளி இள முளைஞாயிற்றின் வனப்பழித்த திருவொளி மழுங்கியது நோக்கி என்னையொல்லோ எம்பெருமாற்கு இற்றை வேறு பாட்டு வாட்டமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி நிகர்மலைந்தா
ரோடிய வாறுகண் டொண்சுடர் வைவே லுறைசெறித்த
வாடியல் யானை யரிகே சரிதெவ்வர் போலமுங்கி
வாடிய காரண மென்னையொல்லோ லோவுள்ளம் வள்ளலுக்கே. (௨௨)

* 'ஆங்குப்பட்ட' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

‡ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.

§ 'பேர்வந்து நாதியு' என்பதும் பாடம்.

|| 'தானை' என்றும் பாடம் உண்டு.

வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்நிறை யாற்றும்மன் னோடவைவேல்
கொண்டுறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழி
னெண்டுறை மேலுள்ள மேடிய தோவன்றி யுற்றதுண்டே
தண்டுறை வாசிந்தை வாடியென் னாங்கொல் தளர்கின்றதே (௨௩)

தெவ்வா யெதிர்பின்ற சேரலர் கோணைச் செருக்கழித்துக்
கைவா னிதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவாந்த
நெய்வா யயினெடு மாறன் பகைபேர் னினைநதுபண்டை
யொவ்வா வருவு மொழியுமென் னோவள்ள லுள்ளியதே. (௨௪)

இவ்வகை பாங்கன் தலைமகனை வினாவானாயின் தலைமகற்
சூற்றதுகடைப்பிடியாது விட்டானாம். இவ்
உற்றது உரைத்தல். வகை கடைப்பிடித்து வினாயின பாங்கற்கு
நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்
டேற்கு என்னுள்ளம் பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல ஓடி
இவ்வகைத்தாயிற்றென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அனையா ரரவின் குருளை யணங்க வறிவழிநது
துனையார் நெடுங்கைக் களிறு நடுங்கித் *துயர்வதுபோல்
வனையார் முனையெயிற் றார்மன்னன் மாறன்வண் கூடலன்ன
வினையா ரொருவ ரணங்கைந் தாலயா னினைகின்றதே. (௨௫)

அனையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியழ் லேறச்செற்ற
கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடலன் னொரொருவர்
முலையாய் முகிழ்த்துமென் னோளாய்ப் பனைத்து முகத்தனங்கன்
சிலையாய்க் குனித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் சிந்தனையே. (௨௬)

பொருநெடுந் தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலந்தைப் பூவழித்த
பருநெடுந் திண்டோட் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த்
திருநெடுந் பாவை யனையவன் செந்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுந் கண்கண்டு மீண்டின்று சென்றதென் கா தன்மையே.

* 'சூழ்வதுபோல்' என்பதும் பாடம்.

“சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை
கான யானை யணங்கி யாஅங்
கிலையன் முனைவா ளெயிற்றன்
வையுடைக் கையனெம் மணங்கி யோளே.”

(குறுந்தொகை - ௧௧௧)

“எலுவ சிறுஅ றேடிமுறு நண்ப
புலவர் தோழ கேளா யததை
மாக்கட னகவ னெண்ணுட் பககததுப்
பசுவெண் டிதக டோலி யாபகுக
எதுப்பயல் விடத் துறையுதல்
புதுக்கோள் யானையிற பிணிசுதற்ற லெம்மே.”

(குறுந்தொகை - ௧௨௧)

இவ்வாறு சொல்லப்பட்டுள்ள பாங்கன் கழறும். கழறது
லென்பது அன்புடையார்மாட்டுத் தீயன
எழியுரைத்தல். கண்டால் அவ்வன்பிற் றலைப்பிரியாத
சொற்களால் நெருங்குதலு. கழறுமாறு:
ருன்றம் உருண்டாற் றுன்விவியிடையாதவாறு போல
யா, யானை தொடுவுண்ணின் முறிங்கலம் இல்லது போல
வுங், கடல்வெதும்பின் வொவுந் ரில்லதுபோலவும, எம்
பெருமான் நின் உள்ளம், அறிவு நிறை போர்ப்புக் கடைப்
பிடியின் வரைத்தனமிக் கைம்மிக்கோடுமேயெனின் நின்
னைத்தெருட்டற்பால நீர்மையாரும் உளரோ, நீ பிறரைத்
தெருட்டினல்லது? அப்பெற்றியாய நீ இன்னதோரிடத்து
இன்னதோருருவுகண்டு என்னுணர்வொழியப் போந்தே
னென்றல் தக்கின்றென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்த னரிகே சரியணிவான்
ரோய்கின்ற முததக குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சும்பொழில்வா
யேய்கின்ற வாயத் திடையோ ரிளங்கொடி கண்டெனுள்ளன்
தேய்கின்ற தென்பு தமிழ் தொன்றே சிலம்பனுக்கே. * (௨௨)

தண்டே நறைஹுத் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதளரத் [ல்வாய்
திண்டேர் கடாஅய்ச்செற்ற கொற்றவன் கொல்லிச் செழும்பொழி
வண்டேய் நறுங்கண்ணி யாயங்கொர் மாதர் மதிமுகநீ
கண்டே தளரினல் லாரினி யாரிக் கடலிடத்தே. (௨௧)

இவ்வாறு பாங்கன்கழறத் தலைமகன் ஆற்றாநாய்ச்
கழற்றெதிர்மறை. சொல்லுஞ் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை
பென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

விண்டார் படவிழி ஞக்கடற் கோடியின் வேல்வலங்கைக் [கும்
கொண்டான் குடைமன்னன் கொல்லிக் குடவரைக் கொம்பரொக்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென் னோக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் *பிறவினன் கட்டுரையே. (௩௦)

†விண்டலங் கெஃகொடு கோட்டாற்றி னின்றவெவ் வேந்தழித்திம்
மண்டலங் காக்கின்ற மான்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன் னார்
குண்டலஞ் சேர்ந்த மதிவாண் முகத்த கொழுங்கயற்கண்
கண்டிலிர் கண்டா லுரையிர் கழறிய கட்டுரையே. (௩௧)

மணகொண்ட வாழ் டவலித்துவந் தார்தம் மதனழித்துப்
புண்கொண்ட நீர்மூழ்கப் பூலநை வென்றான் புகாரனைய
பண்கொண்ட சொல்லம் மடந்தை முகத்துப்பைம் பூங்குவளைக்
கண்கண்ட பின்னையுரையீ ருரைத்தவிக் கட்டுரையே. (௩௨)

“அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறலிர் மன்னே
நுண்டாது பொதிந்த செங்காற் கொழுமுகை
முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமண லடைகரைப்
பேளய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை
யெயிறுடை நெடுத்தோடு || காப்பப் பலவுடன்

* ‘உரைத்தவிக் கட்டுரையே’ என்பதும் பாடம்.

† இச்செய்யுள் முன் அச்சுப் பிரதியில் விடுபட்டிருக்கின்றது.
வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கே சேர்க்கப்பட்டது.

‡ ‘வலித்துடன் றார்தம்’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘காய’ என்பதும் பாடம்.

* வயிறுடைப் போது வாலிதின் † லிறைஇப்
புலவுப் பொருதழிச்ச பூநாறு ‡ பரப்பி
னில்திரை தநத வீரங்கதிர் முத்தங்
கவர்கடைப் புறவிக் சால்வடுத் தபுக்கு
நத்தேர் வழிதி கொற்கை முன்றுறை
வண்டுவாய் திறநத வாங்குகழி நெய்தற்
போது புறக்கொடுத்த வுண்கண்
மாதர் வாண்முக பாதையு நோக்கே.” (அகம் - கக௦.)

“இடிக்குங் கேளிர் நறுகுறையாக
நீ நிறுக்க லாற்றினே நன்று மற்றில்ல
ஞாயிறு சாயும் வெவ்வறை டருநகிற
கையி லுமன் சுண்ணிற சாக்முடி
வெண்ணை யுணங்கல டோலப்
பாந்தன் றிநனோய நோன்று கொளற் கரிசே.” (குறு - ௧௮)

இவ்வாறு தலைமகன் தனதாற்றாமையிற் கழற்றெதிர்
மறுத்துரைப்பதுகேட்ட பாங்கன், எம்
கவன்றுரைத்தல். பெருமான் தானே தகா தனவற்றைத் தகா
வென்றுணரற்பாலான், யான் எம்பெருமான்
குத் தக்கதோ இவ்வாறு உண்மெளிவதெனவுந் தெருண்டி-
லன்; தெருளானாயது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்நீர்
மைத்தாகவே; அன்றாயின் தெருளுமன்றேயெனக் கவன்
றான். கவற்சிக்குச் செய்யுள் :

வன்றாட் களிறு கடா அயன்று வுல்லத்து || மன்னவியச்
சென்றான் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிசசெம் பொன்வரைபோ

* ‘வயிறுடைப் போது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘லிரிந்து’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘வரைப்பின்’ என்பதும் பாடம்.

* ‘நிறுக்க லாற்றி னென்று மற்றில்ல’ என்பதும் பாடம்..

|| ‘மன்னிரிய’ என்பதும் பாடம்.

னின்ற னிறையு மறிவுங் கலங்கி ன்லைதளரு
மென்றாற் றெருட்டவல் லாரினி யாரிவ விருரிலத்தே. (௩௩)

இவ்வகை சிந்தித்து இவனை இடனன் மிக்கழறினன்,
என்பாக்கியம்பிற கழறறெநி மறுத்துச்
இயலிடங்கேட்டல். சொல்வானாழிற்று, சொல்லாது இறநதுபட்
டானாழினுஞ் செய்வதிலை, பெரியதோர்
இழுக்கஞ் செய்தேனென ஆற்றாழியினான். அவ்வாற்றாமை
ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றாம; யான் இறநது பட்டவிடத்து
இவனை இஃதெய்துவிகசலாகாது; யான் இறநது பட்டாது
ஆற்றுவதே பொருளென இறநதுபடானாய்நின்று எவ்
விடத்து எத்தன்மைத்து நின்றாற் காணப்பட்ட உருவென்
னும். அதற்குச் செய்யுள் :

வல்லிச சிறுமருங் குற்பெருந தோண்ட வார்வடிக்கண்
புல்லிப் பிரிந்தறி யாதமந் தாராதென கோன்புனனாட
டல்லித தடநதா மராமல ரோவவன நன்னண்டார்
கொல்லிக குடவரை டோவண்ணல் கண்டதக கொம்பினேடே. (௩௪)

கண்டார் மகிழுங் கடிதமழ் தாமரை டோககடையுல்
விண்டார் விழுந்திக் குப்பையும் வேழக் குடாமுமென்று
கொண்டான் மழைதவழ் கொல்லிக குடவரை போவுரைநின்
னெண்டா ரகல மெல்வித்த மாத ருறைவிடமே. (௩௫)

அங்ஙனங் கேட்ட தலைமகன் கோடையால் தெறுப்பட்டு
வாடி நின்ற சந்தனமரம் மழைபெற்றுத்
இயலிடங்கறல். தளிர் த்தாற்போலப் பெரியதோர் கழி
புவகைமீதார இவ்விடத்து இத்தன்
மைத்து என்னாற் காணப்பட்ட உருவமென்னும். அதற்குச்
செய்யுள் :

அடிவண்ணந் தாமரை யாடர பில்கு லரீத்தமங்கை [கரும்பின்
கொடிவண்ண நுண்ணிடை கொவ்வைச்செவ் வாய்கொங்கை தேரண்

படிவண்ணஞ்செங்கோற்பராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்பொழில்
வடிவண்ணவேற்கண்ணினாலென்னை வாட்டியவாணுதற்கே. [வாய்

திருமா முகந்திங்கள் செங்கய லுண்கண்செம் பொற்சுணங்கேர்
வருமா முலைமணிச் செப்பிணை வானவன் கானமுன்னக்
குருமா நெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட தென்னன்கன்னிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ் சாரலப் பெண்கொடிக்கே.

கடித்தடம் விண்ட கமல முகங்கம லத்தரும்பேர்
பொடித்தடங் காமுலை பூலதைத் தெம்மன்னர் பூவழிய
விடித்தடங் காவுரு மேந்திய கோன்கொல்லி யீர்ப்பொழில்வாய்
வடித்தடங் கண்ணினை டாலென்னை வாட்டிய வாணுதற்கே. (௩௮)

*நிணங்கொள் புலாலுணங்க னின்றபுள் ளோப்புத றலைக்கீடாகக்
கணங்கொள்வண் டார்த்துலாங் கன்னி நறுஞாழல் கையி ிலேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ
ரணங்குறையு பென்பதறியே னறிவனே லடையேன் மன்னே.

இவ்வாறுணர்த்தப்பட்ட பாங்கன் நீ இனையயாகல்,
என்னினாவதுண்டேற் காண்பெனென்று தலைமகனை ஆற்று
வித்து, அவன் சொன்ன இடம் நோக்கிச் செல்வானாவது.

இது தலைமகனிலைமை.

இனித் தலைமகளது நிலைமை: பிறறைஞான்று தன்
ஆயுவெள்ளத்தொடும் வந்து தான் விளையாடும் இடம்புகு
தலுடையாள், நெருநலைநாளால் நின்னிற்பிரியேன்பிரியின்
ஆற்றேனென்று சொல்லினார் ஆய்த்துள்ளே வருவார்
கொல்லோவென்னும் பெருநாணிணனும், ஆற்றாமையான்
இறந்துபட்டார் கொல்லோவென்னும் பேர்அச்சத்தினனும்
மீதாரப்பட்டுத் தன்றன்மையளன்றித் தன் ஆயங்கள் புடை

*சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி, கூவது செய்யுள்.

†'ஊன்றி' என்பதும் போடும்.

பெயருமாறு புடைபெயர்ந்துவருகின்றாள், நெருநலை நாளால் தலைமகனை வழிப்பட்ட இடம் எதிர்ப்படும். எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டாளே போன்றாள். என்னை? இனியா ரொடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும அவ்வினியாரைக் கண்டாலேபோல்வது உலகத்துத்தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப, ஆயங்களும் நெருநலைநாளாற் பிரிந்தாற்போலத் தழைவிழை தக்கன *தொடுத்து மென்றுங், கண்ணி தண்ணறுநாற்றத் தனசெய்துமென்றும், போது *மேதக்கன கொய்துமென் றும், இவ்வாறு விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரிய நின் றாள் எப்பெற்றி நின்றாளோவெனின், ஆயத்துள்ளே வரு வான்கொல்லோவென்னும் நாண் நீங்கிற்று. என்னை? ஆயங் கள் நீங்கினமையான். இனி * இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும் அச்சத்தினுன் மீதாரப்பட்டு நின்றாள். நின்ற நிலைமைக்கட் பாங்கன் சென்று அவள் தன்னைக் காணாமல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கட் காணும். கண்டு இவ்விடமே அவனாற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வுருவே அவனாற் சொல்லப்பட்ட உருவுமெனத்துணியும். அதற்குச் செய்யுள் :

தண்டா தலர்கண்ணி யண்ணறன் னுள்ளந் தளர்வுசெய்த
வண்டார் குழலிவ ளேயவன் மானீர் முணத்திமங்கை
வின்புடா ருடற்குன்ற மேறி விழிகட் கழுதறங்கக்
கண்பான் பொதியி விதுவே யவன்சொன்ன கார்ப்புனமே. (16 க)

சினமு மழிந்து செருவிடைத் தோற்றதெவ் வேந்தர்கள்போய்க்
கனவும் பழகடை யற்செற்ற வேந்தன் கணங்குழலார்
மனமும் வடிக்கண்ணுந் தங்குமந் தாரத்து மன்னன்கொல்லிப்
புனமு மிதுவிவ ளேயவன் ருன்கண்ட பூங்கொடியே. (ச0)

* 'கொடுத்து மென்றும்' என்பதும் பாடம்.

† 'கழுதுறங்க' என்பதும் பாடம்.

என நினைந்துவின்று இவ்வுருவினைக்கண்டஎம்பெருமான்

* ஆற்றாநாகாமைக்குக் காரணமென்னை?

தலவவன பெரியவர்க்கே ஆகாதே! அரியனதாங்
வியந்துரைத்தல், சுற்று வல்லன் அவனாகலான் ஆற்றினை.

பிறராயின், இறந்துபடுப. இறந்துபடாது
என்காறும் †வந்த இருந்துணைப் பெருந்தக்காணை யான்
பெரியதோரிடனன்யிக் கழறினெனென நினைக்கும். அதற்
குச் செய்யுள் :

இருநெடுந் தோளண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதெவ்வர்
‘வருநெடுந் தானையை ‡வாட்டிய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
திருநெடுந் பாவையனையவன் செத்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுங் கண்கண்டு பாற்றிவந் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே.

பெரிய நிலைமையவரே பெரியர் பிறையெயிற்றுக்
‘கரிய களிறுகதி வந்தா ரவியக் கனடயல்வென்ற
வரிய சிலைமன்னன் பான்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்து
ளரிய நீமலர்நெடுங் கண்கண்டு மாலண்ண லாற்றியதே. (சஉ)

மற்றிவ்வகையுஞ் சிந்திக்கும்.

|| துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணலுழுத தோற்ற மாய்வான்
பொறைமலி பூம்புன்னைப் பூவுதிர்ந்து துண்டாது போர்க்குங்கான
னிறைமதி வாண்முகத்து நேர்கயற்கண் செய்த
வுறைமலியுய்யாநோயூர்சுணங்குமென்முலையே தீர்க்கும்போலும்.

“மணங்கமழ்குழலிவன்வடிக்கண்செய்தமம்மர்வெந்நோய்
சுணங்கணிவனமுலையல்லதுதீர்க்கலா”

* ‘ஆற்றுதற்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வருந்துணைப் பெருந்தக்காணை’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மாற்றிய’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கயல்நெடுங்கண்’ என்பதும் பாடம்.

|| சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி அ-வது செய்யுள்.

என நினைந்து அஹ்ருனாபிஷாந், இறந்துபடாநாயினன்,
அவனை அஹ்ருதெயுவிக்குந் திறமென்னை
சுண்டமைகூறல். கொல்லலெவன்பதனான். அவ்வகை நினைத்
துத் தலைமகனை சசென்றெய்தி, யான்கண்ட
இடம மெதற்குதேகரான்;

இவ்வோ ளன்ன கொழுநிற நுஅய
நிலவோ பன்ன பெண்மண லொழுகி
வண்டித் தேயும விடுகடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்நாடு பென்று முன்று
விருது விடுதல விழுமி போர்க்கும
விதையு சொன்று விககும்

பண்டிற்றென்றும். அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னே ரொளி முத்த வெண்மணன் மேல்விரை நூறுபுன்னைப்
பொன்னேர் புதுமலர் தாயப்பொறி வண்டு முரன்றுபுல்லா
மன்னே ரழிய மணற்றிவென் முந்தன்னி வார்துறைவாய்த்
தன்னே ரிலாத சுகைத்தின் றியான்கண்ட தாழ்பொழிலே. (௪௩)

குளிமன்னுவண்ணுளர்கைத*வனா அய்க்கண்டல்விண்டுதண்டேன்
றுளிமன்னு வெண்மணற் பாயினி தேசுட ரேர்மருமா
னளிமன்னு செங்கோ டுலதிரிய னாற்றுக் குடியுள்வென்ற
வொளிமன்னு முத்தக் குடைமன்னன் கன்னி யுயர்பொழிலே. (௪௪)

தேனுறை பூங்கண் னிச் சேரலன் சேவூ ரழியச்செற்ற
ஆனுறை வைவே லுசிதன்றன் வையை யுயர்மணன்மேற்
கானுறை புன்னைப்பொன் னேர்மலர் சித்திக் கடிசமழந்து
வானுறை தேவரு மேவும் படித்தங்கொர் வார்பொழிலே (௪௫)

என்பது சொல்லி, நீயாகாதே இவ்வகை மேதக்
கன எய்தற்பாலா யெனத் தலைமகனும் அவ்விடம்

* 'விராய்' என்பதும் பாடம்.

† 'அதிசயன்' என்பதும் பாடம்.

மொழிபேற நோக்கிச் செல்லும். சென்றவிடத்துத் தனி
வருந்தல். யளாய்நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படும். எதிர்ப்
படவே, தலைமகள் காணும். காணவே,
ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும்
அச்சம் நீங்கிற்று. நீங்கத் தன்றன்மையளாரினான். தன்றன்
மையென்பது நாண் மடம அச்சம் பயிர்ப்பென்னு மிவற்
றொடு கூடி நிற்பது. அத்தன்மையளாய் நிற்பத் தலைமகனது
சூழிப்பறியாமைச் சாரலாகாமையின் ஆற்றாநாடு தலை
மகன். ஆற்றாமையாவது பிறிதெவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்
றாமையானேயாவது. அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றைப்
பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் ஒருசொற்சொல்லும்.
என்சொல்லுமோவெனின், நின்னை யான் இப்பொழிவிறை
தெய்வமென ஐயுவல், அல்லையாயின் வாய்திறவாய்.
ஆவி சென்றபின்னைப் பெயர்ப்பதரிதன்றே யென அவ்வகை
போல்வன சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

மேலியொன்றைவெண் மரத்துவென்றன்கன்னிவீழ்*பொழில்வா
தேவியென் றுநின்னை யானினைக !கின்றது சேயரிபாய [ய்த்
காவியென் றாயகண னாயல்லை யெலொன்று கடவுளையா
யாவியென் றுத் தின்னை யாரேச பெடர்ப்ப ரகலிடத்தே. (சசு)

ராயுறை வார்புனற் சேவூர்ச் செருமன்னர் சீரழித்த
வரையுறை தீத்தமிழ் வேந்த னுசிதனெண் பூம்பொதியில்
வரையுறை தெய்வமென் றேற்கல்லை யெலுன்றன் வாய்திறவாய்
யுயிர்செல்லின் யார்பிறர் மீட்பவரே. (சஎ)

* 'துறை' என்பதும் பாடம்.

† 'பெயர்ப்பாரினியா ரிவ்வகலிடத்தே' என்பது முன் அச்சப்
விரதியற் கண்ட பாடம்.

என்றான் தலைமகனோவெனின் அல்லன் ; தலைமகனிட
 னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுவுந் தலை
 மருங்கணதல். மகனெனவேபடும். அச்சொற் கேட்டலும்
 இறந்துபட்டானெனக் கவன்று நோக்கி
 உண்மை கண்டாட்குக் கெடுத்துத் தேடு நன்கலம் எடுத்துக்
 கொண்டாற் போலப் பெரியதோர் * உவகையாயிற்று ; ஆக
 அவ்வுவகை ஒரு மூரன் முறுவல் தோற்றிற்று ; தோற்ற
 எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நாணின்மை
 செய்தேனென ஆற்றாளாயினார். யான் முன் என்றன்மை
 யேனாய் நிற்ப ஆற்றாணாயினான் எம்பெருமான் ; எனதாற்றா
 மை கண்டவிடத்து இறந்துபடுமபிற வென ஆற்றாமை
 நீங்கும். நீங்க, நாண்வந்தடைபும். அடைய, மறைவது
 காணாது மாதுபடுநோக்கி தன் மணிக்காந்தண் மெல்விரலாற்
 போதுபுரைநெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, இனிச்
 சார் வாற்றுமென நினைந்து நின் கருநெடுங்கண் புதைத்தது
 இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்றாமை செய்யுமென்றாகாதே ?
 அவற்றின் பரத்தவோ ஈரும்புடைக்கோதை நின் கரும்
 புடைத்தோளென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

அரும்புடைத் தொங்கற்செங் தோலரி கேசுரி கூடலன்ன
 கரும்புடைக் கோதைநல் லரயிவற் குத்துயர் செய்யுமென்றுன்
 பெரும்புடைக் கணபுதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குரின்பேரொளிகேர்
 கரும்புடைத் தோளமன் ரோவென துள்ளங் கலக்கியதே. (சஅ).

* இச் சொற்றொடர்கள் முன்னச்சீப்பிரதியில் இல்லை ;
 வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டன : இவைகள் இல்லாமை
 யான் முன் னச்சீப்பிரதியில் இப்பகுதி பொருட்பேற்றினரிக் கிடக்
 கின்றது. ஈண்டுச் செய்யப்பட்ட ஏனைய திருத்தங்களும் வேறோர்
 எட்டுப்பிரதிக்கு இணங்கவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

!தேந்தண் பொழிலணி சேவூர்த் திருந்தார் திறலழித்த
வேந்தன் விசாரிதன் றெவ்வரைப் போன்மெலி விக்குமென்றுன்
பூந்தடங் கண்புதைத் தாய்புதைத் தாய்க்குண்பொருவில்செங்கேழ்க்
காந்தள் விரலு ள்ன்றோ வெம்மை யுள்ளங் கலக்கியதே. (௪௯)

“ஒல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளா யாழநின்
றிருமுக மிறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
சாமங் கைம்மிகிற் றுங்குத லெளிதோ
கொடுவகே ழிருப்புற நடுகக் குத்திப்
புலிவினா யாடிய புலவுநாறு வேழத்தின்
நிலாருப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
சுண்ணை கதவ வல்ல ண்ணை
ரண்டலை மதில ராகவு முரசுகொண்
டோடபரண கடந்த*வடுபோர்ச செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூட லன்னின்
கரும்புடைத் தோளு முடையவா லணங்கே.”

(நற்றிணை-௩௯.)

என்பதுசொல்லி அவன் குழலுங் கோதையுந் திருத்து
வானாய்ச் சென்று சாரும்.

இது பாங்கற்கூட்டமாயினவாறு.

இனிப் பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்பொறு :
யாள் இவ்வினையெய்திற்று விதியானே ; இன்
பொழிலிடைச் சூழ் அவிவிதி கைதருமேற் காண்பலெணப்
சேறல். பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன்னெ
திர்ப்பட்ட இடமேநோக்கிச் செல்லும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

!ஆமா றறிபவர் யாரே விதியையந் தீந்தமிழ்நர்
*கோமான் குலமன்னர் கோனெடு மாறன்கொல் விச்சிலம்பி
*லேமாண் சிலைறுத லேழையெ முன்னெதிர்ப் பட்டணைந்த
ஆமா னிரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று துன்னுவனே. (௫௦)

* ‘திண்டேர்ச்செழியன்’ என்பதும்பாடம்.

பெரும்பான் மையுமறி தற்கரி தாம்விதி பேணிரில்லாப்
பொரும்பா ரரசரைப் பூலுதை *வாட்டிய கோன்பொதியிற்
கரும்பார் மொழிமட மாதரைக் கண்ணுற்று முன்னணைந்த
சுரும்பாரிரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே. (௧௧)

என நெருநலைநாளால் அவனைக் கண்ணுற்ற பொழிலே
புக்கான். புக்காற்கு, அப்பொழில் பெரிய
பொழில்கண்டு தேரார் சார்வாயிற்காக, ஆற்றாமை நீங்கி
உவத்தல். ஏன். என்னை? இனியாரொடு தலைப்பெய்த
இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்
டாலே போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

துனிதா நகலமண் காத்துத் தொடுபொறி யாயகெண்டை |
பனிதாழ் புவலரை மேல்வைத்த பஞ்சவன் பாழிவென்ற
குனிதாழ் சிலைமன்னன் கூடலன் னுளது கூடலைப்போ
லினிதா யெனதுள்ள மெல்லாங் குளிர்வித்த தீர்ப்பொழிலே. (௧௨)

தேர்மன்னு தானே பரப்பித்தென் சேவூர்ச் செருமலைத் |
போர்மன்னர் தமமைப் புறங்கண்டு நானிய பூங்கழற்கா
லார்மன்னு வேலரி கேசரியந்தன் புகாரனைய |
வேர்மன்னு கோதையைப் போலினி தாயிற்றிங் வீர்ப்பொழிலே.

என்று முன் பாங்கற்கூட்டத்துச் சொன்னவாறே
சென்றுநின்ற தலைமகளை ஆங்குச்சொன்னவாறே சொல்லித்
தலைமகன் புணர்வது. இது பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்
தலைப்படுமாறு.

பாங்கற்கூட்டம் நிகழின், இடந்தலைப்பாடு நிகழாது;
இடந்தலைப்பாடு நிகழின், பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது.
என்னை? அத்துணை எளியள் அல்லளாகலான். அஃதே
யெனின், 'பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படலும் பாங்கு

* 'ஒட்டிய' என்பதும் பாடம்.

* 'பருவரை' என்பதும் பாடம்.

‘நேரிற் குறிதலைப்பெய்தலு’ மென்று எழற்பாற்றுச் சூத் திரம் ; என்னை ? இடந்தலைப்பாடு தெய்வப்புணர்ச்சியோடு ஒக்குமாகலான். என்றார்க்கு அதுவே அங்ஙனஞ் சொன்னே யெனினும் மொழிமாற்றிக்கொள்கவென்பது. அது பொருந்தாது ; மொழி மாற்றுதல் என்பது செய்யுள் கிடந்த வாறுசெய்யலாகாதவழிச்செய்வது. அவ்வாறு செய்யுஞ் சூத் திரம் இனிதாய்க்கிடப்புழி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகச் * சொல்ல வேண்டுமோ என்பது. பெரும்பான்மையும் பாங்கனாமென்பது சிந்திக்குஞ், சிறுபான்மை விதியினா மென்பது சிந்திக்கும். அதனால் அவன் சிந்திக்குமாற்றாலே சூத்திரஞ்செய்யப்பட்டது. மொழிமாற்றுச் சூத்திரம் அன் றென்பது. அல்லதூஉம உலகத்தோர இடுக்கணுற்றால் விதியானே தீருமென்றிரா, முன்னந ஸீர்த்தற்குச் சுற்றத் தாரையும் நட்டாரையும் நினைப்பர் ; ஆகலானும் அவ்வாறே சொல்லப்பட்டது. அஃதேயெனின், புறத்தார் உணர்ந்தா ருளரென்பது உணர்ந்த ஞான்று இவள் இறந்து படுமென் னுங் கருத்துடையான் பிறறை ஞான்றே சென்று பாங்கற் குணர்த்தற்பாலனோ வெனின், குற்றங் குணமென்பது தெருளாதுணர்த்துமென்னும் ஒருவன். அது பொருந்தாது. அங்ஙனந் தெருளாதுணர்த்திற் பாங்கற்கே உணர்த்தக் கடவனோ வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமையாதோவென் பது. மற்றென்னோவெனின், தான் உணர்ந்தானன்றே இவ் வொழுக்கத்தினை ! தான் உணர்ந்ததனோ டொக்குமன்றே இவன் உணர்ந்தது ! அவனைத் தன்னின் வேறல்லனென்று கருதினமையானமையும் என்பது.

* இப்பகுதி முன்னச்சப்பிரதியிற் ‘பொருட்’ ‘பொருத்த மின்’ ரூபப் பலவாறு பிறழ்ந்து கிடக்கின்றது ; ஆதலின் வேறொரு பிரதி யோக்கி இங்கே பலதிருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

இனிப் பாங்கனாற் குறிதலைப்பெய்தலும் என்றொரு
மைப்படச் சூத்திரஞ்செய்யாது 'பாங்கனோரி'னென்று பன்
மைப்படக்கூறிய தெற்றிற்கு, அவனொருவனாலோவெனின்,
பாங்கன் பார்ப்பானாகலிற் பன்மைவாசகத்தாற் சொன்னா
ரென்பது. அல்லதூஉம், இருமுது குரவராலும் இவனை
எம்போற் கொண்டொழுமென்று தலைமகற்குக் காட்டிக்
கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கனென்பதூஉம், நீயும் எம்போ
லத் *தீயனகண்டு பண்பானவிடதிது அடக்குவாயாகென்று
பாங்கற்குக் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டான் தலைமகனென்
பதூஉம் போதரல்வேண்டி இவ்வாறு பன்மைவாசகம்படச்
சொன்னாரென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி
புணர்ந்த பிறறைஞான்று இவள்து வேறுபாடு கண்டு தாய்
இற்செறிக்கில் என் செய்யுமோவெனின், பார்ப்பார் சான்
றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு பாங்கன் சென்று
வரைந் தெய்துவிக்கும். அங்ஙனங் கிடந்ததே விதியென்
னின், அன்று; இவ்வாற்றாற் புணர்தன்முறைமையாக்கும்
விதியெனில் தாய்க்கு அது புலனாகாமைக்கொள்ளு மென்
பது. அஃதேயெனின், ஆயங் கழிக்கானலிடையே கொண்டு
புகுதாது மற்றொரு கானலிடமே கொண்டு புக்கவிடத்
துத் தலைமகன் குறியும் பிழைக்கும், பாங்கன்சென்ற
செலவும் பிழைக்கும்; இவையெல்லாமாம் பிறவெனின்,
அதுவன்று; அவ்வாறு படினும் வரைந்துபுகும்; அது
வன்றிப் பிறறைஞான்று இக்கட்டம் நிகழ்விப்பான் நின்ற
விதி பிறிதோர் கானலிடங்கொண்டுபுக உள்ளம் பிறப்
பிக்குமோவென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி
புணர்ந்த பிறறை ஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக்கண்டு

* ஈண்டைப் பொருட்கு இன்றியமையாத இச்சொற்றொடர்
முன் அச்சிப்பிரதியில் இல்லை.

எற்றினாயிற்று நினக்கு இவ்வேறுபாடு என்று வினவின வாறுபோல, அன்றேயானும் பிற்றைநாளன்றேயானும் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு நினக்கு இவ்வெதற்றினாயிற்று என்று தோழி வினவாமல்கூடக் காரண மென்னையோ வெனின், தலைமகளது வேறுபாட்டை விதி தோழிகூடப் புலனாகாமல்க் காக்குமென்பது. ஆரின் தலைமகன் மாட்டு வேறுபாட்டையும் விதி பாங்கற்கூடப் புலனாகாமல்க் கொள ளற்பாற்று, அன்றாகிற் காரணங் கூறற்பாற்றெனின், விதிக்குக் காரணங் கூறற்பாற்றன்றென்பது; காரணங் கூறினும் பாங்கற்கூடப் புலனாகலாய் பயனுண்டு; அக்கூட்டம் பாங்கனறிந்து வினவமுடியும். தோழி தலைமகன்மாட்டு வேறுபாடுகண்டறிந்து வினாவிப் பாங்கற்கூட்டம் முடியாது; தோழி தன்னு லாவதும் இல்லை. இது காரணமென்பது. அஃதேயெனின், 'அங்கனிரண்டே தலைப்பெயர்'லென அமை 'யாதோ, 'மரபு' என்றது எற்றிற் காவெனின், தலைப் பெயற்கு இலக்கணமென்றவாறு. மரபெனினும் இலக்கண மெனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழி பென்றவாறு.

அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் களவிற கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இந்நூலகத்துக் களவினது இலக்கணத்தையுங் கற்பினது இலக்கணத்தையுந் தொகுத்துணர்த்துதலுதலிற்று.

சூத்திரக்கிடக்கை நான்குவகைப்படும், ஆற்றொழுக்க மும் அரிமானோக்கமுந் தவளைப்பாய்த்தும் பருந்து வீழ்க் காடுமென. அவற்றுள் ஆற்றொழுக்கென்னுஞ் சூத்திரக் கிடக்கை ஆற்றுநீர் தொடர்புறது ஒழுக்குமாறு போலச் சூத்திரங்களுந் தம்முள் இயைபுபட்டொழுகுவது சிங்க

நோக்கென்பது முன்னோரையும் பின்னோரையும் நோக்
குந் சிங்க நோக்கம், அது பொல இறந்ததனினும் எதிர்
வதனினும் இயைபுபட்க்கிடப்பது. சுவர்ப்பார்க்கதென்பது
தவளைபாய்கின்றழி இடையிடை லங்கிடப்பார்ப்பும், அது
போலச் சூத்திரம் *இடையிட்ப்போம் இயைபுகொள்வது.
பருந்தன் வீழ்க்காடுன்பது தான் கருதினபொருளை
எங்காணும் வீழ்நது கொண்டுபோம் பருநது போல
இதுவந் தான் கருதிமுடிச்சுர பொருளை முடிச் சார்ப்பா
இயைபின்றியேயென்பது. இஃது அஃதற்குச் சிங்கநோக்
கென்றுகொள்க. என்னோ காரணமொனின், இறந்த பாங்குந்
கூட்டத்தினையும் நோக்கி வருகின்ற தெழியிற் கூட்டத்
தினையும் கற்பினையு மெல்லாம் நோக்கிற் றகலானென்பது.

இதன் பொருள்: அவ்விதமெல்லது—மேற் கூறப்
பட்ட இயற்கைப்பணர்ச்சி புணர்ந்த இயல்பெல்லது; கூட்டக்
கூடல்—ஒருவர் இடை நின்று புணர்ந்தபுணராகப் புணர்
தல்; எவ்விடத்தானுங் களவிற்கு இல்லை—எந்நேரத்துக்
கண்ணுங் களவெனப்பபட்ட ஒழுக்கத்திற்கில்லை, என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவனோ டொருத்தியிடை நிக
ழும் ஒழுக்கமன்று, கூட்டவும நிகழ்ந்து கூட்டாமையும்
உலகினுள் நிகழ்தலுடைமையால்; இது புலவரால் நாட்
டப்பட்ட ஒழுக்கமென்பது அறிவிக்கப்பட்ட தென்பது.
'கூட்டக்கூடல் எவ்விடத்தானுங் களவிற்கில்லை' யெனவே
†கூட்டாமைக் கூடல் கற்பினுக்கில்லையென்பதாம். தலைமகன்
உலாப்போயின இடத்துப் பரத்தையன்மாட்டுப் பிரிந்தா
னென்றுகருதி ஒரு சிவப்புண்டாம். அச்சிவப்பு நீக்கி வாயில்

* 'இடைவிட்டுக் கொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† இங்கே முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பொருட்டு,
இயைபில்லாத யிருக்கின்றது.

கள் கூட்டவே கூடுமென்பது. அஃதேயெனின் இஃதன்றே நெடுந்தொகைப்பாட்டினுட் “*கூர் முண் முள்ளி” கூட்டாமற் கூடிற்றெனின் அதுவுந் கூட்டவே கூடிற்று என்பது. ஆயின் எவ்வாயிலாற் கூடினோவெனின், ஆற்றுமைவாயிலாற் கூடினான். கூடினவாறு அதனுரையகத்துக் கண்டு கொள்க. அஃதேயெனின், களவினுட் ‘கூட்டக் கூடலில்லை’ யென்ற தெற்றுக்கோ? அங்ஙனம் கூட்டக் கூடுப வென்னுமோவெனின், அங்கு ஆற்றுமை கூட்டுமே யெனினும் வாயிலிலக்கணமின்று. இங்கு வாயில் இலக்கண முடைத்து; என்னை? வாயில்களும் அவளதுபொருமை நீக்குவதன்றே செய்வது. இதுவும் அவளது பொருமை நீக்கினமையின் அமையாதோவெனின் அமையாது; இங்கு வாயிலிலக்கண முடைத்தாகலின் அமையுமென்பது.

* ‘கூர்முண் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற - மீன்முள் என்ன வெண்கான் மாமலர்-பொய்தன் மகளிர் விழவனிக் கூட்டும்-அவ்வயனண்ணிய வளங்கே மூரனைப்-புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்-பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி-னிரும்புசெய் தொடியி னேரவாகி-மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருந்தி-முயங்கல் விடாஅ லிணையென மயங்கி-யானோடுமென்னவு மொல்லார் தாமற்-நிவைபா ராட்டியபருவமுமுனவே-யினியே, புதல்வற் றடுத்த பாலொடு தடைஇ-த்திலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை - நறுஞ்சாந் தணிந்த கேழ்கிள ரகலம் - வீங்க அமுயங்கல் யாம்வேண் டினமே - தீம்பால் படுத றுமஞ் சினரே-யாயிடைக், கவவுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி மதவுநடைச் - செவிலி, கையென் புதல்வனை நோக்கி - நல்லோர்க் கொத்தனார் நீயி ரிஃதோ-செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்ல வெண்-மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண் - டியாமுங் காதல மவற்கெனச் சாஅய்ச்-சிறுபுறங் கலையின் னாக வறுபெயற் - நண் டுளிக் கேற்ற பலவுமு செஞ்செய்-மண்டோ னெகிழ்ந்தவற் கலுழ்ந்தே-நெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே’—அந்நானூறு-125.

‘அவ்னியல்பல்லது கூட்டக்கூடல் களவிற்கில்லை’யென அமையாதோ? ‘எவ்விடத்தானும்’ என்ற தென்னோ வெனின், உணர்த்த உணர்தல் ஓரிடத்துண்டென்றற்குச் சொல்லினார். யாருணர்த்த உணர்பவோவெனின், தோழி புணர்ந்தமை தலைமக னுணர்த்தத் தலைமக னுணரு மென்பது. அஃதாமாறு: பகற்குறிவந் தொழுகாரின்ற தலைமகன் புணர்ச்சி யிறுதிக்கண் ஒருகால் தலைமகளைக் கோலஞ்செய்தான். செய்ய அவள் இறப்ப நாணினாள். நாணத், தலைமகன் கருதுவான், யான்செய்கின்றது இழற்கைக் கோலமல்லது போலும் என்றும் இவள் வேறுபடுகின்றதென உணர்ந்து அவளை ஆற்றுவித்தற்கு நின்றோழி செய்யுமாறே கோலஞ் செய்தேனெனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும், இவர் என்னோழியொடு தலைப்பெய்துடையர்போலுமென உணர்வாளாவது. அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநாணிள்ளாதலின் இறந்துபடாளோவெனின், இறந்துபடாள். இவளைத் தன்னின் வேறன்றிக் கருதுமாகலின். வேறன்றி உணரின், இவ்வொழுக்கத்தனை உணர்த்த அமையாதோவெனின், உணர்த்தாள், யான் காவற்குற்றப்பட்டேனெனத் தோழி கவலுமாகலின். *தலைமகன் உணர்த்தியதனாற் பயனென்னோ வெனின் நெடுங்கால மொழுகக் கருதுவான் யான் பிரிந்த பொழுது இவளை ஆற்றுவித்துக்கொண் டிருக்கு மென்பதனானும் மேல் தான் ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்காற்கதுமென ஆற்றாளாங்கொல்லோ வென்பதனானும், இவ்வாறுணர்த்த ஆற்றாதற்குக் காரணமா மென்பதனானும் உணர்த்தும். இது பொருநதாதென்ப ஒருசாரார்; என்னை? பகற்குறிக்கண் இது நிகழுந்துணையும் நடவாது. இவ்வகை

* பொருட்கு இன்றியமையாத இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுண்ட பிரதியில் இல்லை.

வந்த சான்றோர் செய்யுளும் இல்லை. ஆகலான், 'எவ்விடத் தானும் இல்லை' யென்பது நன்றுமறுத்தற்குச் சொல்லப் பட்டதாம், மிகையன்றென்பது. இனி 'கூட்டக்கூடல் களவிற்கில்லை' யென்றிராற், பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற் கூட்டமென்று பேரிட்ட தெற்றிற்கோவெனின், அவர் துணையாயினமையின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. துணையாயினாரைக் கூட்டினாரென்னாமோவெனின், என்னும்; கூடும் இருவரும் அக்கருத்தின ரல்லராகலானென்பது. (௪).

௭. புணர்ந்த பின்றை யாங்கன மொழுகாது
பணிந்த மொழியாற் றேழி தேஎத்
திரந்துகுறை யுறுதலுங் கிழவோன் மேற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், பாங்கனாதல், தமிழாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டாதல் புணர்ந்த தலைமகன் தான் பின்னைத் தெருண்டு வரைதல் தலை; அல்லாதுவிடின், இவ்வாரொழுகும் என்று அவனொழுகுந்திற முணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: புணர்ந்த பின்றை—பாங்கனானுந் தமிழாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தபின்றை; ஆங்கனம் ஒழுகாது—பின்றைஞான்றும் அப்பெற்றியே ஒழுகாது; பணிந்தமொழியால்—இழிந்தசொற்களான்; இழிந்த சொல்லென்பது ஒலிவாய்பாட்டின்னுமை நோக்கிப் பணிந்த மொழி யெனப்பட்டது. பணிந்த மொழியாமன்றே இத் தழைநல்ல இக்கண்ணினல்ல வென்று இங்ஙனங் கையுறை பாராட்டிச் சென்றுநின்றல்; தனக்குத்தகாதன்றே இழிந்தார்க்கன்றே அஃதுரியதென்பது. தோழி தேஎத்து—தோழிமாட்டு; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்றே

றே—இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து நிற்கல் தலை மகற்குரித்து என்றவாறு.

இரத்தலென்பது குறையுடையார் செய்யுஞ் செய்கை செய்தொழுகுவது. குறையுறுதலென்பது இக்குறையின்றி யமையானென்பது படப் பசைந்தொழுகுதல்; அஃதே யெனின், அவளால் இக்குறை முடியுமென்றிரக்குமோ முடியாதென் றிரக்குமோ வெனின், முடியுமென்றிரக்குமே யெனின் இவளை இகழ்ந்து மதித்தானும்; தோழியென்பாள் குற்றேவல் மகள், அவளா லெய்தலாமென்று கருதினமை யானென்பது. இகழ்ந்து மதிப்பவே, அருமையும் பெருமை யுங் காவலுமுடையாள், இவளை எத்திறத்தானும் எய்துவ தரிதென்று கருதினா னென்பதனொடு மாறுகொள்ளுமென் பது. இனி, முடியாதென்றிரக்குமேயெனின், இரத்தலா னே பயமின்று. * ஒருவரால் ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே அவருழைச்சென்று அக்கருமத்திற்கு முயல்வார் நெறியறி யாதாரன்றோவென்பது. மற்றென்றோவெனின், முடியும் முடியாதென்று சீர்தூக்கிக்கொண்டு இரப்பானல்லன், தன தாற்றாமை மீதூரப்பட்டிரக்குமென்பது. அஃதேயெனின், இவளால் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகலாற் பிறரா னும் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகல்வேண்டும்; ஆக லாற் பிறரையும் இரக்க அமையாதோவெனின், என்றார்க்கு அதுவன்று; இது முடியுந்நன்று இவளாலே முடிவதாய்க் கிடந்ததாகலான் அவ்விதி இவளுழையே செல்லு முளம் பிறப்பிக்கு மென்பது. அதுவன்றே உலகத்தார்க்குப் பண் பின்வழியே † ஊக்கம் நிகழுமென்பது.

* 'ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே யதன்கண் முயல்வார் நெறி யறியாதாரன்றோ வென்பது' என்னும் பாடம் ஏட்டுப் பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

† 'ஊக்கம் நிகழுமென்பது' எனவும் பாடமுண்டு.

இவள் எப்பெற்றி கருதுமோ இதனையெனின் ஐயப் பட்டுநிற்கும். இவனொரு குறையுடையான்போலும், அக் குறையின்றியமையான் ; அஃதென்மாட்டதென்று கருது வேனாயின் இறப்பப் பெருந்தன்மையனாகலின் இறப்பச் சிறியேனுழை வேண்டுங் கருமமிலனன்றே ! அதனால் என் கண்ணதெனவுமாகாது, யாரறிவார் சிறியாராற் பெரியார் முடிக்குங் கருமங்களுமுள, அதனால் என்கண்ணதென்பதன் கண்ணும் ஐயமேயாம். " இனி எம்பெருமாட்டி கண்ண தென்று கருதுவேனாயின் அவ ளொருவரார் சுட்டவுஞ் சொல்லவும்படுந் தன்மையளல்லளாகலான் அவள் கண்ண தென்றுங் கருதலாகாது. யாரறிவார்? இவர்கூழும், அவ டினைப் பெருந்தன்மையராகலான் அவள் கண்ணது கொல் லோவெனவும் ஐயமேயாம். இனி இவ்வாயத்துள் ஒரு வர்கண்ணதே கொல்லோ வெனவும் ஐயமேயாம். பேரா ராய்ச்சியளாகலாற் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன் திறத்து. இனி அருள்காரணமாகக்கொல்லோ இத்தழை யுங் கண்ணியுங் கொண்டு வருவதெனவுமாகாது. ஆற்றாத இயல்பினனாய் வருமாதலான் இதன் கண்ணும் ஐயமே யாம் என்பது. அதற்குச்செய்யுள் 'முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்தல்' (இறையனார்-எ) என்னுஞ் சூத்தி ரத்துட் காட்டுதும். அஃதேயெனின், இவளை அவட்குச் சிறந்தமை அவன் அறியுமாறென்னை? பிறர்சொல்லி னாரும் இல்லையாலோவெனின் ; அறிந்தானன்றே ! இயற் கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னைத் தன்னை அவள் காணு மைத் தான் அவளைக்காண்பதோர் அணிமைக்கண் நின்றான். நின்றானாக, மற்றையோரெல்லாந் தலைமகட்குச் செய்யும் வழி பாடும், இவள் விசேடத்தாற்செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க் குந் தலைமகள் செய்யும் அருளிச்செய்கையும், இவட்கு

விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையுங் கண்டமை யான் இவளாம் அவட்குச் சிறந்தாள்; இதுவும் எனக்கோர் சார்பென்பதனை உணர்ந்தான். உணர்ந்தமையான் இவ ளுழையே செல்லுமென்பது. அஃதேயெனின் இவளுழைச் *செல்கின்றாயுங்கள் ஐயுறவோவெனின், ஐயுற. எங்ஙனம் ஐயுறதவாறெனின்; தழைபுங் கண்ணியுங் கோடற்பொருட் டாக † வேறேரிடத்துத் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக் கட் செல்லுமென்பது. இவள் இன்னணர் தனியளாய் நிற்ப தறிந்துசெல்லுமோவெனின், செல்லான்; விதிக்கொண்டு சென்று தலைப்படுக்கு மென்பது. (டு)

அஃதேயெனின், 'இரந்துறுதல் கிழவோன் மேற்றே, யென்னுது 'குறையுறுத' லென்றது எற்றிற்கோவெனின், இரத்தலென்பது குறையுடையாரசெய்யுரு செய்கை செய் தொழுகுதல்; குறையுறுதலென்பது இக்குறை இவனின்றி யமையானென்பதுபடப் பரைநொழுகுவது. அஃதே யெனின், 'இரந்து குறையுறுத'லென அமையாதோ இரந்து குறையுறுதலுமென்று உம்மைகொடுத்தது எற்றிற்கோ வெனின், தெருண்டுவரைதல் சிறப்புடைத்து; தெருளாது ஒழுகில் இவ்வா ரொழுகுதலென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட தது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுவது, புணர்ந்தபின்றையென் பது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்றை என்றவாறு.

* செல்கின்றாயங்கள்—செல்கின்ற ஆயங்கள்; செல்கின்ற என்னும் பெயரெச்சம் ஈறுகெட்டது.

† 'வேறேரிடத்தினளாய் நின்ற நிலைமைக்கட் செல்லுமென் பது; அஃதேயெனின் இவள் அந்நிலையளாய் நிற்கு நிலைமையறிந்து' என்பதும்பாடம்.

‘ஆங்ஙனம் ஒழுகா’தென்பதற்குப் பாங்கனானுந் தமிழாளோ இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தொழுகாது தோழியை இரந்து பின்னிற்றற்கண்ணே முயலுமென்பாரும் உளர். அதுபொருந்தாது. என்னைகாரணமெனின், தன்பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுணை அவன் பாங்காய்தோழி சிறக்குமாறுண்டோவென்பதனான். அப்பொழுது அவளை நினையான் தன் பாங்கனையே நனைக்குமென்பது. (௫)

௬. இரந்துகுறை யுறுது கிழவியுந் தோழியு
மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய னென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மதியுடம்படுக்குந் திறனிதுவென்ப துணாத்துதனுதலிற்று. மேற்கூத்திரத்தினோடு இதற்கு இயைபென்னையோவெனின், மேற் பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்றுகுமெனப்பட்டது. அங்ஙனம் இரந்து பின்னின்றவிடத்து எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறையென்று ஐயப்பட்டு நிற்பதல்லது இன்னதென்றுணராளன்றே! உணராமையால் என் குறை இன்னதென்றறிவித்து இரந்து பின்னிற்றென்னுந் கருத்தினால் இதுசெய்யுமென்பது மேற்கூத்திரத்தோடு இயைபு.

இதன் பொருள்: இரந்து குறையுறுது—இரந்துவைத்துக் குறையுறவு தோன்றாமை; கிழவியுந் தோழியும்—கிழவியெனப்படுவாள் தலைமகள், தோழியெனப்படுவாள் செவிவித்தாய்மகள், என்னை? *‘தோழி தானே செவிலி மகளே’

என்றாகலின்; அவ்விருவரும்: ஒருங்கு—ஓரிடத்தராதல்; தலைப்பெய்தல்—கூடியிருத்தல்; செவ்விரோக்கி—அன்ன தோர் பதனோக்கிச் சென்றுநின்றல்; அங்ஙனம் நிற்பாற்கு ஒருசொற்படுகால் முறைமைவேண்டும்; பதியும் பெயரும் பிறவும வினாஅய்—பதிவினாதலென்பது எவ்வூரீரென்பது, பெயர்வினாதலென்பது என்னபெயரீரென்பது, பிறவினாதலென்பது இங்கே சில * மா போந்தனவுளவே, இளையர் போந்தாருளரே, யானே போந்தனவுளவே † என்று இத் தொடக்கத்தன வினாதல். அதற்குச் செய்யுள்:

பதியும் பெயரும் வினாதல்.

‡ரீரின் மலிந்தசெவ் வேனெடு மாறனெல் வேலியொன்றார்
போரின் மலிந்தவெந் தானே யுறவுகொண்ட கோன்பொதியிற்
காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனங் காக்கின்ற காரிகையீர்
ஊரின் பெயருதும் பேரு மறிய வுரைமின்களே. (௫௫)

நிதியின் கிழவ னிலமகள் கேள்வனெல் வேலியொன்றார்
கதியின் மலிந்தவெம் மாவுங் களிறுங் கவர்ந்துகொண்டான்
பொதியின் மணிவரைப் பூம்புனங் காக்கும் புனையிழையீர்
பதியின் பெயருதும் பேரு மறியப் பகர்மின்களே. (௫௬)

அறையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியமர் சாயந்தழியக் [வான்
கறையா ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனங் காக்கின்ற
பிறையார் சிறுதுதற் பெண்ணு ரமிழ்தன்ன பெய்வளையீர்
மறையா துரைமி னெமக்குதும் பேரோடு வாழ்பதியே. (௫௭)

கறையின் மலிந்தசெவ் வேல்வலத் தாற்றென் கடையல்வென்ற
வறையுங் கழலரி கேசரி யந்தண் புகாரனைய
பிறையின் மலிந்த சிறுதுதற் பேரமர்க் கண்மடவீ
ருறையும் பதியுதும் பேரு மறிய வுரைமின்களே. (௫௮)

* 'மான்போந்தனவுளவே' என்பதும் பாடம்.

† 'மயில்போந்தனவுளவே' 'நாய்போந்தனவுளவே' என்பவும் வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றன.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

பிறவுமென்றதனால் இவைபுஞ் சொல்லிச் சென்று நிற்
கும். அவையிற்றிற்குச் செய்யுள் :

வேழம் வினாது.

வருமால் புயல்வண்கை மான்தேர் வுரோதயன் மண்ணாந்த
திருமா லவன்வஞ்சி டன்னவஞ்சீழிச சேயிழைநீர்
கருமால் வறையன் னேரற்றக் கருங்கைவெண் கோட்ட செங்கட்
பொருடால் டனீருண்டு போந் துண் டோதும் புனதலை. (௭)

கலுமான் வினாது.

சினமாண் கடற்படைச் சேவலன் நென்னை யாற்றுவந்து
மனமாண் பழியவை லெல்லொண்ட சோன்வையை நாடைய
கனமாண் வனமுலைக் கையார் லரிவலாக் காரிகையர்
சினமாண் புகுந்தது வோவுத றீர்தும் மிருப்புனதே (௭௦)

சிலைமாண் படைமன்னர் செந்நலத் தோடச செருவினாதத
கொலைமா ணயின்மன்னன் நென்புன ஞாடனை கொல்லியாரி
சிலைமாண் பகழியி னேவுணமு தன்னினத திற்பிரிகதோர்
சிலைமான் புகுந்ததுண டோவுறை யீர்நடங்கன் கார்ப்பனதே. (௭௧)

பெரி வினாது.

வெல்லுந் திறநினைந் தேற்றார் விழிஞ்ஞத்து விண்ணம் [நேன்
கொல்லின் மலிந்தசெவ் டேவ்வினாண்ட கொன்கொல்லிச சாரலின்
புல்லும் பொழிலிள வேங்கையின் சீழ்நின்ற பூங்கழலார்
செல்லு நெறியறி யோனாரை யீர்நுஞ் சிறுகடிககே. (௭௨)

மொழிபெறுது கூறல்.

தன்னும் புரையு மழையுரு மேலுதன் முனைமுன் ஞம்
தன்னுங் கொடிமிசை யேந்தியகோன்கொல்லிச சூழ்பொழில்வாய்
யின்னுங் கதிரொளி வாண்முகத் திரென் வினாவுரைத்தான்
மன்னுஞ் சுடர்மணி *போந்துகு மோதுங்கன் வாயகத்தே. (௭௩)

* 'போதந்மோ' என்பதும் பாடல்.

வேழம் வினாதல்.

கண்ணுற் றெதிர்த்ததெவ் வேந்தர் படககண்ட யற்கொடிமேல்
விண்ணுற்ற கோளுரு மேந்திய வேந்தன் வியன்பொதியிற்
பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவைநல் லீரோர் பகழிமுழுகப்
புண்ணுற்ற மாவொன்று போந்ததுண் டோறும் புனத்தயலே.

முடியுடை வேந்தரு மும்மத யானையு மொயயமருட்
பொடியிடை வீழ்த்தென் பூலந்தை வென்றான் புகாரனைய
வடிவுடை வேனெடுங் கண்மட வீரநகர் வார்புனத்திற்
பிடியொடு போந்ததுண் டோவுரை யீரோர் பெருங்களிறே. (௬௫)
என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல—எஞ்ஞான்றும் அந்நிலத்தச் சென்
றறியாதானும் அவரைக் கண்டறியாதானும் போல;
பொருந்து|| கிளந்து—அந்நிலத்திற் பும் அவரை வினாதற்
கும் பொருந்துவன சொல்லி; மதி உடர்ந்தித்தற்கும்
உரியனென்ப—உதிடுன்பது அறிவு; அவ்வழினை ஒருப்
படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

யாரறிவையோவெனில் தோழியறிவையெனக் கொள்க.
அவளது அறிவினை ஒருப்படுக்குமெனவே முன் கவந்தமை
பெற்றும். எங்ஙனம் கவந்ததோவெனின், இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்த ஞான்று தற்கொண்டு கண்டிவந்து
துதல் வேறுபட்டுக் காட்டிற்று, இவட்கு இவ்வேறுபாடு
தெய்வத்தினுயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், * மக்களி
னுயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், இனி இவனும் அதற்
கொண்டு தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டு பின்னிலை
முனியாது இரந்து பின்னிற்கின்றான், இவனுடைய குறை
யார்மாட்டது கொல்லோவெனவும் எனக்கொள்க. * அங்

* இச்சொற்றொடர் முன் அகப்பிரதியில்லை; வேறோர்
எட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

நனங் கவர்ந்த தோழி இவள் வேறுபட்டது இவன் காரணமாகப்போலும், இவன் இரந்து பின்னிற்றது இவள் காரணமாகப்போலுமென ஒருங்கு கண்ணி வேறாக வகுத்துணரு மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

ஔவர்நிணவு மொருவழியுணர்தல்.

வினையா டியகண்ணி வேதன் விசாரிதன் கொல்லிவிண்டோய்
வரையா டியபுனங் காவலு மனின் வழிவரவு
ரிரையா டியகுழ லாட்கு மிவற்கு நனைப்பினில்லை
யுரையா டிவர்கண்ணி னானுள்ளத் துள்ளது மொன்றுளதே. (சுகு)

பொருங்கண்ணி குடிவர தார்படப் பூலதைப் பொன்முடிமே
லிருங்கண்ணி வாகை யணிந்தான் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்
மருங்கண்ணி வந்த சிலம்பன்றன் கண்ணுமில் வாணுதலாள்
கருங்கண்ணுந் தம்மிற் கலந்ததுண டாமிங்கொர் காரணமே. (சுகு)

என இத்தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதேயெனின்
'இரந்து குறைபுறது கிழவியுந்தோழியுந் தலைப்பெய்த
செவ்வி நோக்கி' பெனவையாதோ? 'ஒருங்கு' எனல்
வேண்டியதென்னை? களவுகாலத்துத் தலைமகள் தேரோ
டும் * ஒருங்கு செல்ல அமைபுமென்றதற்கு வைத்தார்,
என்னை? சான்றோர்செய்யுநுள் அங்ஙனம் வந்ததாகலான்.
அது வருமாறு:

நேர்ந்தங் காதலர் நேமி நெடுநிண்டே

ஞர்ந்த வழிசிறைய லூர்ந்தாய்வாழி கடலோத

மூர்ந்த வழிசிறைய லூர்ந்தாய்மற் றெம்மொடு

நீர்ந்தாய்போற் றீர்நதிலையால் வாழி கடலோதம்.

(சிலப்பதிகாரம் - காணல்வரி, ௩௬.)

என்றித் தொடக்கத்தனவெனக் கொள்க. 'மதியுடம்
புதித்தற்கும் உரிய'னென்ற உம்மையாதோவெனின், வரைந்

* 'ஒருங்கு' என்பதும் பாடம்.

தெய்துதல் மிக்கதே யென்பது போதர ஆங்ஙனம் உரைத்
தார். (சு)

எ. முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்த
லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென்
றம்முன் மென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், தோழி யுணர்ச்சியைப்
பெயரும் முறையுற தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: முன்னுறவுணர்தல்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்த நிறுத்திற்று என்று அவள் கண் சிவப்பும்
நுதல்வேறுபாடுங் கண்டு கரவு நாடி உணர்வது:

எங்ஙனம் உணருமோவெனின், எம்பெருமாட்டிக்
கவையாடல் கூறி குப்பண்டைத்தன்மைத்தன்றால் இவ்வேறு
நகைத்தல். பாடு; *இஃது எற்றினான் ஆயிற்றுச்,
சொல்லுநீ யென்னும். என, நெருநல் நின்னை நீங்கிமேதக்க
தோர் சுனைகண்டு நெடுங்காலமும் ஆடினேற்கு ஆயிற்று,
ஆகாதே கண்சிவப்பும் நுதல்வேறுபாடு மென்னும். என,
என்னை! சுனைபாடினார்க்கெல்லாம் இக்காரிகை நீர்மை பெற
லாமெனின் யானும் அதுவே செய்துகாணேனே! என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

தேர்மன்னு வாட்படை செல்லித் தோடச் செருவினைத்த !
போர்மன்னன் மெனனன் பொதியிற் புனமா மயில்புரையு
மேர்மன்னு காரிகை யெய்தலுண் டாமெனின் யானுநின்போ
னீர்மன்னு நீல நெடுஞ்சுனை யாடுவ னேரிழையே. (சுஅ)

* இங்கிருந்து ஆறுவரிகளில் வட்டிப்பிரதியை நோக்கிப் பண
கிருத்தவர்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

புண்டா மருகிறத் துற்றுத்தென் பூல்கைப் போர்மலைத
வொண்டா ரரசர் குடிபட னெயெளி வாணை யீந்
கண்டான் பொதியின் மயிலன்ன காரிகை பெய்யுளின்னபோ
லுண்டா மெனிந்நையல் யாவுஞ்சென் றுடுவ னெனையே.

“பையன் லைப் பழுதார் பட ரிய
கொட்டினா ளை னென்கிடை யேய்க்கு
மடிசெவி யாழி னாழிப டையார்
திருசெவண் டா ப்பூடு யெவ்வா ளு
கொன்ற வாளி வெய்யுச சந்நின்
பொரியை மிவாக சூத்தி வான்கே
பூருவ கெண்டோ ரு சகொண்ட சூழியு
கடுகண்ட லாழி யாழி கொத்தி
கே வா லு மீ யு தென்க குளிர் கொண்டு
* பேசுநாறு தாழ்நாப டென்கையே
கோனேன மெல்லோ தெளிநாப கன்போல்
யாறு பாடி க் காண்டோ டோழி
வரைவெ று கிழ்ச்ச சூழிநிசு மெல்லித்
நிகழ்ப்புண் பூருகன நீமாந லை நாட்க்
கமழ்ப்புந் டதலிந் கொட்டிந் டதலிந்
வொண்டோ டி மருகாடு போல்வதோர்
கண்கவர் காரிகைபெறுதலுண் டெனினே.”

எனக்கேட்டுத் தலைசாய்த்து நல்லங்குளையாநிற்பப்
பிறைதோழ புணர்ச்சி உண்டென்று உணர்ந்து கொள்
கென்றல். வாளாவது. அல்லது உப, அங்குனம் வேறு
பாடு கண்டு ஐயுற்றுநின்றாள் அநதிவான்கட் செங்கோட்டு
மதர்வைக் குழனித்திந்சளைக் கண்டு தான் தொழுது நீயுந்
தொழுதுகா ணென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

திருமா லகலஞ்செஞ் சாந்தணிந் தன்னசேவ வான்முகட்டுக் [நூர்
கருமா மலர்க்கண்ணி கைதொழுத் தோன்றிற்று காண்வந்தொன்

* ‘பாலி னாலும்’ எனபதும் பாடம்

செருமா லரசுகச செநிலத தட்டென் நீநதமிழநர்
பெருமான் ஈனது குலமுத லாய பிறைக்கொழுந்தே. (௭௦)

முன்னுந் தொழததோன்றி முள்ளெயிற்றா யத்திசையே
யின்னுந் தொழததோன்றிற் நீதேகாண்—மன்னும்
பொருகளிமால் யானைப் புகழ்க்கின்ளி பூண்போற்
பெருகொளியான் மிக்க பிறை.

எனக்கேட்டுத் தலைமகள் தொழாதேநிற்குங் கற்பழியு
வேறுபடுத்துக் மென்பதனான்; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண்
கூறல். மைஅபிந்துகொள்ளுமென்பது அஃதன்றி
அவளை வரையணங்காகவுஞ்சொல்லும். அதற்குச்செய்யுள்:

மண்டா னிறைந்த பெரும்புகழ் மாறன்மந தாரமென்னுந்
தண்டா ரவன்கொல்லித் தாழ்சுனை யாடிய தானகன்ற
ளொண்டா மரைபோன் முகத்தவ ணின்னோடு இருவமொக்கும்
வண்டார் குழலவன் வந்தா லியங்கு வரையணங்கே. (௭௧)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

புணர்ச்சியுரைத்தல்.

ஆனெடுங் தானையை யாற்றுக் குடிவென்ற கோன்பொதியிற்
சேனெடுங் குன்றத் தருவின் சேவடி தோயந்ததில்லை
வானெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பசசெவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
தானெடும் போதவை சூட்டவற் றேவத் தடஞ்சுனையே. (௭௨)

இவை நாண நாட்டம்.

இனி நடுங்க நாடுமாறு: நம்புனத்துள் உதிரம் அனைந்த
கோட்டதோர் களிறுகண்டேனென்னும். அதற்குச் செய்
யுள்:

நடுங்கநாட்டம்.

கலவா வயவர் களத்தூ ரவியக் கணைபுதைத்த
*குலவார் சிலைமன்னன் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
விலவார் துவர்வாய மடநதைநம் மீரம்புனத் தின்றுகண்டேன்
புலவார் குருதி யளைந்தவெங் கோட்டோர் பொருகளிறே. (௭௩)

* 'கொலையார்சிலை' என்பதும் பாடம்.

பொருதிவ் வுலகமெல் லாம்பொது நீக்கிப் புகழ்படைத்தல்
 | கருதிவந் தாருயிர் வான்போ யடையக் கடையல்வென்ற
 பரிதி நெடுவேற் புராங்குசன் கொல்லிப்பைம், பூர்புனத்துக்
 குருதிவெண் கோட்டது கண்டேன் மடநதையொர் குஞ்சரமே. ,
 பண்டிப் புனத்துப் பசலிடச் தேனலுட்
 கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற் - நிண்டிக்
 கதிரன் பழையனூர்க் கார்லைக் கண்ணு
 யுதிர முடைத்திதன் கோடு.

அதுகேட்டுப் பல்காலும் இவ்விடத்துவந்து இயங்கு
 வான் எம்பெருமானாகலான் அவனைக் கனிநு ஏதஞ்செய்தது
 கொல்லோவென்று நடுங்கும். அதுகண்டு கூட்டமுண்மை
 உணரும். அது பொருந்தாது, நாணவும் நடுங்கவும் நாடுதல்
 அகத்தினை மீலக்கணபன்மென்க. என்னை?

“நாணவு நடுங்கவு நாடா டோழி
 காணுங் காலேத் தலைமக டேஎத்து”

என்பதாகலான். அல்லதூஉம், இவன் பெருநாணிள்ளாக
 லானும் பேரச்சத்தினளாகலானும் இறந்துபடுமாகலான்
 அவளை தத்திற்குக் கவலாளாயினாளுமாம். அல்லதூஉம்,
 அவளை அவமதித்துக் கருதினாளுமாம். அவளது குறிப்பறி
 யாது உரைத்தமையான் ஆசாரம் அறியாளுமாமென்பது.
 இக்குற்றமெல்லாந் தங்கும் அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

மற்றென்றோ உரையெனின், முன்னுறவுணர்தலென்
 பது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னை அவளது வேறு
 பாடு தெய்வத்தினாற் றிற்றுக் கொல்லோ மற்றொருவாறாயி
 ற்றுக்கொல்லோவென ஐயுற்று நிற்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

வாட்டம் வினாதல்.

கந்தா ரடுகளி யானைக் கழனெடு மாறன்கன்னிக்
 கொந்தா டிரும்பொழில் வாய்ப்பண்ணை யாயத்துக் கோலமன்பூம்.

பந்தா டலினிடை நொந்துகொல் பைங்குழல் வெண்மணன்மேல்
வந்தா டலினடி நொந்துகொல் வாணுதல் வாடியதே. (எடு)

பொருத்திய பூந்தண் புனரூன் குடைநதுகொல் பொற்கயிற்றுத்
திருந்திய வுசல்சென் ருடிக்கொல் சேவூர்ச செருவடர்த்த
பருந்திவர் செஞ்சுடர் வென்வேற் பராங்குசன் *பற்றலர்போல்
வருந்திய காரண மென்னைகொல் லோமற்றிவ் வாணுதலே. (எசு)

இனிக் குறையுறவுணர்த் லென்பது அவன்தழைப்பு
கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிலைமுனியாது
சுறையுறவுணர்தல் நிற்பு, ஓச்கும இவன் இரந்து பின்னிற்றது
அவள் காரணமாகப்போலு மென உணர்
வது. * அது பொருந்தாதன்றே. யாரானு மொருவர்
தன்னுழை ஒரு குறையுடையராய்? சென்றவிடத்து அவள்
கண்ணதென்று கருதுவாள்வாயின் அவளை அவமதித்துக்
கருதினாளுமாம், அவளாது பெருமையொடும மாறுகொள்ளு
மென்பது. மற்றென்றோ குறையுறவு னுமாறெனின்,
இவன் இரந்து பின்னிற்கின்றது எற்றிற்குக் கொல்லோ
வென உணர்வதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

மூழையும் புரைவண்கை வானவன் மாறன்மை தோய்ப்பொதியில்
வழையுங் கமழு மணநெடுங் கோட்டுவண் சந்தனத்தின்
தழையும் வீழைதரு கண்ணியு மேந்தியித் தண்புனத்தி
னுழையும் † பிரிய லுருனறி யேனிவ னுள்ளியதே.

திண்பு முகநெடு வேன்மன்னர் சேவூர்ப் படமுடிமேற்
தண்பு மலர்த்தும்பை சூடிய தார்மன்ன னேரிடென்னும்
வண்பூஞ் சிலம்பின் வரைப்புன நீங்கான் வருஞ்சரும்பா
ரோண்பூந் தழையுந் தருமறி யேனிவ னுள்ளியதே. (எசு)

இவை இரண்டும் ஐயவுணர்வே, துணிபில.

* 'தன்பகைபோல்' என்பதும் பாடம்.

† 'பிரியகில்லான்' என்பதும் பாடம்.*

இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் என்பது: அவ்வைய வுணர்வொடு நின்றாள் இருவரும் உள்வழி அவன் வந்துநின்று பதியும் பெயரும் பிறவுடி வினுவத் துணிந் துணருமெனக்கொள்க. அதற்குச் செய்யுள்:

இருவருள்வழி யவன்வரவணர்தல்.

செறிந்தார் கருங்கழற் றென்னவன் செந்நிலத் தைச்செருவின்
மறிந்தார் புறங்கண்டு நாணிய கோன்கொல்லிச சாரல்வந்த
நெறிந்தார் கமழ்குஞ்சி யானே டிவளிடை நின்றதெல்லா
மறிந்தேன் பலநினை தென்னையொன் றேயிவ ராருயிரே. (எக)

வண்ண மலர்ததொங்கல் வானவன் மாறன்வை வேன்முகமுங்
கண்ணுஞ் சிவப்பக் கடையல்வென் றுன்கட னுடனைய
பண்ணும் புரைசொல் லிவட்கு மிவற்கும் பலநினைநதிங்
கெண்ணுங் குறையென்னை யொன்றே யிருவர்க்கு மின்னுயிரே.

“எனல் காவ லிவளு மல்லன்
மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்ல
னரந்தங் கண்ணி யிவனே டிவளிடைக்
கரந்த வுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே
நம்மு னானுவர் போலத் தம்முண்
மதுமறைத் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
வுள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
\ சொல்லு மாடுப கண்ணி னுனே.”

இதனை மதியுடம்பாடென்றமையானும் முன்னையறிவு கவர்ந்து நின்றதென்பது பெற்றும், துணிவுணர்வு பெற்றில மென்பது. அஃதேயெனின், ‘அம்முன் நென்ப தோழிக் குணர்ச்சி’ என்று முன்மனையும் உணர்ச்சி யென்றே சொன் னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பாலதெனின், துணிவுணர் வும் உணர்வே யெனப்படும், ஐயவுணர்வும் உணர்வேயெனப் படும், உணர்வென்னும் பொதுமைநோக்க; சந்தனமுங் காஞ் சிரையும் மரமெனப்பட்டதேபோல். இவ்வாறுகவே தோழி

ஆராய்ச்சி புடைமையும் ஆசாரமுடைமையும் ஏதத்திற்குக் கவறலும் நன்கு மதித்தலும் வெளிப்படுமென்பது. அஃதே யெனின், 'அமமூன் நென்ப தோழிக் குணர்ச்சி'யென்ற தென்னை? மூன்றுமே யென்று துணிந்தானாயின் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லவேண்டும்; என்னை?

“இளைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௩௩.)

என்றாராகலின். அஃதே, உம்மை காண்டுத் தொகுத்துக் கூறினார், அஃது அந்நினைந் தொகுத்தற்கு இலக்கணம் உண்மையான். ஆயின் 'இருவரும் உள்வழி அவன் வரவு' என்றாகாது, அவன் செலவு என்பதன்றி; என்னை?

“தருசொல் வருசொ லாயிரு கிளவியுந்
தன்மை முன்னிலை யாய் ரிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௬.)

“வனை யிரண்டு மேனை யிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௩௦.)

என்றாராகலின். அஃது அபியாது சொன்னாய்,

“செலவினும் வரவினுந் தவவினுங் கொடையினும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௮.)

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இலேசினான் முடியும். ஆகலினன் றே, “* தூண்டில் வேட்டுவன்வாங்க வாராது” என்று சொல்லினார் சான்றோர் என்பது.

*“பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக் - கொடுவா யிரும் பின் கோளிரை துற்றி - யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் - கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந் - தரிப்படு வள்ளி யாய் கொடி மயக்கித் - தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது - கயறிடு கதச்சேப் போல மதமிக்கு - நாட்கய முழிக்கும் பூக்கே மூர - வரு

௮. ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேஎத்துத்
தான்குறை யுறுத றோழிக் கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவுந் தோழிக்
குரியதோர் இலக்கண முணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஆங்கு உணர்ந்து அல்லது—அங்
நனம் உணர்ந்தபின்றையல்லது; கிழவோள்தே எத்து—தலை
மகள்மாட்டு; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை—
தான் குறையுற்று *முடிப்பென்று நிற்குந்தன்மை தோழிக்
கில்லை என்றவாறு.

எனவே, என்சொல்லப்பட்டதாம்? கரவு நாடி வேண்டு
வாரையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதேயெனின், 'குறையுறு
தல் தோழிக்கு' என அமையாதோ, 'தான்' என்றது எந்
திற்கோவெனின், பின்னையுந்தானல்லன் குறைநயப்புக் கூறு
வாள் அவனது ஆற்றாமையைத் தன்கட்டுகாண்டு நின்றமை
யால் அவனே யெனப்படும். (அ)

புனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்-திருமரு தோங்கிய விரிம
லர்க் காவி-னறும்பல் கூட்தற் குறுநதொடி மடந்தையொடு-வதுவை
யயர்ந்தனை யென்பவலரே-கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழி
ய-னாங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்-சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு
திதியன்-போர்வல் யானைப் பொலம்பு னெழினி-நாரரி நறவி னெரு
மையூரன்-தேங்கமழகலத்துப் புலர்ந்த சாநதி-னிநுங்கோ வேண்மா
னியதேர்ப் பொருநனென் - நெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன் -
முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக் - கொன்றுகளம்
வேட்ட ஞான்றை - வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே." (அகம்-௩௬.)

'முடிப்பல் என்னுஞ் சொல்' எனவும் பாடமுண்டு.

க. முன்னுற வுணரினு மவன்குறை யுற்ற பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றாது.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், தலைமகன் முன்னின்று
தோழி சொல்லாடுந் திறன் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முன்னுறவு உணரினும்—மதியுடம்
பரிப்பக்கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாளாயினும்; அவன்குறை
யுற்ற பின்னர் அல்லது—அவன் இரந்து பின்னிற்ற பின்
னர் அல்லது; அவன் இரந்து பின்னிற்றகுமாறு ‘குறையுறுங்
கீழவனை யுணர்ந்த தோழி’ (இறையனார்-கஉ.) என்னும்
சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்: கிளவி தோன்றாது—முடிப்
பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றாது என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மதியுடம்படுத்துத் தன்கருத்தறிவித்துப்
பின்னைத் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிற்றும்.
நின்றொடு முடிப்பக்கருதுவாள் தன்கண் னாணுக் கெடுந்
துணையுங் குறியாடும். ஆட, அற்றைக்கன்று ஆற்றமை அவற்
குப் பெருகும். பெருநுவதுகன் னி அறறைக்கன்று இவட்கு
காணுச் சுருங்க இரண்டிந் துலர்த்தலைப்பட்டு எடாநின்றன.
நின்றுழி, அவனது ஆற்றமைபும. இதனினுங்குப் பெருகுமா
றில்லையெனப் பெருக்கத்துக்கு வரம்பெய்தி நின்றது. இவ
ளது நாணும்இதனினுங்கு நுணுதமாயில்லையென நுணுக்
கத்திற்கு வரம்பெய்தி ின்றது. நின்ற நிலைமைக்கண் தலை
மகன் ஒரு சொற்சொல்லும். என்சொல்லு
மடற்றிறம். மோ வெனின், * இதனினுங்கெல்லாம் இக்
கருமம் நின்னான்முடியுமெனக் கருதிவந்து
† உழந்தேன்; இனி நின்னான் முடியாமை உணரப்பட்ட;

* ‘இன்றினுங்கெல்லாம்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘முயன்றேன்’ என்பதும் பாடம்.

டது; பட்டமையின் இனிவந்தன செய்தாயினும் முடிப்பல், இதனை இன்றியமையேனாசலாலென்றார். இனி இனிவந்தன செய்து முடித்தலென்பது, மடவார்வதாயினும் வரைபாய்வதாயினும் என்றவாறு. அதற்குச் செய்யுள்:

படலே றியமதின் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிவென்ற
வடலே றயின்மன்னன் *ஹெம்முனை போன்மெலிந் தாடவர்கள்
கடலே றியசுழி களாம் பெருக்க கருமபனையின்
மடலே றுவர்மற்றுஞ் † செய்யா தனவில்லை மாநிலத்தே. (அக)

பொருநெடு தானைப்புல் லார், கம்மைப் பூலகைப் போர்தொலைத்த
செருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேனெடு மாறன்றென் னாடனையா
யருநெடுங் களாம் பெருகுவ தாயவீடி னாடவர்கள்
கருநெடும் பெண்ணைச்செவ கேழ்மட லூரக் கருனுவரே. (அஉ)

“மாலென மடலு மூர்ப் புவெனக்
குவிடுகி ழெருக்கவ கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகி னார்க்கவும் படுப
பிறிது மாகுப காம்புகாழ்க் கொரியின்.” (குறுங்-கங.)

என்றான் தலைமகனெனவெனின், அல்லன், தலைமகனிட
னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுகேட்டலும் முன் குறைபாட்
டன்கட்சென்று நின்ற நாண் உண்டன்றோ, அது கெடும்:
கெட, அவனது ஆற்றாநையத் தன்கட்கொண்டு தலை
மகனை ஆற்றுவிப்பதோர் சொற்சொல்லும். அஃதியாதோ
வெனின், அரியன தாங்கலன்றே பெரியாரது பெற்றிமை;
நீயிர் இதன்திறத்தின ராகன்மின், யானும் அதன் திறத்து
என்னின் ஆவதுண்டேற் காண்பனென்னும். என, அவ
னது ஆற்றாமைநீங்கும்: அது நீங்கத், தலைமகனது நிலைமை
நோக்கி இவனிறந்துபடா னென்பது உணர்ந்து இவை
சொல்லும். அவை யாவையோவெனின், மடலேறுவன்

* ‘தெவ்வர்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘செய்யா தனசெய்வர்’ என்பதும் பாடம்.

என்றிரால்; மடலேறுதல் இயையாது
அருளாலரிதென கொல்லிலா; என்னை? நீர் பேரருளினை
விலக்கல். ஆதலாவென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பலமன்று புளவினம் பார்ப்புஞ் சிவையு மவையுழிய
வுலமன்று தோளாண்ண அரங்க கொளாபகொல் லொலிதிராகுழ்
சிலமன்ன னேரியென் னாற னெடுங்குளத தட்டதிங்கட்
குலமன்னன் கன்னிக் குலைவளா பெண்ணைக் கொழுமடலே. (அ௮)

“மெள்ளாது குருகின் பின்புறம் பலவே
யவையினும் பலவே சிறுகருங் கருகை
யவையினு மவையினும் பலவே குவிமட
லோங்கிரும் பெண்ணை மீமிசைத் தொடுத்த
தூங்கணங் குரீஇக் கூட்டுள சினையே”

அன்றியும் மடலேறுவன் என்றிரால், மடலேறப்
அவயவமெழுத படுவார் உருவெழுதித் கொண்டன்றோ ஏறு
லரிதென விலக்கல் வரு. நாமக்கு அவ் வருவெழுதலாமோ
வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* அண்ண னெடுந்தே ரரிகே சரியகன் ஞாலமன்னாள்
வண்ண மொருவா நெழுதினு மாமணி வார்ந்தனைய
தண்ணென் கருங்குழ னெற்றமு மற்றவ டன்னடையும்
பண்ணென் மொழியு மெழுத வுளவே படிச்சந்தமே. (அ௯)

களிசேர் களிற்றுக் கழனெடுமாறன் கடையல்வென்ற
தெளிசே ரொளிமுத்த வெண்குடை மன்னன்றென் னுடையான்
கிளிசேர் மொழியுங் கருங்குழ னெற்றமுங் கேட்பினைய
வெளிதே யெழுத வெழுதிப்பின் னூர்க வெழின்மடலே. (அ௯)

அல்லதூஉம், எழுதின ஞான்று இங்ஙனமோ நீர்எழுது
வதென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பித்தியில் இல்லை; வேறோர் எட்
தப் பிரதியிற் கண்டது.

வீற்றா நெழுதிப் புருவக் கொடியென்றிர் தாமரையின்
முற்றா முகைநீ ரெழுதி முலையென்றிர் மொய்யமருட்
செற்றார் படச்செந் நிலத்தைவென் றுன்றென்னன் கூடலன்னாள்
சொற்றா நெனக்கிள்ளை யோநீ ரெழுதத் துண்கின்றதே. (அசு)

அது கேட்டுத் தலைமகன் பெயர்த்தும் ஆற்றானும்;
ஆக இறந்தாடல் ஆகாதென்று, நீர் இந்
உடம்பட்டுவிட்டால் நீராகையின், அமங்கு இக்குறை முடித்
துத்தருவன்; அதுமாத் கருதப்படுவாள்
என்மாட்டுப் பெரிதும் அருளுடைய ளாயினொரிப்பருவமென்
னும். அதன்புச் செய்யுள்:

ஓங்கும் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசித னுலுசலியை
நீங்கும் படிநிறை கோன்லவையை வாயெழு நீரிடையான்
றாங்கும் புனையொடு தாமுநதன் பூம்புனல் றையொழுகி
றாங்கும் வருமன்ன தாலின்ன நாளிவ ளாயருளே. (அஎ)

காடார் கருவரை யுங்கலி வாணங் கடையலன்று
கூடார் செலசசெற்ற கோனெடு மாநன்றென் கூடலன்ன
வேடார் மலர்க்குழ லாளெனகு நற்பிணு மென்னையன்றி
யாடாள் புனலுமெல் லுசலு மீதவ ளாயருளே. (அஅ)

“தலைப்புணைக் கொள்ளினே, தலைப்புணைக் கொள்ளங்
கடைப்புணைக் கொள்ளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகி
னாண்டும் வருகுவன் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வெரி நுறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
டுளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே.” (குறந்-௨௨௨.)

அது கேட்டுத் தலைமகன் இவள் இனி எனக்கு இக்
குறை முடிக்குமென முன்னின்ற ஆற்றமை நீங்கி ஆற்று

* ‘சுனையும்’ என்பதும் பாடம்.

மென்பது. என்னை? உலகத்து ஒருபொருள் முடியா தெனக் கவன்றுநின்றார் முடிப்பதோர் உபாயங்கண்ட ஞான்று அப்பொருள் எய்தினாரே போல மகிழ்வாரா தலின்; இவனுந் தன்னுடைய குறை எய்தினானேபோலப் பெயர்ந்தான். இது கொண்டுநிலைகூற்றென்று சொல் லுவது. என்னை? தலைமகன் இறந்துபடுவானே அச்சொல் தாங்கிக்கொண்டு நின்றமையினென்பது. இது சொல்லி இவனை ஆற்றுவதித்துத் தலைமகன்மாட்டுச் சென்று அக் குறை முடிக்கும் உபாயம் ஆராய்வளாவது. (க)

க0. உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோ டேதத்துக் குறையுறாஉ முளவே
குறிப்பறி வுறாஉங் காலை யான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகனைக் குறை நயப்பிக்குமாறு உணர்த் துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதிற் 'கரந்து—தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப் படாமை மறைத்து; கிழவோள். டேதத்து—தலைமகன் மாட்டு; குறையுறாஉம் உளவே—குறைவேண்டலும் உள; குறிப்பு அறிவுறாஉங் காலைஆன—தலைமகனது ஆற்றாமைக் குறிப்பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

'உள்ளத்துணர்ச்சி'யென்பது யாதோவெனின், கூட்ட 'முண்மை உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்; அல்லதூஉம் அவர் இக்குறையினை இன்றியமையாரென உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்; யான் குறையுற அவள் இதனை ஆற்றுகக் கொல்லோகென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்

அல்லது என்னினாய் கூட்டம் முடியாதுவிடின் இவன் இறந்துபடுமாயின் அவனைக் குறை நயப்பித்துக் கொண்டு முடிக்கலாங் கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்று மாம்.

‘தெள்ளிதிற் கரந்த கிழவோள் தேளத்துக் குறை புறாஉம் உளவே’ என்பது இவன் *கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாள்போன்று குறை புறுகின்றனெனத் தலைமகட்குப் புலனாகாமை நன்று பாறைத்துக் குறையுறாஉங் குறையுறவும் உடையள் தலைமகன்மட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்து என்றவாறு.

உண்டென்னுது ‘உள’வென்ற பன்மைச்சொல் எற்றிற் கோவெனின், குறையுறுதல்தாம் பலவென்றற்குச்சொல்லப் பட்டது. அவை யாவையோவெனின், மெலிதாகச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும் வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பித்தலுமெனஇஃவ.

இவற்றுள் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்கு மாறு: இங்கு வந்து ஒழுகாவின்றான் ஒரு மென்மொழியாற் தோன்றல் உளன்; அவன் என்னினாய் கூறல். தொரு குறையுடையான்போலும்; ஒரு வராலும் ஒரு குறைகொள்ளந் †தன் மையானும் அல்லன், ஒருவர்க்கு ஒரு குறைமுடிப்பினல்லது; அதனாற் குறை இன்றியமையாமை நோக்கி யான் முடிப்பென்று பொய்த்தேன். பொய்ப்பலென்று பொய்த்

* ‘கூட்டமுண்மை உணர்ந்து உணராதாள் போன்று குறையுறுகின்றனென’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தகைமையானும்’ என்பதும் பாடம். இங்கிருந்து ஐந்து வரிகளில் வேறொர் எட்டுப் பிரதிக்கணங்கப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

தேனுமல்லேன்; இப்பொழுதைக்குள்ளாய் அப்பொய்யினுற்
பின்னுமோர் உபாயத்தான் முடித்துக்கொள்ளப் பொரு
ரோவென்று பொய்த்தேன். என்னை? *உயிருடையா
ரெய்தா ஒரு பொருளில்லை என்பவாகலான்; அவ்வாறு
கருகிப்பொய்த்தேற்ற அவர் அந்னை மெப்பென்று கருதிக்
கைக்கொண்டுசென்றார், தாமபொய்யுரியாமையின். அன்
னார் இன்றும் வருவா; வந்தால் குறை முடியாமையிற்
பொய்யென உணர்வதாகாரோ வென்னும். அதற்குச் செய்
புள்:

பாமாண் டமிழுடை வேந்தன் பராங்குசன் கொல்லிப்பைம்பூந்
தேமந் தழையொடு கண்ணியுறு கொண்ட சசெழும்புனத்தி
லேமாண் சிலைபண்ணல் வந்துபின் றூர்பண்டு போலவின்று
பூமாண் குழலா யறியே னுரைப்பதொர் பொய்மொழியே. (௮௬)

அல்லதூஉம்,

கொடியார் நெடுமதிந் கோட்டாற் றுண்கொண்ட கோன்பொதியிற்
கடியார் புனத்தயல் வைகலுறு காண்பல் கருததுரையா
னடியார் கழல னலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணளந்த
நெடியான் சிறுவன்கொல் லோவறியேனொர் நெடுந்தகையே. (௯0)

நீண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக ங்டாற் றமர்விளைத்த
மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் னைபைநன் டைனையாய்
கண்ணியன் றண்ணந் தழையன் கழலன் கடுஞ்சிலைய
னெண்ணிய தியாதுகொல் லோவக வானிவ விரும்புனமே. (௯௧)

பன்னிய தீந்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
மன்னிய சீர்மன்னன் கொல்லிநம் வார்புனங் கட்டழித்துத்
தின்னிய வந்த களிறு * தடிந்த சிலம்பன்றந்த
பொன்னியல் பூண்மங்கை வாடுப வோமற்றிப் பூந்தழையே. (௯௨)

* 'உயிருடையதா ஒரு பொருளில்லை' என்னும் முன் அச்சப்
பிரதியிற் கண்ட பாடம் பொருட்பேயினின்று.

† 'தடிந்த' என்பதும் பாடம்.

அரைதரு மேகலை யன்னமன் னாய்பண் டகத்திடன்வா
யுரை தரு தீந்தமிழ் கேட்டோ னுசிதனெண் பூம்பொதியில்
வரைதரு வார்புனங் கையக லான்வந்து மாவீனவும்
விரைதரு கண்ணியன் யாவன்கொ லோவேரர் விருந்தினனே (கூ௩)

பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை வாட்டிய கோன்பொதியிற் கலான்
வரும்பார் தழையுகொண் டியான்சொன்ன பொய்யைமெய் யென்
பெரும்பான் மையுமின்று வாரா விடான்வரிற் பேரமர்க்கட்
சுரும்பார் கருங்குழ லாயறி யேனினி- சொல்லுவதே. (கூ௪)

தெம்மாண் பழிந்துசெந் தீழுந் தச சேயூர்ச செருவினன்னு
வெம்மாப் டன்கொண்ட சேயன்மென் னுடன்ன மெல்லியலா
யிம்மா டையு னலங்கலங் கண்ணியன் யாவன்கொல்லோ
கைம்மா வினுவந் தகலா னமது கடிப்புனமே. (கூ௫)

சிலையுடை வானவன் சேவ் ரழியச செருவடர்த்த
விலையுடை வேனெடு மாநன் கழலிறை சாடவர்போ
னிலையு சிந்தைவெந் நோடொழந் தீட்டினங் கையகலான்
முலையுடை நேர்பவர் நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கூ௬)

இலையுச்செங் காந்த னெரிவாய் முகையுவிழ்த்த வீரந்தண்வாடை
கொலவே னெடுங்கட் கொடிசசி கதுப்புளருங் குன்றநாட
னுலையுடை வெந்நோ யுழக்குமா லந்தோ
முலையுடை நேர்வார்க்கு நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கூ௭)

என இவ்வகைக் கூறக்கேட்டு நின்னிற்பிரியேன் பிரி
யின் ஆற்றேனென்ற எம்பெருமான் இவளை வந்து இரந்து
பின்னின்றமையான் இறந்துபட்டிலனென்று ஏமாப்பாளா
வது.

இனி வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பிக்குமாறு:
இங்குவந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்மல்
வன்மொழியாற் உளன்; என்னினுவதொரு குறையுடை
கூறல். யான் போலும்; ஒருவராலும் ஒரு குறை
கொள்ளுந் தன்மையனுமல்லன், தான் பிறர்

குறை முடிப்பினல்லது. *அதனால் குறை இன்றியமை யாமை நோக்கி குறை முடிப்பெனைப் பொய்த்து ஒழுகி னேன்; ஒழுக, நெருநலைநாளால் இக்கானலுள்வந்து என்னை எதிர்ப்பட்டித் தன் துணைப் புறநதருவதோர் அலவனைக் கண்டு இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மைபுமுடையதென அதனை நன்குமதித்து ஆற்றுனாய் என்னைபும நோக்கி அல வனையும் நோக்கி உணர்வனை என் கண்ணும அவ்வலவன் கண்ணும் ஒழியப்போயினான் எத்தன்மையனாயினான் கொல்லோ இன்று வந்திலன் என்னும். அதற்குச் செய் யுள்:

பாடுஞ் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப் பற்றுவரச
ரோடுந் திறங்கண்ட கோன்கன்னிக கான லுறைதுணையோ
டாடு மலவற் புகழ்நதென்னை நோக்கி யறிவொழிய
நீடு நினைநதுசென் றுனென்ன லாங்கொர் நெடுந்தகையே. (க௮).

பொன்றா விரிபுகழ் *வானவன் பூலந்தைப் பூவழிய
வென்றான் வியன்கன்னி யன்னந்தன் மென்பெடை மெய்யளிப்ப
நன்றா மிதன்செயகை யென்றென்னை நோக்கி நயநதுருகிச
சென்றா ரொருவர்பின் வந்தறி யாரிச செழும்புனத்தே. (க௯)

புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ னோக்கி
யினர்ததைபூங் கான லென்னையு னோக்கி
புணர்வொழியப் போன வொலிதிரைநீர்ச சேர்ப்பன்
வணர்சுரியைம் பாலோய் வண்ணமுண ரேனல்.

(சிலப்பதிகாரம் - சாலைவரி, நக.).

“ஒருநாள் வாமல. நிருநாள் வாரலன்
பன்னாள் வந்து பண்மொழி பயிற்றியென்

* வேறோர் எட்டுப்பிரதி நோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங் கள் செய்யப்பட்டன.

† ‘கிதன்னவன்’ என்பதும் பாடம்.

னன்னர் நெஞ்ச நெகிழ்ந்த பின்றை
வரைமுதிர்தேனிற் போகி யோனே
யாசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
வேறுபுல னன்னாட்டுப் பெயத
வேறுடை மழையிற் கலுழுமென் னெஞ்சே” (குறங் - க௭௬.)

இதுகூட்டு இறந்துபடாளாயிற்று ‘எற்றிற்கோ
வெனின், இறந்து படாளன்றே, இவன் உளனாயினும் இற
ந்து படுமரி யான் இறந்துபடி னென்றதனான். (க௦)

௧௧. தன்னுட் குறிப்பினை யருகுந் தோழிக்கு
முன்னுறு புணர்ச்சியி னருகலு முண்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அங்ஙனங் குறை
நயப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் இன்னதன்மையளென்ப
துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தன் உள் குறிப்பினை—தோழி தன்
உள்ளத்துக் குறிப்பினை; அருகுந் தோழிக்கு—சார்த்த
லுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி, அங்கு நின்னிற்பிரியேன் பிரியினுற்றேனென்றது
உண்டன்றே, அதனின்; அருகலும் உண்டு—தலைமகள்
தனது தன்மையைச் சார்த்தலும் உடையள், என்றவாறு.*

மேலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்பித்த விடத்து
எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத †இளிவுபட ஒழுகாநின்ற

* ‘என்ப தென்னொன்னவாறெனின், அறியரிற்றலு முடையன், அறியாமை நின்றலுமுடையன், என்றவாறு.’ என்னும் ஒரு சொற்றொடர் ஈண்டுளதென்பது வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியாற் றெரிசின்றது; இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† ‘இழிவர்’ என்பதும் பாடம்.

னெனக் கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமை நிற்கும். வலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்புக் கூறினவழி நெருநல் வரானுயினான் என்பதையின் இறந்துபட்டானென ஆற்றுமை பெரிதாய், அங்குப் புலப்பட நிற்குமென்பது.

இனி ஒருதிதத்தார வேண்வெது, சொல் நிகழ்தலு முண்டு சொல்கிழாமையுமுண்டென்பது. அஃதாமாறு: மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறியவழி முன் இறந்துபட்டான்கொல்லோ எனகநதி ஆற்றுமையொடு நின்றான் உண்மைகேட்ப ஆற்றமை நீங்கி நாணுவநது அடையத், தோழி முன்ன நிற்கலாது வேங்கைப்பூக் கொய்வாம்; மயிலாடுமாறு காண்பாம்; * குரில் கூவுமாறு கூறுவாம் அருவி ஆதிவாமென ஸ்ரீமன்மேலீட்டு நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

கணிந்ற வேங்கையுங் கொயதுங் கலாவம் பாப்பின்று
மணிநிற மாமயி லாடலுங் காண்டுமவல் லததுவென்ற
துணிநிற வேன்மன்னன் றென்னா பிரான்கடர் தோய்பொதியி
னணிநிற மால்வரைத தூநீ ரருவியு மாடுதுமே. (க00)

லிரைவளர் வேங்கையுங் காந்தருங் கொய்தும் வியலறைமே
னிரைவளர் மாமயி லாடலுங் காண்டு நகர்மலைநார்
திரைவளர் பூம்புனற் சேவூர்ப் படச்செற்றதென்னன்கொல்லி
வரைவளர் மாநீ ரருவியு மாடுதும் வாணுதலே. (க0க)

எனச் சொல் நிகழ்ந்தவாறு. வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக்கூறினவழி நெருநல் வரானுயினான் ஆதலின் இறந்துபட்டானென †ஆற்றுமையது பெருமையாற் சொற்பிறவா தெனக் கொள்க.

* 'இச்சொற்றோடர் முன் அசுசுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'ஆற்றுமை நிகழ்ந்து பெருமையால்' என்னும் முன் அச்சுப் பிரதியிறீண்ட பாடம் பொருட்பேறின்று.

இனி ஒருசாரார் சொல்வது: இயற்கைப்புணர்ச்சிபுணர்ந்ததற்கு இடையின்றியே இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடுநிற்குமாறு உணர்த்துது னுதலிற் றென்ப. அவர் கூறும் பொருளாமாறு: தன்னுட் குறிப் பினை அருகுந் தோழிக்கு—தன்கண் வேறுபாட்டை அறியலுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகலும் உண்டு—முன்னுறு புணர்ச்சி காரணமாகச் சார்தலும் உண்டு, என்றவாறு. என்ன?

“முற்படு புணர்ச்சியிற் * கற்படு கிழத்தி
மெய்ப்பாட் டவலம் புரியுந் தோழிக்
கேதீ டாக வெண்ணிய முறையாற்
†கூறவும் படுஉங்குறிப்பொடு புணர்ந்தே
கற்புக்கடை காக்குங் கருத்தி னுன.”

இதன் பொருட்டுத் தலைமகள் தோழிக்கு அறத் தொடு நின்றதென்ப. அஃது இங்குச் சொல்லவேண்டிவ தில்லை. போக்கி,

“அந்நா லிடத்து மெய்நா னெனீஇ
யறத்தொடு நின்ற ரோழிக்கு முரித்தே.” (இறையனார்-உக.)

என்பதன்கட் சொல்லுதும். ஒருவர்க்கு ஒரு சொற் சொன்னவிடத்து அச்சொல்லப்பட்டார் இன்னநிலைமையராயினு ரென்பது சொல்லவேண்டுமன்றோ? மேற்கூத்திரத்துத் தோழி தலைமகளைக் குறையுறுமென்றார், இச்சூத்திரத்துக் குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்ன நிலைமையளாயினுளென்பது சொல்லவேண்டுமென்பதனான் மேல்தே உரை. இவ்வகை குறையுறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகளைக் காணுறவினளாம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி தலை

* ‘கழபடுகிழத்தி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘கூறவும் பெறுஉம்’ என்பதும் பாடம்.

ஊகள் குறைநேர்ந்தாளென்பது தலைமகற்கு அறியநிற்கும்
என்பாருமுளர். அதற்குச் செய்யுள்:

தழைலிருப்புரைத்தல்.

சிலேமிசை வைத்த புலியுங் கயலுஞ்சென் றேந்துசெம்பொன்
மலேமிசை வைத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னாண்[ல்சேர்
மூலேமிசை வைத்துமென் றேண்மேற் கடாயத்தன்மொய் பூங்குழ
தலேமிசை வைத்துக்கொண் டாளண்ண னீதந்த தண்டழையே.
கழுது குருதி படியக் கலிநீர்க் கடையல்வென்ற
விழுது படுநெடு வேன்மன்ன னீர்ம்புனற் கூடலன்ன
டொழுது தலேமிசை வைத்துக்கொண் டாள்வண்டுந் தும்பியுந்தேன்
கொழுது மலர்நறுந் தாரண்ண னீதந்த கொய்தழையே. (க௦௩)

கஉ குறையுறுங் கிழவனை புணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலு
மென்னை மறைத்த லெவனா கியரென
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி யவனொடு நகாஅ
நீயே சென்று கூறென விடுத்தலு
மறியாள் போறலுங் குறியாள்கூறலும்[ளலு
படைத்துமொழிகிளவியுங் குறிப்புவேறுகொ
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சிக் குரிய வென்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், தலைமகளைக் குறை
நயப்பித்து அவளது குறிப்புணர்ந்து தன்னினுங்கூட்டங்
கூட்டலுறுந் தோழி தலைமகன் தெருண்டு வரைந்தெய்தல்
வேண்டி இவையிவையெல்லாங் கூறிச் சேட்பட நிறுத்தப்
படுமென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று. மதியுடம்பதித்துப்
பின்னின்றுகைத் தான் இதனை முடிக்கக்கருதுவாள் தன்

சுண் நாணுக் கெடுந்துணையுங் குழியாடிக்கொண்டு ஒழுகு
மாறுணர்த்துதல் துதலிற்றெனவுமமையும்.

இதன்பொருள் : குறையுறுங்கிழவனை உணர்ந்ததோழி
—குறையுறுந் தலைமகனைக் கடைப்பிடித்ததோழி: கடைப்
பிடியாது சென்ற காலமும் உளவாதலால், இனி அன்ன
தன்றென்றவாறு. அல்லதூஉங், 'குறையுறுங் கிழவனை
உணர்ந்த தோழி' என்பது குறையுறவினான் ஆற்றுகிய
தலைமகனை உணர்ந்த தோழிபென்றுமாம். அல்லதூஉம்,
இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து ஆற்றுகிச செல்லா
நின்ற தலைமகனைத் தன்னினங்கூட்டம் முடியாதுவிடின்
ஆற்றாமென்பதனைத் திரிவின்றி உணராத தோழிபென்
றுமாம். சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலும்—சிறை
யென்பது காப்பு, உறவென்பது மிக, கிளத்தலென்பது
சொல்லுதல், சேமென்பது அகற்றல், படவென்பது
நிகழ்தல், நிறுத்தலென்பது தழீஇக்கோடல்; காப்புமிகுதி
சொல்லி அகற்றித் தழீஇக்கோடலும் என்றவாறு: ஆற்
றாத தன்மைக்கண் நிறுத்தலென்னுஞ் சொல் தழீஇக்
கொள்ளுமென்பது. எனவே, தலைமகனை ஆற்றுமை செய்
வனபோன்று ஆற்றிவிட்ப்பன சொல்லுமென்பதும் போந்
தது. நிறுத்தலென்னுஞ் சொல்லால் தழீஇக் கொள்ளு
மென்பதன்று, * நீக்கிநிறுத்தார உய்ந்துவிட்டார் போக்கி
விட்டார் என்பனபோல ஒருசொல் விழுக்காடுபட நின்றது
என்பாருமுவர். அங்ஙனங் காப்புமிகுதி சொல்லுமாறு:
இவ்விடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர வரற்பாலிரல்லீர்
என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* “நீக்கிநின்றார், ஆய்ந்துவிட்டார் என்றாற்போல”
என்பதும் பாடம்.

காப்புடைத்தேன்று மறுத்தல்.

மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றலர்க்கு !
விண்ணிவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன்விண் டோய்ப்பொதியிற்
கண்ணிவர் பூததண் சிலம்பிடை வாரணமின் காப்புடைத்தாற்
பண்ணிவர் வண்டறை கோலை வளரயெவம் ஸபம்புனமே. (க௦௪)

புல்லா வயவா நறையாற் தழியப் பொருத்தித்த
வில்லான் விளங்குமுத தக்ருடை மண்ண வியணித்ததா
ரெல்லா மிறைஞ்சலிற் கொல்லி மல்லஞ் சாரலிங்கு
நில்லா தியங்குமின் காப்புடைத ளையவிச் ஸ்புனமே. (க௦௫)

பூவலர் தண்பொழிற் பூலந்தைப் புல்லா வரமுதித்த
மாவலர் தானை வரோதயன் கொல்லி மணிவரைவா
யேவலர் திண்சிலை யாமொடர் ஈங்கா ரிரு பொழுதுங்
காவல ராய்கிற்பர் வாரண்மி ஈரிக் கடிபுனாதே. (க௦௬)

இவ்வாறு நூழி சொல்லந் தலைமகள் ஆற்றினவா
றென்னைபோ வெனின், அச் சொல்லே ஆற்றுகிறதும்;
இவள் இவ்விடத்து நிலைமையை மறையது எனக்கு
உரைப்பாராயது என்ருக்கிடந்த பரிவினாகாதே! இத்
தூணை என்ருட் பரிசுடைபாள் *என்கு இது முடியாமை
திலிலை பென ஆற்றுவாறும. இனி இப்படி அருமைத்தாக
லின் இவ்வின் ஆகநென்று உணர்வானாயின் வரைந்தெய்
துவானும். இவள் இவைபெல்லந் தலைமகனைச் சொல்லு
தற்குக் காரணமென்னெனின், தன் ஆற்றாமையால் யான
முடிக்கின்றஅகனை எளிதென உணரும், அது படாமை அரி
தென உணர்வானாக என்றற்கு. இனி அச்சொல்லே ஆற்று
வித்த காரணமென்னையெனின், இது முடியாதென
உணரின் இறந்துபடுவான்கொல்லோ வென்னும் அச்சம்
என்பது. இதனை இச்சூத்திரத்துள் எங்குந் தந்துரைக்க.

* 'என் குறை முடியாதது' நிலிலை' என்பதும் பாடம்.

என்னை மறைத்தல் எவனாகியரென—ஆற்றுகியின்ற
தலைமகனை இனிதிறப்ப இவன் இறந்துபடுமென நின்ற
தோழி, என்னை! நீர் இவ்வகையில் திரிதற்குக் காரண
மென்னைபென்னும். எனது ஆற்றுமை இன்னதியைதென
அதனை அறிந்திலன், அபியாதாட்கு இன்னது என் குறை
பென்பேனாரின் இவன் மறுக்கவும் பெறும்; இவனை இன்
னும் பல்கால் நெகிழ ஒழுகின், தானே அறிந்து முடிக்கும்
எனவுணராதது, இன்னது என் குறை யென்
மறைத்தமைகூறி னாதானே நுகர்குறை என்னை மறைத்தால்
நகைத்துறைத்தல். நாமக்காவதென்னை என்னும்.

அதற்குச் செய்புள்:

மின்னை மறைத்தசெவ் வேல்வலத் தால்விழி ருத்துனொன்றார்
மன்னை மறைத்தசெவ் கோன்வையை சூழ்பெளவ நீர்ப்புலவந்
தனவே மறைத்திரா ராழல் கமமுதலன் பூந்துறைவா
“மென்னை மறைத்திய விடத்திய யாதுகொ லெண்ணியதே. (க௦௭)
செனடேர் வயமன்னைச் செழு வகத்துச் செருவழியக்
கண்டே சநிரவேல் நெறித தெவவ டிகாணகொல்லிக் கார்ப்புனத்து
வண்டே ய நறுங்கண் னி கொண்டே குறையுற வந்ததனா
னுண்டே முடித்த லெனக்கு மறைப்பிது முள்ளகத்தே. (க௦௮)

† எனவே, மறையர்து விட்டவிடத்து முடிவுண்டு
என்றொன்பது.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறை முறை செப்பலும்—முன்
னுறு புணர்ச்சியென்பது இயற்கைப்புணர்ச்சி, அதன்

* ‘என்னை மறைத்த விடத்தியை யாதுகொ லெண்ணியதே’
என்பதும் பாடம்.

† ‘எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம், மறையாது விட்ட
விடத்து ஆமென்பதும் உண்டு என்றானாம்’ என்பது வேறோர்
எட்டுப்பிரதியிற் கண்டயாடம்.

முறையென்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறையென்பது தோழிதன்னினுபகூட்டம்; அஃது என்னை மறையாது விட முடிப்பன் என்றாவாம். அதனால் என்குறை அறிந்திலன், அறிந்த ஞான்றி முடித்துத் தருமென ஆற்றுவானா.

மாயபி புணர்ச்சி அவனொடு நகராநீயே சென்று கூடுமென விடுத்தபும—அவன் இரந்து பின்னிற்றவிடத்து மாயமான புணர்த்துச் சொல்லுகின்றது உலகத்து சிக்குவ தொன் றன்றரீலாவென்று அவனொடு நகாநின்றே, யாரவிவா? அது சிதழுவாமெய்யும் சிதழாமையும் பெறுமே எனினும, யாங் குறதேவன் மகவிராதலால்

நீயே கூடுவென்று அறிந்து அவன் குறிப்பயியாது சொல்ல மறுத்தல். லகில்லாம; அவனாகுநீயே சென்று நின்

குறை பெல்லென்று.

அதற்குச் செய்யுள் :

சேயே மென்ற தென்னவன் மெல்லித் தேற்றதெவ்வர்
பேயே விசம்பு புகழ்மென்ற கோணாதனை பூம்பொதியில்
வேயே யெனயென மெல்லித் தின்கண் மெலிவுறுகோய
நீயே யுறையாய விவையா மலங்க மென்கதையே. (கருக)

புரைத்தா மாய்செயது பூலதைப் பட்டபுல் லாதமன்னர்
குறைத்தா குருதிப் புனல்கண்ட கோன்கொல்லிப் பாவையென்
புரைத்தார் கருமென் குழலிகு நீயே மென்கதையே
புரைத்தா லழிவதுண்டோசென்று நின்றிரி னுண்மெலிவே. (கக)

என்னும். என்றவிடத்து ஆற்றினும்; என்னை? உலகத் தார் ஒருவரை இக்குறை முடித்துத் தரல்வேண்டுமென்று இரந்தவிடத்து என்னின் ஆகா, நீரே சென்று முடித்துக்கொண்மினென்றால் எத்துணையும் இன்னதன்றே, அது போல என்பது. அவ்வகை ஆற்றினாய் நின்றானது ஆற்றினுமை ஆற்றுவதொன்றைப் பற்றும். என்னை? நகாநின்றன்

தே சொல்லியது. அந்நகை ஒன்றுடைத்தென ஆற்ற
வானுவது. இனி,

அறியாள் போறலும்—தலைமகன் தழைப்புங் கண்ணி
அறியாள் போன் புங்கொண்டு பின்னின்றுவிடத்தும் நும்
றுநினைவுகேட்டல். மாறசொல்லப்படுவாடோ அறியேனாலோ
வென்னும. அதற்குச் செய்யுள்.

பொறிகெழு செண்டை வடவரை மேல்வைத்திப் பூமியெல்லா
நெறிகெழு செங்கோ னடங்கெடி மாறெனல் வேலிவென்றுண்
வெறிகமழ் பூங்கன்னிக் காணல் வினையாட் டயமர்ன்ற
செறிசூழ லார்பலா யாகண்ண தோலண்ணல சிந்தனையே. (ககக)

தினையா வெதிர் னற தெவாணனா செவ்வா பட்ச்சிறுகட்
லையார் கருங்கைக கயிறுநி டுனெடு ண்டிச் சூழ்குறைவாய
வனையார் வனமுலை யாவண்ட லாடு வரி மகிவுகண்
ணினையாப் புருளுர யார்கண்ண தோலண்ண லின்னருளே (ககஉ)
என்னும். இவ்வாறு அறியுபின்னு என்முறை இன்னார்
கண்ணென்ற அறியுநிலை அறியுதலுண்டு முடிததுத்
தருமென ஆற்றுவராவது.

குறியாள் கூறலும்—இத்தவழி நல்ல, இக்கண்ணி
நல்ல, இவை கொள்ளிற் ப்பாஸென்று கையுறை பாராட்டி
நின்ற நிலைமைக்கண் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது மற்
றென்று சொல்லி நீங்குவது. அதற்குச் செய்யுள் :

குறியாள் கூறல்.

மன்னன் வரோதயன் வல்லததொன் றார்கட்கு வான்கொடுத்த
தென்னன் றிருமால் குமரியங் காணற் றிரைதொகுத்த
யின்னுஞ் சுடர்ப்பவ ளத்தரு கேவிரை நறுபுன்னைப்
பொன்னந துகள்சிந்தி வானவிற் போன்றதிப் பூநதுறையே. (ககங)

‘ ‘ பொன்மால்வரை’ என்பதும் பார்டம்.

காரணி சோலைக் கடைய விடத்துக் கறுத்தெதிர்த்தார்
 தேரணி தானே சிதைவிடாத கோனகன்னித் தென்றுறைவாய்
 கீரணி வெண்முத்தி னூவிந் தெடுமணன மேலிழைத்த
 வேரணி வண்டல் சிதைக்கின்ற தாலிவ வெறிகடலே. (ககசு)

என்பது கேட்டு இவள் இக்குறை முடியாள், அவத்த
 மே வருந்தினேன், யான் சொல்லியது இருப்ப ஏதில
 தொன்று சொல்லினமையினென்று * ஆற்றாநாயினான்.
 அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதென்றானேயாற்றும்; ஆற்றுவ
 தியாதோவெனின், இவள் நிமித்தொன்றிற்குப் புடைகவ
 ன்று நின்ற நிலைமை நான் வந்தேன், அல்லாக்கால் மறுமாற்
 றந் தாராமை இல்லை, இவள் நவன்றுநிலலா நிலைமைக்கண்
 வருவெனென அநநசையால் ஆற்றும்.

படைத்து மொழி கிளவியும்—† இவன் இத்தழைநல்ல,
 இக்கண்ணி நல்ல, இம்முத்து நல்ல, இவை
 படைத்துமொழி கொள்ளற்பால் வென மனகழினை பாராட்
 யான் மறுத்தல். டி நின்ற நிலைமைக்கண் இவ்வனுந் சொல்
 லும்: யாதோவெனின், இவ்வாய் என்
 னையரானுந் தன்னையரானும் பலகாலும் புகுதரப்படுமால்;
 அவர் துடிமைநகண்டால் ஏதஞ்செய்வீர், கூற்றினுங் கடுஞ்
 சினத்த ராதலான்; நீர் உடையதோர் குறை உண்டே
 யெனின், அகன்று நின்று முடித்துக்கொள்ளற்பாற் றென்
 னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொன்னயர் வேங்கையம் பூந்தழை யேந்திப் புரிந்திலங்கு
 மின்னயர் பூணினை வாரற் சிலம்ப விழிஞுத்தொன்றார்
 மன்னயர் வெயதவை வேல்கொண்ட வேந்தனம் மாந்தையன்கு
 டன்னயர் தீயர் பல்கால் வருவாரித் தண்புனத்தே. (ககடு)

* 'அவ்வாற்றாத்தான் ஆற்றாநாயினான்' என்பதும் பரிடம்.

† 'இவனித்தழையு மிக்கண்ணியும்நல்ல, இம்முத்து மிவ்விய
 யும் நல்ல' என்பதும் பரிடம்.

பூட்டிய மாநெடுத் தேர்மன்னர் பூலந்தைப் பூவழிய
வோட்டிய திண்டே ருசிதன் பொதியி னுயர்வரைவா
யீட்டியர் நாயினர் வீணயர் வாளிய ரெப்பொழுதும்
கோட்டிய வில்லர் குறவர்கண் ணன்மினிக் கொயபுனத்தே. (ககசு)

இது படைத்து மொழிகிளவி ஆயினவாறு என்னையோ
வெனின், பெரியார்க்கிடமெனப்படுவன பெண்பால்கட்டு
உரியவழி ஆண்பால்கள் புழுதலும் ஆண்பால்கட்டு உரிய
வழிப் பெண்பால்கள் புழுதலுஞ் செய்ப்ப்படாதன. அவற்
றை இல்லது படைத்துமொழிந்தபையாற் படைத்துமொழி
கிளவி யெனக்கொள்க. அதுகேட்டு ஆற்றாமை; என்னை?
இவள் ஒருதிறத்தின் நீகருதற்கு இவ்வாறு சொல்லு
கின்றாளுென ஆற்றாமை.

அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றைப்பற்றும்; என்
பற்றுமோவெனின் இவ்வகை என்கண் எந்ததிறங்கு கவல்
வாள் யானெய்தாது விடின் உவாதாம் ஏதக்திற்குங்கவலு
மென ஆற்றுவாணாம்.

குறிப்பு வேறு கொள்ளும்—தான் கூட்டம் வேண்
டுங் குறிப்பினளாயினுஞ் சொல்லுங் கூற்றும இன்றி
வேண்டாத குறிப்பினளாய்க் காட்டுவது; அது கண்டும
ஆற்றாமை. என்னை? இவள் என்முறை முடியான், அவத்த
மே வருந்துகின்றேனென. இது தானே ஆற்றாதற்குக்
காரணம் ஆமாறு: ஒக்கும, பிறிது ஒன்றற்குப் புடை
கவன்று நின்ற நிலைமக்கண் வந்தென், அப்புடைகவற்சி
யில்லா நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு மாற்றஞ் சொல்லும்
பிறவென ஆற்றிப்பெயரும். அஃகெயெனின், மேலனவும்
எல்லாங், 'குறிப்பு வேறுகொள'லேயல்லவே? *இதனையே

* இங்கிருந்து நான்கு வரிகள் லேற்றொரு படியிற் காணப்பட
வில்லை.

குறிப்பு வேறுகொளலெனச் சொல்லியது எற்றிற்கோ வெனின், அவை எல்லாந் சொன்னிகழ்ச்சியுடைய, இது சொன்னிகழ்ச்சியின்றிக் கூட்டம் வேண்டாக குறிப்பின ளாவது எனக்கொள்க. இனிப் பிறர் 'குறிப்பு வேறுகொள லும்' என்பதனைச் சொல்லுமாறு: தன்குறிப்பினவன்றி நின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்வேன் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

தவலவி தன்குறிப்பினளல்ல னென்றல்.

ஆடியன் மாநெடு தோர்மன்ன மாற்றுக ஸூடியழியக்
கோடிய தினசிலைக் கோனெடு மாற்றென் கூடலன்றா
ணீடிய வார்து லீலமுஞ் சூடா ளினைநதுகின்ற
டோடியல் பூததொங்க லாயறி யேன்சென்று சொல்லுவதே (ககள)
கெறிநீ ரிருங்கழி லீலமுஞ் சூடான்
பொறிமாண் வரியலவ னூடலு மாடான்
சிறுதுதல் வியர்வரும்பச சிந்தியா கின்றாட்
கெறிநீர்ததண னேர்ப்பயா நென்சொல்லிச் செல்வே.

என இவ்வாறு சொல்ல அறநூலாயினான், அபரொல்லே பற்றுக்கோடாக அற்றுமென்பது. அவள் தன் குறிப்பின லுன்றி நின்றாளென சொல்லின மையின் தன் குறிப்பின ளாய் நின்ற பொழுது சொல்லுமென அற்றுவானாம்.

அன்ன பிறவுந் தலைபெயல் வேட்கை முன்னுறு புணர்ச்சிக் கு உரிய என்ப—அன்ன மற்றுமுள முன்னுறு புணர்ச்சியைப் போலத் தலைப்பெய்விப்ப லென்னும் உள் ளத்தான் சொல்லுதற்கு உரிய கிளவிகளெனக் கொள்க. அங்ஙனம் ஒதுவான்புரப் பெருகுவது கண்டு சிலவேதிச் சிலபுனைத்தார், அஃது இலக்கண மாகலானென்பது. 'அன்ன பிறவும்' என்றதனான் இங்ஙனமுஞ்சொல்லும்? நீயிர் விருந்தினிராகலான் அவளது அருமை பெருமை அறி யீரென்றே, அவள் தாமரைக்கொட்டையின் அல்லியே

போலக் கிளை புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்து மிக்
காள் ஒருதலைமகள், எமக்குக் கண்கூடாகச் செல்வதோர்
தெய்வமல்லவோ? அவளைக் கண்ணிற்கண்டு கையிற்கூப்பித்
தலையிற் பணிந்து வழிபடச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்
கவால் ஒரு குறைவுணர்த்துந் தன்மையனோ என்று
சொல்லும். அதற்குச் செய்புள்:

அரமுைசாற்றல்.

புட்புலம் புமபுனற் பூலணைப் போரிடைப் பூழியர்கோ
னுட்புலம் போடு செலசெற்ற வேந்த னுறந்தையன்னாள்
கட்புல னுசெல்லுந் தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூஞ்சிலம்பா
வட்கில னாகியெவ் வாறு மொழிவனிம் மாற்றங்களை. (௧௧௮)

“நெருநலு முனனா னெல்லையு மொருசிறைப்
புதுவை யாகலிற் கிளத்த னாணி
போரிறை வளைததோ ண்னேழுழி செய்த
*வாறுநர் வருத்தங் களையா யோவென
வெற்குறையுதி ராயிற் சொற்குறை
யெம்பதத தெளிய ளல்ல னொமககோர்
கட்காண் கடவு ளல்லனோ பெரும
வாயகோன் மிளகின் மலையங் கொழுங்கொடி
துஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரு
மஞ்சுகூழ் மணிவரை மன்னவன் மகளே.”

இனி இவ்வகையுரு சொல்லும்: நீயிர் பெரியீர்,
யாஞ் சிறியேம், நாம்மோடு எம்மிடைக் கட்டுரை பொருந்
தாதென்னும். அதற்குச் செய்புள்:

குலமுறை கூறி மறுத்தல்.

நடைமன்னு மென்றெம்மை ரீர்வந்து நண்ணன்மி னீர்வளநாட்
டிடைமன்னு செல்வர் நுமரெமர் பாழி ியிகலழித்த

* ‘ஆருயிர் வருத்தம் களையா யோவென’ என்பதும் பாடம்.
† ‘இகன்மலையந்’ என்பதும் பாடம்.

படைமன்னன் *தென்குல மாமதி போற்பனி முத்திலங்குங்
குடைமன்னன் கோடுயர் கொல்லியஞ் சாரற் குறவர்களே. (ககக)

உற்றவ றோதும்க் கொண்புன னாட்டுறு † செல்வர்சொல்லின்
மற்றெம ராயவிடின் வானவன் றுனுடை மானினையச்
செற்றமர் சேஷூப் புறங்கண்ட திவகட் டிருக்குலத்துக்
கொற்றவன் மாரன் குடக்கொல்லி வாழுவ குறவர்களே. (கஉ௦)

இழைவளர் பூண்ண லீரம்புன னாடனை ியெமரோ
மழைவளர் மானக ‡ களிறுநதி மாநீர்க் கடையல்வென்ற
தழைவளர் பூங்கண்ணி மூன்றுடை வேந்தன்றண் ணம்பொதியிற்
குழைவளர் மாரத் தருவியஞ் சாரற் குறவர்களே. (கஉக)

“ இவனே, கான நண்ண ய காமர் சிறுகுடி
நீனிற் பெருங்கடல் கலங்க வுள்புக்கு
நீனெறி பரதவர் மகனோ ியே
நெடுங்கொடி துடங்கு நயம மூதூர்க்
‡ கடுந்தேர்ச செல்வன் காதன் மகனே
நிண்சுரு வறுத்த வுணக்கல் வேண்டி
யினப்பு னோப்பு மெமக்குநல னெவனோ
புலவு நானுதுஞ் செலவின் றீமோ
பெருநீர் விளையுனெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை
தும்மொடு புரைவதோ வன்றே
யெம்ம னோநீர் செம்மலு முடைதே ” (நற்றிணை-௪௫.)

என ஆற்றாணயினன்; ஆற்றாணய், நீயின்பெரியீர் யாஞ்
‘சிறியே மென்பதன்றே சொல்லியது; யானும் அத்தன்மை
யாக எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றமென்பது. இனி
இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* ‘தொல்குல மாமதி பெற்றபன் முத்திலங்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘உயர்செல்வர்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘களிறு’ என்பதும் பாடம். ௨

.§ ‘கடுந்தேர்ச செம்மல்’ என்பதும் பாடம்.

நீடுநீர்க் கான நெருநலு நித்திலங்கொண் டையவநுநிர்
கோடுயர் வெண்மணற் கொற்கையெம் மூரிவற்றா*குறைவிலம்யா
மாடுங் கழங்கு மண்வினக்கு மம்மனையும் பிறகு மெல்லாம்
பாடிய ஈவப்பனவும் †பநசாடப் படுவனவும் பனிநீர்முத்தம்.

முன்னைததஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத †மூழ்கிப்போக
வண்ணைக் குரைப்ப நறிவாய் கடலேயென் றலறிப்பேருந்
தன்மை மடவார் தணந்துகுத்த வெண்முத்தந ி தயவருகானற்
புன்னையரும் பென்னப்போவானாப் பேதுறுக்கும்புகாரேயெம்மூர். ||

இன்னும், அன்னுநிறவும் என்றதனானே தழீஇக்
கொள்ளப்படுவனவற்றிற்குச் செய்துள் :

வேழம் வினவுநிர் மென்பூந் தழையுங் கொணர்நதுநிற்றி
மாழ முடைய கருமததிர போறி ரனைநதகலீர்
சோழன் சுடர்முடி வானவன் நென்னன்னுன் னாதமன்னர்
** தாழ மழையுரு மேந்திய கோண்கொல்லித் தண்புனத்தே.

பாவுற்ற தீநதமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிப்பற்றுக்
கோவுற்ற வல்லல்கண் டானகொல்லிச் சார்வெல கொய்புனத்து
ளேவுற்ற புண்ணொடு மானவந்த தோவென்று மீர்ஞ்சிலம்பா
மாவுற்ற புண னிற் கிடுமருந் தேவ ன்கை வார்தழையே. (௧௨௩)

வேனக நீண்டசண் ணாளும் விரும்புஞ் சுருமபரற்றத்
தேனக நீண்டவண் டார்கண் னியாய் சிறி துண்டுதெல்வர்
வானக மேறவல் வத்துவென் றுன்சொல்லி மால்வரைவாயக்
கானக வாழ்நருங் ††கண்டறி வாரிக் கமத்தழையே. (௧௨௪)

துடியா ரிடைவடி வேற்கண் மடநலைதன் சொல்லறிநதாற்
கடியார் கமழ்கண் ணியாய்கொல்லல் யான்கைத் தூரில்வென்ற
வடியா ரிலங்கிலை வேன்மன்னன் வாணேற் றநிந்தவென்றிக்
கொடியான் ††மழைவார் கொல்லியஞ் சாரலிக் கொய்தழையே ()

* 'குறையேமல்லேம்' என்பதும் பாடம். † 'பந்தரப் படுவன
வும்' என்பதும் பாடம். † 'மூழ்கிப்போய்' என்பதும் பாடம்.
‡ 'தகைசூழ்கானல்' என்பதும் பாடம். || 'கொற்கையெம்மூர்' என்
பதும் பாடம். ** 'தாழமுழையுரு' என்பதும் பாடம். †† 'கண்
டறியார்' என்பதும் பாடம். †† 'மழைதவழ்' என்பதும் பாடம்..

அங்கே ழலர்நதுங் கண்ணியி னுடரு ளித்தரினு
 மெங்கே ழவருக் கியைவன போலா விருஞ்சிறைவாய்
 வெங்கே ழயினலங் கொண்டவன் விண்டோய் பொதியிலின்வாப்ச்
 செங்கேழ் மலரின் றளிரினம் பிண்டியின் தீநதழையே. (கடசு)
 வேரித் தடஞ்சொங்க லண்ணல் விருந்தா யிருந்தமையாற்
 பூரித்த மென்முலை யேழை புனையிற்பொல் லாதுகொல்லாம்
 பாரித்த வேந்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா
 வாரித்த கோமான் *மணிரீர் மலயத்தா மாந்தழையே. (கடஎ)
 ஏமாண் சிலைறுத லேழையு மேற்குமின் றேனகலாப்
 பூமாண் கமழ்கண்ணி யாயநின்ற தொன்றுண்ட புழியுர்கோன்
 பாமாண் டமிழின் பராங்குசன் கொலலிப் பளிவனாவாயத
 தேமாண் பொழில் னகத்தன்றி யிலையித தேந்தழையே. (கடஅ)
 †கைந்நிலத் துக்கணை யாற்சிலையுடிக கறுத்தெதிராதார்
 செந்நிலத் துப்பட்ச சீறிய கோனசெழுந தண்பொதியி
 லிந்நிலத் திம்மலை மேலவொவ வாவிறுத தண்சிலம்பா
 வெந்நிலத் தெம்மலை மேலவிச சந்தனத் தீந்தழையே. (கடக)

இவைபுழை ஏற்கச் சொல்லிக்கொள்க. அஃதே யெ
 னின் இவற்கு முடிக்கக் கருதுவான் இவ்வாறுமுன் இவனை
 வருத்துவ தெற்றிற்கோ வெனின், தன்கண் †நாணுண்
 டாந்துணையுங் குறையாடி. நானினது நீக்கததுக்கட்
 கொண்டுநிலைக றுவா வென்பது. அஃதேயெனின், முன்னுறு
 புணர்ச்சிபோலத் தலைப்பெய்நிப்பெனினும வேட்கை அவ
 ட்குரிய என்றபயான் முன்னுறுபுணா ச்சியை உணர்ந்தா
 னோவெனின், உணர்ந்தாள்ல்லன்; அநநீர்மைக்கு வரமபெய்
 தப்புணாப்பல் என்னுமநனைப்பினள்; அநநனைப்பினை ஆசிரி
 யன் தான் \$முன்னுறுபுணாச்சியா ஒப்பித்தானென்பது.

* 'மணிரீண்டையதது' என்பதும் பாடம்

† 'கைந்நிலத் துக்கணையாற்கணை சிந்தி' என்பதும் பாடம்.

‡ 'நாணுக் கெடுததுணையுங் குறியாடி' என்பதும் பாடம்.

\$ 'முன்னுறு புணர்ச்சியோடு' என்பதும் பாடம்.

கஉ. குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேளத்துக்
கிழவிக் கில்லை தலைப்பெய லான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: குறையுறுபுணர்ச்சி—*குறையுறவினாற் புணரும் புணர்ச்சி; தோழி தேளத்து—தோழிமாட்டு; கிழவிக் கு இல்லை—தலைமகட்கு இல்லை; தலைப்பெயல் ஆன—†தலைப்பெய்தற்கண் என்றவாறு.

தோழிபக்கம் நின்ற குறையுறவினாய் கூட்டந் தலைமகட்கில்லை என்றவாறு.

அஃநியாங்கனமோவெனின், ராங்கு வந்து ஒழுகாங்ன்றான் ஒருதோன்றல் உளன், அவன் என்னினுவதோர்குறைபுடையான் போலும்; அக்குறை இன்றியமைபாயமையான், அக்குறை முடித்தருளாயாயின் என்னைக்குற்றேவல் இழத்தியென, அவன் பிழப்பதற்கஞ்சிக் குறைநேர்ந்து தலைமகள் தலைமகனை ஏற்றுக்கொண்டு கூறிங் கூட்டமில்லை, வழக்கினுட்போல என்பது.

“அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் தளவிற்கில்லை” (இறையனார்-ச.)

என அமையாதோவெனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

“உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து

கிழவோ டேததுக் குறையுறாஉ முளவே

குறிப்பறி வுறாஉங் காலை யான” (இறையனார்-க0.)

என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாற் குறையுறப் புணரும் புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோவென்று ஐயமா

* ‘குறையுறவினையுளரும் புணர்ச்சி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம்’ என்பதும் பாடம்.

மென்று மெலதனையே வலியுறுத்தற்கு இச்சூத்திரம் வேண்டிப்பென்பது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுமாறு: 'ருளையுறுபுணர்ச்சி தோழிதேவத்துக் கிழங்கில்லை' பென் அடையாதோ? 'தலைப் பொலிவான்' என்பது எற்றிறகோடுவெனின், 'தோழி கூட்டந்தான் தலை இடை கடை பென் பூவ்றுவனதப்பட்டது அவற்றுள் *தலைக்கண்ணோவில்லாது இடையாக தரத்தும் இறுதிக்கண்ணுறா வல்லாய் பூவன் கூட்டமே கூடுகின் றேன்' என்பது அறந்தே கூடுப. † இங்ஙனமில்லாவிடத்து

“அருளாயி மெஞ்சுட்டா மெ கு துணையாவ
வந்தோன் கொடியது மல்லன் தந்த
நீதவ லுடையையு மல்லன் வையி
னா வரும்படா புகை
யானே தோழி தவலுடை யேனே.”

என்னுமாறு உண்டிடாவென்பது. மற்றும்கூறுதல் இது பெற்றியே வந்தனவெல்லாங் கொள். (கஉ)

தோழிக் குரியவைகோடாய் தேளத்து
மாறுகோ வில்லா மொழியுமா ருளவே.

என்பதென்னுதலிறுபெனின், ‡போய்அறத்தொடு நிலை உணர்த்துவார் அவ்வறத்தொடு நிற்கும் முறைமை யுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: தோழிக்கு உரியவை—தோழி சொல்லுதற்கு உரிய; கோடாய் தேளத்து—செவிலித்தாய்மாட்டு;

* 'தலைக்கண்ணோ அறியவில்லாது' என்பதும் பாடம்.

† 'இங்ஙனமில்லாவிட்ட வீடத்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வெயர்த்தொருநிலை' என்பதும் பாடம்.

மாறுகோள் இல்லா மொழியுமார் உளவே—மாறுகொள்ளா
மைசு சொல்லுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமைபோவெனின், தாயறி
வினொடு மாறுகொள்ளாமைபுந், தலைமகள்பெருமையொடு
மாறுகொள்ளாமைபுந், தலைமகளது கற்பினொடு மாறு
கொள்ளாமைபுந், தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்
வரபையும், நானினொடு மாறுகொள்ளாமைபும, உலகி
னொடு மாறுகொள்ளாமைபுமெனக்கொள்க. என்னோத்
துககண்டனொடுவெனின், “காப்புக் கைமமிக்குக் காமம் பெரு
கினும” (இஹ-உசு) என்றுஞ் சூத்திரத்துட் சொல்லப்
பட்ட நானு இடத்தும் வேறுபாடுண்டாம். அஃது
எப்பொழுதுண்டாயிற்று அப்பொழுதே தோழிக்குப்
புலனாம்: என்னை? தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையில
வாக்கலான். அவ்வாறின்விடத்துத் தோழி எனக்குப் புல
னாயினவள் தோழியால் யாப்பதும் புலனாயினான்று வாளா
ஒழியான், அறிவாநரரினொடு, வினாயின் இடத்து வினாவப்
பட்டா தெய்வத்தினன் ஆயிற்றென்ப; * என்னை? பிறி
தொன்று சுட்டி உணராத் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலா
னும் அதுவே சொல்லுதற்பயத்தது தங்கருமமாகலானும்.
அறியாதோருஞ் சொல்லுப. சொல்ல, இவள் தெய்வத்
திற்கு வழிபாடு செய்விக்கும்; செய்விக்கத் தலைமகட்டுக்
கற்பழியும்; என்னை? தன் தலைமகனையன்றிப் பிறிதோர்
தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை
வணங்கக் கற்பழியுமென்று தலைமகள் ஆற்றாளாம்.

அல்லதூஉம் ஒழுக்கக்குற்றக்குறைபாடு நீங்கி ஒங்கி
வாராநின்ற தொல்குலம் மணிக்கலங் கதுவாய்ப்பட்டது

* இதுமுதல் ஐந்துவரிதான் வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்
படவில்லை.

'போல யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறி யாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதெனவும், யாம் உற்றது *நிரப்பப்பாட்டினும் வேலன்றனது வெறு யாட்டு வலத்தினும் எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டு வருங்கொல்லோ என்னும் பேரச்சத்தினும், எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டு வருகல் லாது என்கணின்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமல் மறைப்பதுகொல்லோ எனவும், அங்ஙனம் மறைத்ததனை மகேடட எம்பெருமான் என்னினாய வேறுபாடு பிறிதொன்றினும் நீங்கும்போலுமென்று உட்கொள்ளுமெனவுந் நிலைமகள் ஆற்றுவாமென்று தோழி ஆற்றுகாமை.

ஆற்றுவாயினாது ஆற்றுகாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும்; ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் யாய் † அறிவாரை வினாவுமிடத்து என்னை வினாவும்; வினாவ, யான் அறியே னென்றதன் புறத்தாமல் பிறரை வினாவுவது; அங்ஙனம் என்னை வினாவினவிடத்து இனி யாது சொல்லுவே னென்று கூட்டமில் காட்டவகையாற் கிந்தித்துக்கொண் டிருந்தாள்; இந்நகர நிலைமக்கண் தாய் பிறற்றொன்று சிறுகாலையே படிமக்கலந்தொடும். புக்காள், மகளை அடியிற் கொண்டு முடி காறும் நோக்கினாள்; நோக்கி, அன்னாய்! என் மகள் பண்டையனல்லளால், இவ்வேறுபாடு எற்றினா யிற்று, நின்னாள் அறியப்படுவதுண்டோவென்னும்; என்ற விடத்து இவள் அன்றுகொண்டு என்னாலுள் சிறிதுண்டு அறியப்படுவது; யாதோவெனின், எம்மைக்கழைக்கற்றைக் குழவிப்பிராயுத்து மாழைகலந்த ஏழைநீர்மையாரொடு

* 'நிரப்பப்பாட்டானும்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவற்றை வினாவிடத்து' என்பதும் பாடம்.

நாட்கோலஞ்செய்து வினையாடி வம்மினென்று போக்கினாய்;
போக்கினவழி, யாமபோய் ஒரு வெண்மனால் பரந்த தண்
*மலர்ப் பொழிலிடை வினையாடிநின்றேறாக, ஒருதோன்றல்
†ஒரு சுணைக்குவளைப்பதற்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்;
போதர, நின்மகன் அவனை நோக்கி அபபூவியை என் பாவைக்
கு அணியத் தமமினென்றான்; அவனும் பிழிந்து சிந்தியாது
கொடுத்து நீங்கினான்; இஃது அறிவது அபியாக்நாலத்து
நிகழ்ந்ததென்று. அஃது ௧௦௭௮௮:

அறத்தோடு நீற்றல்.

கந்தார் களிறு கடாய்ச்செந் சிலசனாக கறுத்தெதிர்த்து
வந்தா ரவியவை வேல்கொண்ட ஓனாக்கனனி வார்துறைவாய்ப்
பந்தார் விரலிதன பாவைக்கு வேண்டாபைம போதொருவர்
தந்தார் தரவலை கொண்டனந் தாரித தடங்கண்ணியே. (௧௩௦)

திண்போ மரசனைச் செழி ரழிவிதத சென்னன்னார்
மண்போ யழிகருகு ஓன மகனமன்னன வைமையன ஞானையார்
கண்போற குவளைய போதவொரா பாவையக கண்டிப்பத
தண்போ தவன் கொடுத்த தானைத் தாரித தடங்கண்ணியே.

இஃது அறிவது அபியாக்நாலத்து நிகழ்ந்ததனை அறி
வதறிந்து, கொண்டார்க்குரிய கொடுத்தாரென்பதும் உற்
ருக்குரியர் பொறொட்டிப்புகர்ரென்பதும் நினைந்து அவனை
வழிபடாது பிறிதோரானு அவதாயின், இக்குலத்துக்கு வடு
வாங்கொல்லோ எனக் கருதினபையான் நின்மகன் வேறு
பட்டதென்னும். எனவே, தாயறிவினாடு மாறுகொள்ளா
தாயிற்று; என்னை? வினையாடிவம்மினென்றமையின். இனிப்
பெருமையொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நற்

* 'மணப்பொழில்' என்பதும் பாடம்.

† 'இரண்டுகுணைக்குவளைப்பு' என்பதும் பாடம்.

‡ 'சென்னிவார் பொழில்வாய்' என்பதும் பாடம்.

§ 'பனிக்குவளை' என்பதும் பாடம்.

செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின். இனிக் கற்பினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்பிப் பிழி தோராறு ஆயின இடத்துக் குடிக்கு *வடுவா மெனம் கருதி னமையின். இனித் தன் காவிரலாடு மாறுகொள்ளாதா யிற்று, இருவரும இருந்த நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்ததென்ற மையின். இனி நானினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அழிவ தறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி உலகி னொடுமாறு கொள்ளாதாயிற்று, உறமுநகுரியர் பொற் றெழுமகனிரொன்றமையின். இது மாறுபாள் இல்லா மொ ழியாய் நிகழ்ந்தவாறு. இது பூத்தருபுணர்ச்சி.

இனிக் களிந்து தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள் :

உறுகற் புடைமையி னுள்ளுமிப் பேதை யுசிதனென்றார்
மறுகத தீரலுரு மேந்திய கொன்சொல்லி மாலவரைவாய்த
துறுகற் புனமுஞ் சிதைத்தெனங் டமமையுந் துன்னையுந்
சிறுகட் களிந்து கடிந்திடர் நீர்த்த சிலம்பளையே. (கஉஉ)

கனஞ்சேர் முலைமங்கை யுள்ளுமிப் போதாது சுடையலொன்றார்,
மனஞ்சேர் துயர்கண்ட வானவன்மாறனமை தோய்பொதியிற்
• புனஞ்சேர் திணையுந் கவாங்கதமமைப் போகா வகைபுதுந்
சினஞ்சேர் களிந்து கடிந்திடர் நீர்த்த சிலம்பளையே. (கஉங)

இவையும் அவ்வாறே யுரைத்துக்கொள்க.

இனிப் புனல் தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள் :

ஓங்கிய வெண்குடைப் பைங்கழற் செங்கோ லுசிதன்வையை
வீங்கிய தன்புன வாடி விளையாட் டயர்பொழுதிற்
தேங்கிய தெண்டிரை வாங்க வொழுக்கின் சேயிழையா
ணீங்கிய போதருள் செய்தனன் வந்தோர் நெடுந்தகையே. (கஉச)

* 'வழு' என்பதும் பீடம்.

சின்னாண் மறந்திலம் டாமுந்தென் சேவூர்ச் செருமலைந்த
மன்னாள் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப்
பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்கொர் பூங்கணைவே
ளன்னா னெருவ னணைந்தெமக் குசசெயத வாரருளே. (கக௫)

இவைபும் அவ்வாறே உரைத்துக் கொள்க.

சாடர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா
டாமனாககண புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா
லீனாக *நறும்பைநதார் தயறுத்பாயந தருளிநாற்
புனாசு முறத்தீஇப் போதநதா னகனகலம்
வெழுநில புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றேழி
யருமதை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையனே. (கலி-39.)
என இதுவும் புனல்தருபுணர்ச்சி.

இனி உம்மையான் மாறுகோளில்லாக் குறிப்பும் உள
வென்கொள்க. அந்நுமிப்பு நிகழுமாறு: இவளை வினா
வாழ்க அபவார வினாபினவிடத்து அறிவோர் தெய்வத்தி
னான் அறிற்றெனா. என்முக்தால் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு
மொய்ப்பான் இவனைக் கூவி வெயியாட்டெடுத்துக்
கொண்டி வெயியாடுமிடத்து வேலற்குச் சொல்லுவானாய்ச்
சொல்லும். அதுதற்குச் செய்யுள்:

வண்டா ரிரம்பொழில் வல்லித்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்த்
விண்டா ருடலின் மறியறுத் தூட்டி வெறியயர்ந்து
சண்டார் முருகற் றருகின்ற வேலசண் பூஞ்சிலம்ப
னெண்டா ரகலமு முண்ணுங் கொலோரின் னுறுபலியே. (கக௬)

“முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவ ணறுதுத னீவி
வணங்கினை கொடுத்தி யாழி னணங்கிய

* ‘நறுந்தண்டார்’ என்பதும் பாடம்.

விண்டோய் மாமலேச் சிலம்பன்

* மண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே.” (குறும் - ௧௬௨.)

என்பனவற்றால் சொல்லப்பட்டது: சிலம்பன் தண்டா
ரகலமும் பலியுண்ணுமேல் தக்கது நின்னாற் செய்யப்படு
கின்றதென்றவாறு. அதுகேட்ட தாய் என்சொல்லிய
வாறோ என்னும் அவள் குழிப்பாதிதற்கு. என்ற இடத்து,
மேற்சொல்லியவாறே அறந்தொடு நிற்பாளாம் என்பது.

இனித் தெய்வம் எறியது கண்டு அதனை நோக்கி
அருளு நின்றிக்கு உணர்வாளாய் உரைக்கும். அதற்குச்.
செய்யுள் :

வாய்நனை குபகூல் வாழ்வா மறன்வண் கூடலன்ன
வேரணை குய்மிள மெழுவாய்க்குரு தண்சிலம்பன்
முரணை காவ சறிது உய்யிவாய்மட் டாழ்ந்தமையா
லாரணை காயி யாருவிச செல்வே னறியிலனே. (௧௬௩)

பொன்னனை குபகூல் வாழ்வா மறன்வண் புலாலனைத்
தவிரணை குய்மிள மெழுவாய்க்குரு தண்சிலம்பன்
முரணை காவ சறிது உய்யிவாய்மட் டாழ்ந்தமையான்
லாரணை காயி யாருவிச செல்வேண் மறியிலனே. (௧௬௪)

“கடவுட் கடனே யடையிறந் தவிழ்ந்த
பறியாக குவளை மலவொடு காந்தட்
குருதி யொண்டி வருகெழக கட்டிப்
பெருவரை யதிக்கம் பொற்பச குர்மக
ளருவி யின்னியுத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மவி யருநேய்
நின்னணை கன்மை யறிந்து மண்ணுந்து
கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி குடி

* ‘ஒண்டாரகலமும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘காணாது’ என்பதும் பாடம்.

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவு ளாயினு மாக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே.” (நற்றிணை - ௩௪.)

என இவைகேட்ட தாய் என் சொல்லியவாறே வெள்ளும், அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்றவிடத்து, பேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம். (௧௬)

௧௭. முற்படப்புண ராதசொல் லின்மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே.

என்பதென்னுதலிற்று வெணின், கற்புக்கு இலக்கணமா மாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். ‘முற்படப் புணராத சொல் இன்மையின்’ என்றது, மொழிபாற்றுச் சூத்திரம்; அதனைப் புணராத முற்படச் சொல் இன்மையெனென்று மொழிமாற்றிக் கொள்க: கற்பு எனப்படுவது களவின் வழித்தே—கற்பென்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின் வழித்து என்றவாறு.

என்னை? புணராத முன் சொல்இன்மையிற் கற்பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கங் களவென்னும் ஒழுக்கத்தின் வழித்தென்றவாறு. *களவிற்குப் புணராதமுன் சொல் இல்லையெனவே புணராதமுன் சொல் நிகழுமென்பாரை மறுத்தாராம். இனிப் புணராத முன் சொல் இல்லையெனவே புணர்ச்சியுள்ளும் புணர்ச்சிப்பின்னும் சொல் உளவெனப்பட்டதாம். ஆயினும் புணர்ச்சியுட் புலனல்ல அலுர்க்குத் துப்பாயினல்லதென்பது. இனிப் புணர்ச்சியின்

* ‘கற்பினில்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அலுர்க்குத் துப்பாயினவல்லது’ என்பதும் பாடம்.

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப் புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின் னைத் தமராற் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றினும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி புடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்னது எனப்படுவதென்றது எற்றிற்கோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப் பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத் திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கக. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுநதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று, ஒழுகாின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையீடு இவை யென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத் துத் தலைமகள் புணராத இடையிடம் இடையீடு; தலை மகளை எய்தாத நாளொன்னும் ஓக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண் னும் உரித்து, ஏன்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற வாறு. காப்பென்பது தூய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை.

*நிகழுஞ்சொல்லிப்புலனும்' என்பதும் பாடம்.

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப் புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின் னைத் தமராற் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றானும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி புடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்னது எனப்படுவதென்றது எற்றிற்கோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப் பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத் திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கக. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுநதலிற்றே வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று, ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையீடு இவை யென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத் துத் தலைமகள் புணராத இடையிடம் இடையீடு; தலை மகளை எய்தாத நாளொன்னும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண் னும் உரித்து, ஏன்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற வாறு. காப்பென்பது தூய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை.

*நிகழுஞ்சொல்லிப்புலனும்' என்பதும் பாடம்.

என்பதே சூத்திரமாயிற், காப்புமிகினும் வரைவிடைவைத்த
காலையுங் களவின் இடைபீடாமென்பது பொருந்தாது
வரைவிடை வைத்தகாலக் காப்புமிகினும் இடைபீடா
மென்பதன் பியெனின், அஃதே வரைவிடைவைத்த காலே
யானுமென்னும் உம்மை இறுதிதிரிந்து வரைவிடைவைத்த
காலையான வென நின்றது. உம்மை இடைச்சொல்லாகலின்
இறுதிதிரியும்; என்னை?

“தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலேபல

மன்னவை டெல்லா முரியகென்ப” (தொல் சொல்-இடை-௩.)

என்பது இலக்கணமாதலால் என்பது.

(௧௬)

௧௭. அல்லகுறிப் படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுங் குறிப்பி னுன.

என்பதென்னு, ளிற்றே, வெனின், இதுவுங் களவினுள்
இடைபீடாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன பொருள்: அல்ல குறிப்பிததலும்—குறியல்ல
ததனைக் குறியாகக் கருதலும்; குறிபாமாறு போக்கிச்
சொல்லுதல்: அவ்வயின் உரித்தே—இதுவுங் களவினுள்
இடைபீடாதற்று உரித்து; அவன்வரவு அறியுங் குறிப்பின்
ஆன—அவன் வரவினை அறியிக்குங் குறிப்பு அவனுனன்றிப்
பிறிதின் நிகழ்ந்து சென்றவிடத்து, என்றவாறு.

அஃதாமாறு: தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகா
நின்ற காலத்து ஒருநாள் தலைமகன் சொல்லாமே அவனாற்
செய்யப்படுங் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை
புன்னைக்காய் நிரிவிதலும், புள்ளெழுப்புதலுமென இவை.
அவை வேறானும் நிகழாமாறு: புன்னைக்காய் மூக்கு ஊழ்த்
தும் விழும், வளி எறியுமும் விழும், புள்துளக்கவும் விழும்;

புள் எழுமிடத்து வெருவியும் எழும், வேற்றுப்புள்வரவும் எழும். இவை கண்டு இவனான் ஆயினவெனக் கொண்டு போந்து அவ்விடம் புகுந்து அவனின்காமை உணர்ந்து போந்து மனையகம் புக்க பின்னை அவன் வந்து அக்குறி செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டுபோகல் ஆகாதன்றே, என்னை? சிறிது முன்னாகப் போனாரன்றே, அக்கை புடைபெயராமல் போகின்றாரென்று உற்றார் பின் நின்று ஆராய்தலா நென்பது. அகத்தினின்று நின்னின் ஆகாதன கண்டு வந்து *நின்றுபெயர்ந்தேம் என்பதனை அவனுக்கு †உணர்க்துந் திங்கண்மே லிட்டானும் அன்னத்தின் மேலிட்டானும் ‡ஒத்தத்தின்மே லிட்டானுமென்பது. அதற்குச் செய்புள்:

அறைவா படுக்கழல் வேந்திக லாற்றுக் குடியழித்த
கறைவா டிலங்கிலை வேன்மன்னன் கன்னியங் கானலின்வா
யிறைவா யன்வளை டாயென்னை கொல்லோ விரவினெல்லாந்
துறைவா டிளம்புன்னை மேலன்னமொன்றுந் துயின்றிலவே. (௧௩௬)

பூரின்ற வேன்மன்னன் பூலந்தை வான்புகப் பூட்டழித்த
வேனின்ற வெஞ்சிலை வேந்த னிரணுந் தகனறியும்
பானின்ற வின்றமி முன்னநல் லாயநம்பைங் கானலின்வாய்த்
துநின்ற மென்சிறை யன்னமின் றென்றுந் துயின்றிலவே. (௧௩௭)

புன்னை நனைப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும்
பின்னிருங் கூந்தலென் றோழி நடையொக்கு
மன்ன நனையாதி வாழி கடலோதம்.
அரவளை மென்றோ ளனுங்கத் துறந்து
கரவல மேன்றொரைக் கண்ட திலையா
லிமவெலா ரின்றாயா லீங்கதீர்த் திங்கான்.

* 'நின்று டோயேதேம்' என்பதும் பாடம்.

† 'உரைச்சும்' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்சொற்றொடர் மூன் அச்சப்பிரிதியில் இல்லை.

இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றன்மேல் வைத்துச் சொல்லும்; சொல்ல, இவ்விரவேபாம் என்பாலராய்நின்று துயிலா ராயினார் போலும். என்னை? தான் துயிலாது நின்றாரன்றே துயிலாதன அறிவார்; இவற்றின் துயிலெழு வினையேன் குறியென்று வந்து பெயர்ந்தார்போலுமென ஆற்றாநாய்ப் பெயரும். பெயர்வான இறந்துபடாநுபிற்று, எற்றிற்கோவெனின், இறந்துபடாநன்றே யான் இறந்துபடின் இவளும் இறந்துபடுமெனக் கருதிபென்பது. அவ்வகைப் பெயர்வான் தன் நெஞ்சனை நெருங்கியதற்குச் செப்புள்:

ஒளியிர் திருந்துத லானே யெளியனென் றுன்னிவந்து
விளியா வருந்துயர் செயதமை யால்விழி ருத்துவென்ற |
களியார் களிற்றுக் கழனெடு மாறன் கடிமுனைமேற்
றெளியா வயவரிற் தேய்வா யளியவென் சித்தனையே. (கசக)

*ஏரார் குழன்மட வானே யெளியனென் றுன்னிவந்து
தீரா விழுமத்தத் தாய்தென்னன் சேவூர்ச செருவடர்த்த |
காடார் களிற்றுக் கழன்மன்னன் மாறன் கழல்பணிந்து
சேரா வயவரிற் தேய்வா யளியவென் சித்தனையே. (கசஉ)

“குணகடற் றிரையது பறைதபுநாரை
திண்டேர்ப் பொறையன் றெண்டி முனறுறை
யயிரை யாரிரைக் கணவந் தாங்குச்
சேய ளரியோட் படர்தி
நேயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே.” (குறுந்-கஉஅ.)

எனக் கண்டுகொள்க.

* இஃ செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை; வேறோர் ஏட்டில் பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

கஅ. குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினு
மறியக் கிளந்த விடமென மொழிப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், குறியாமாறுணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இதன் பொருள்: குறியெனப்படுவது—குறியென்று
சொல்லப்படுவது; இரவினுள் பகலினும் என்றாராயினும்
மொழிமாற்றிப் பகலின்கண்ணும் இரலின்கண்ணுமெனக்
கொள்க, என்னை? பகற்குறி நிகழ்ந்தபின்னை இரவுக்குறி
நிகழற்பாலதாகலான். அவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்தமுறையான்
நோக்கி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகப் பொருளை உரைக்கப்
படும். அஃதேயெனின், 'குறியெனப்படுவது பகலினும்
இரவினு'மென அமையாதே வென்பது கடா; அதற்கு
விடை, அவ்வொழுக்கம் மறைத்தலைத் தனக்கு *இலக்கண
மாக உடைத்தாகலான் இரவுக்குறி பொருந்தியதுனைப்
பகற்குறி †பொருந்திற்றன் ன என்பதனை உணர்த்துதல்
பொருட்டுச் சூத்திரத்துள் இரவினும பகலினுமென இர
வுக்குறி முன்வைக்கப்பட்டது. 'அறியக்கிளந்த இடமென
மொழிப'—உணரச் சொல்லப்பட்ட இடமென்ப ஆசிரியர்
என்றவாறு.

யார்க்குயார் சொல்லிற்றோவெனின், தோழி தலைமகன்
குச் சொல்லுமென்றவாறு. அஃதாமாறு, தலைமகன் தோழி
யை இரந்துகுறையுற்றுப் பின்னின்ற இடத்து அவனை
ஆற்றுவிக் குஞ்சில சொற் சொல்லி ஆற்றுவித்துத் ‡தலைமக

* 'அணிகலமாக' என்னும் முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள
பாடம் சிறப்புடைத்தன்று

† 'பொருந்திற்று' என்னும் முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள
பாடம் பொருட்டொருத்தழின்று.

‡ இங்கே பொருட்டு இன்றியமையாத இச்சொல்லும் வேறு
சிலவும் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டன.

னைக் குறைநயப்பித்தவாற்றான் நின்றதோழியைப் பின்னுந்
தலைமகன் எதிர்ப்படும்; எதிர்ப்பட்டான இன்ன இடத்து
வா என்று சூழப்பினான் உணர்ந்தும். அதற்குச் செய்யுள்:

மருள்போற் சிறைவண்டு பாட நிலவுன்ன வார்மணன்மே !
லிருள்போற் கொழுநீழற் பாயறிந் தார்கட்கின் நீர்நதமிழின்
பொருள்போ லினிதாய்ப் புகழ்மன்னன் மாறன் பொதியிலின்கோ
னருள்போற் *குளிர்ந்தன்ன முநதுனனு நீர்த்தெங்க ளாடிடமே.

காவியத் தண்டுகை சூழ்ந்து கடையற் கீறுத்தவர்கேற் !
லாவியம் பெய்தவன் ரெண்டுவண் டார்புன்னேத் தாமலர்
டாவிய வெண்மணற் றுயறிந் தார்கட்குத் தண்டமிழி
னாவியம் போல லினிதா யுனதெங்க ளாடிடமே. (காசு)

அதுகேட்டு இவ்விடத்துக்கண் வா என்றாள் என்ப
தனை உணர்ந்து அவ்விடத்திற்குச் செல்லும். செல்லத், தலை
மகனது வரவு உணர்ந்து, தோழி தலைமகனாக் குழியிடத்துக்
கொண்டுசென்று, யான் செங்காந்தட்டிக் கொய்து கொடு
வருவன், அவ்விடம் தெய்வமுடைத்து, நின்னால் வரப்
படாது, நீ அவ்வளவும இப்பொழிலிடத்தே நிலலென்று
நினைநீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

அஞ்சிறைவண்டறை காத்தனம் போதுசென் றியான்றருவேன்
பஞ்சறை தேரல்கு லாய்வரற் பாற்றன்று பாழிடுபூர்னார்
நெஞ்சறை யாசசெறற வேன்மன்ன னேனி ரெடுவரைவாய்
மஞ்சறை சோலை வளாய்ததெய்வ மேவும் வரையகமே. (கசடு)

நீவிரி கோதையிங் கேளினின் னால்வரற் பாலதன்று
தீவிரி காத்தன்சென் றியான்றரு வேன்றெய்வ மங்குடைத்தாற்
பூவிரி வார்பொழிற் பூலந்தை வானவன் பூவழித்த
மாவிரி தர்னையெங் கோன்கொல்லி சூழ்ந்த வரையகமே. (கீசுசு)

“செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியர்னைக்
*கழறொடி சேஎய குன்றங்
குருசிப் பூவின் குலைக்கா தட்டே.” (குறுங்-க.)

இவ்வாறு நீதி சொல்லி நீங்கும். நீங்கத், தலைமகள் பொழிலிடத்து நிற்கும்; நின்றானைத் தலைமகன் எதிர்ப்பட்டிப் புணரும். புணர்ச்சியிற்றுதிக்கண்தோழி வந்து நின் கை போலக் காந்தண்மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன், எம்பெரு மாட்டி! நீட்டித்தாளென்று சீறியருளாது போந்தரு ளென்று அவளைக் கொண்டிபோய் †ஆயவெள்ளத்தொடு கூடும். இது பகற்குறியாமாறு.

இவ்வகை பகற்குறிவந்து ஒழுகாசின்ற தலைமகனைக் காணும்பொழுதிற் காணும்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற்றாளாய் நெஞ்சு மிக்கது வாய்சோர்ந்து கடலிற்கானுங், கானலிற்கானும், புள்ளிறகானும், நெஞ்சிற்கானும் வறிதே குழவி அழுதாற்போல யாதானும் ஒருசொற் சொல்லும். அவ்வகை சொல்லுமதற்குச் செய்யுள்:

பொருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூலங்கைப் பூவழித்த
குருமா மணிவண்ணன் கோனெடு மாறன் குமரிமுநீ
ரருமா மணிதிகழ் கான்லின் வாய்வந் தகன்றகொண்கன்
றிருமா மணநெடுந் தேரோடு சென்றதென் னிந்தனையே. (கசள)

தலைமகள் அவ்வாறு சொல்லி, அவ்விடத்துத் தலைமகன் கேட்பின் வரைந்துபுகுவானும், தோழி கேட்பின் தலைமகனை வரைவுகடாவுவாளாம். யாருங் கேட்பார் இல்லை யாயின் தலைமகள் சொல்லி ஆற்றுவாளாம். மூடியிருந்து

*-கழறொடிச் சேஎய் குன்றம் எனப் பாடம் ஒதி இதனை வேறு னுறையாக்குவாரு முளர்.

† ‘ஆயவெள்ளத் தோடுங் கூட்டும்’ என்பதும் பாடம்.

வேவதோர் கொள்கலம் * மூய் திறந்த இடத்து ஆன்
எழுந்து முன் நின்ற வெப்பம் நீங்கினுற்போல அச்சொற்
சொல்ல ஆற்றமை பண்டையிற் சிறிதளவுபடுவதாம்.

இனிப் பகற்குறிவந்து ஒழுகாரின்ற தலைமகளைக்காணும்
பொழுதிற் காணப்பொழுது பெரிதாகலான் தலைமகள் ஆற்
றளாயின இடத்துத் தோழி அவளது ஆற்றமைக்குப் பரி
ந்து உடனையிருந்த புள்ளுநீராகி இவை கண்டு ஆற்றிச்
செல்வாட்கு இவையும் நீங்கின, இனி எங்ஙனம் ஆற்றங்
கொல்லோவெனத் தலைமகற்குச்சிறைப்புறமாக சொல்லு ம.
அதற்குச் செய்யுள் :

அன்னம் புரையு நடையாள் புலம்பெய்த வத்தமென்னும
பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன மறைதலும் போயினவாற்
றென்னன் நிருமால் கழனெடு மாறன் நிருந்துசெவகோன்
மன்னன் குமரிக கருங்கழி மேயநதவண் டானங்கனே. (க௭அ)

†பொருங்கழன் மாறன்புல் லாமன்னர் பூலந்தைப் பூங்குருதி
மருங்கழி நீர்மூழ்கக்கண்டவெங் கோனருண்டிக்கானல்வண்டார்
கருங்கழி மேயநதசெவ கால்வெள்ளை மன்னங் கதிரோடுநதம்
பெருங்கழி காநன்மை ிங்கி ியிவனிற் பிரிந்தனவே. (க௭க)

மேயின தம்படை யோடுமெம் மெல்லிய லானாவெந்திப்
பாயின மாலைக்குக் காட்டிக் கொடுத்துப் பரந்தமண்மே
வாயின சீரரி கேசரிக் கன்றள நாட்டுடைநது
போயின தெவ்வறிற் போயின கானலிற் புள்ளினமே. (க௭ஈ)

இவ்வகை சொல்லக்கேட்ட தலைமகன் யான் வந்து
ஒழுகாரின்ற இவ்வொழுகலாறுதான் இவர்க்கு ஆற்றமைக்
குக் காரணமாயிற்றுப் போலுமென அவ்வாறு வந்தொழு

* 'மூடிதிறந்த' என்பதும் பாடம்.

† 'பொருங்கழிமான' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இவனைப் பிரிந்தனவே' என்பதும் பாடம்.

காது வரைந்துபுகுவானாவது. இவையெல்லாம் பகற்குயி
யுள்ளே அடங்குமெனக்கொள்க.

இனி இரவுக்குயியாமாறு: பகற்குயிவந்து ஒழுகாநின்ற
தலைமகன் இன்று தெருளும் நானாத் தெருளுமெனத் தெரு
ளானாய் நெதிங்காலமும் வந்தொழுக இவ்வொழுக்கம் புறத்
தாரக்குப்பலனாபதயிரதவிடத்து இவள் இறந்துபடும், இவள்
இறந்துபட இவளும் இறந்துபடுமென ஆற்றாளாய் வரைவு
கடாதறதூ செறிப்பயிவுறுக்கின்று முன்னுடைத்தாக
அறிவுறுஉம். என்ன? கருபெனத் தமர் இறச்செறித்தவிட
த்து எம்? எய்யை * இறச்செறித்தாரென்ற ஞான்று ஆற்றா
னாகவுமபெறும்; அதனால் முற்படவே செறிப்பயிவுறுஉம்;
என்ன? ஆற்றாநெய்நிறச் சொல்லுவது தெளியச்சொன்
னெனெனத் தெருட்டுதற்பொருட் டென்பது. இனித்
தோழி வரைவுகடாவுவாக குறிப்பினான் வரைவுகடாவுத
லும் வெளிப்படையான் வரைவுகடாவுதலுமென இருதிறத்
தன. அன்று குறிப்பினான் வரைவுகடாவுமாறு: யாய் எம்
† உறுப்பிற் குறிக்கோண்டு நோக்கினென்னும். எனவே,
தலைமகன, இவா இறந்துநதுப்போய் விளையாடும் பதத்த
ரல்லர், இவரை இறச்செறிக்க வேண்டுமென்று போலும்
அவ்வாறு நோக்கிய்தெனத் தெருண்டு வரைந்தெய்தப்
பெறும். யாய் † உறுப்பிற் குறிக்கோண்டு நோக்கினென்
னும் அதற்குச் செய்யுள்:

நீர்வண்ணன் வெண்குடைமேனின்ற வேந்தனெல் வேலியொன்றார்
போர்வண்ணம் வாட்டிய பூழியன் பூந்தண் குருதொசித்த
கார்வண்ணன் போல்வண்ணன் காவிரி நாடன்ன காரிகையா
ளேர்வண்ண நோக்கிரின் ரென்னையு நோக்கின ஸ்ம்மனையே. (1)

* 'இறச்செறிப்ப வென்றநான்' என்பதும் பாடம்.

† 'உறுப்பிற் கொண்டு' என்பதும் பாடம்.

*உளமலை யாமைத் திருத்திப் பொருவா னுடன்றெழுந்தார்
களமலை யாமைக் கடையல்வென் றுன்கடற் றுனையன்ன
வளமுலை வான்முறு வற்றைய லாகதது வந்தரும்பு
மிளமுலை ளோக்கிரின் றென்னையு ளோககின னெம்மனையே. (கருஉ)

அல்லது இவ்வாற்றாணுஞ் செறிப்பறிவுறாஉம். அதற்
குச் செய்யுள் :

செயன்மன்னு மாவது சொல்லாய் சிலம்பென் பாழிவென்று
கயன்மன்னு வெல்பொழிக் காவலன் னாறன் கடிமுனையே
லயன்மன்னர் போற்சொயது மாங்கினை தாலனி வாணுரிஞ்சும்
புயன்மன்னு ளோட்ட மணிவரைச் சாம்பலெம் புற்புனமே. (கருஉ)

என்னே ரழியா வகையென்றே வெற்ப் விருஞ்சிறைவாய்
மன்னே ரழிபவென் றுன்முனை போற்கொயது மாங்கின்றதான்
மின்னேர் திகழு மடைகால் சூழிய வியலறைவாய்ப்
பொன்னேர் திகழு மடிக் கடைப் புனத்தினையே. (கருச)

இனி இவ்விடத்து வரம்பெறும் என்பதுபடத் தலை
மகற்குத் தோழி முன்னின்று சொல்லவும்கொண்டும். இனி
முன்னிலைப்படுத்தியபடித் தலைமகனது வரவு உணர்ந்து
வேங்கைக்கு உரைப்பவர்ப்பத் தலைமகன் தீட்ப இவ்வாறு
சொல்லியுஞ் செறிப்பறிவுறத்தும். அதற்குச் செய்யுள் :

திரையார் குருசிப் புனன்முழுகு ளெல்லத் தன்றுவென்ற
வுரையார் பெரும்புகழ்ச் செங்கொ லுசிதனென் டூம்பொகியில்
வரையார் தினைப்புனங் கால்கொய்ய நன்னார் வரைந்துநின்ற
விரையார் மலரியல் வேங்காய் நினக்கு விடையிலையே. (கருரு)

வானுடை யான்முடி மேல்வளை யெற்றியும் வஞ்சியர்தங்
கோனுடை யாப்படை கோட்டாற் றழிவித்துங் கொண்டவென்றி
தானுடை யான்மென்னன் சத்ரு கராகரன் பொன்வரைமேன்
மீனுடை யான்கொல்லி வேங்காய் நினக்கு விடையிலையே. (கருசு)

* இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியிலில்லை; வேரோர் எட்டு
பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

என்றுசெய் தாமல்ல நன்னுத லாய்கறை யாற்றுவெம்போர்
கின்றுசெய் தாருந்தி வந்த நெடுங்கைக் களிற்றுடலாற்
குன்றுசெய் தான்கொல்லி வேங்கையை மெல்லரும் பாகக்கொய்த
உன்றுசெய் தாமெனி னிற்பதன் றோரும் மகன்புனமே. (கருள்)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உலம்புனை தோண்மன்ன ரோடவல் லத்தட் டவருரிமை
நலம்புனை கோதைய ரல்லல்கண் டானகொல்லிச சாரனண்ணி
வலம்புனை வில்லோ டிருவிப் புனங்கண்டு வாடி நின்றாற்
சிவம்பனை டையநக வென்று வகொல வேங்கைகச்செழும்பொழிலே.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொருங்கண்ணி குடிவந் தார்படப் பூலந்தைப் பொன்முடி
விருங்கண்ணி வாகை யணிந்தவெங் கோன்கொல்லி யீர்ருசிலம்பிற்
கருங்கண்ணி காக்கின்றபைம்புனங் கால்கொய்ய நாள்வரைநத தே-
பெருங்கண்ணி யாரைப்பொன் வேங்கைகடென் றோவின்தும்பேசுவ.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பைந்நின்ற வாடர வேரல்கு லாள்செல்ல நாட்பணித்த
விந்நின்ற வேங்கை குறையா திளஞ்சந் தனங்குறைத்தார்
மெய்ந்நின்ற செங்கோல் *வினையச் சரத்தன்விண் டோய்ப்பொதியின்
மைந்நின்ற சாரல் வரையக வாணர் மடவியரே. (ககய)

இவ்வகை செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்ட தலைமகன்தெருள்
வானாயின், இந்நாள் வரைவல், அத்துணையும் இவளை ஆற்று
வித்துக்கொண்டிரு, நினக்கு அடைக்கலமெனக் கைப் பற்-
றும்; கைப்பற்றியதனைத் தேர்ழி குளுறவாகக் கருதினாள்.
உலகத்துச் குளுறுவார் பசுவையும் பார்ப்பாரையும் பெண்
குரையுந் தொட்டுச் குளுறுவாரல்லாற் குளுறவாற்றாரென்

* 'வினையசி' என்பதும் பாடம்.

பது நினைந்து நீவரைவென்றதே அமையாதோ? சூளுற
வேண்டுமோ? பொய்த்தலும் வாய்த்தலும் உடையாரன்றே
சூளுறுவார்? மெய்யல்லது சொல்லாதார்க்குச் சூளுறுவு
வேண்டுமோ? நின்கண்ணுப் பொய்யுண்டாபின், மெய்யென்
பது இவ்வுலகத்து நிலைபெற்றவழி இல்லையாகாதே என்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

சூளுறு மறுத்தல்.

நெய்யொன்று வேனெடு மாறன் டென ஞடன்ன நேரிழையீம்
மையொன்று வாட்சண் மடநதை தீறத்திட் டறந்திரிந்து
பொய்யொன்று நின்கண் ணிகழுமென் றுற்பின்னைப் பூஞ்சிலம்பா
மெய்யொன்றுமின றியொழியவகொல்லோவ்வியலிடமே. (கசுக)
திரைப்பா விரும்புநற் சேஷு ரெதீர்நின்ற சேரலர்கோன் !
வரைப்பா லடையச்செற்றான் வையையன்னா டிறத்துவண்டார்[ன்ப
விரைப்பா னறுங்கண் ணியாயபொயம்மைச் சொல்லின்மெய்ம்மையெ
துரைப்பார் பிறரினி யாவர்கொல் லோவ்வ வுலகினுள்ளே. (கசுஉ)

“வெள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயி னுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழற் றமர்வளம் பாடி
யூர்க்கோ மகளிர் குறுவழி *பிறழ்ந்த
வார வருந்திய சிறுசிறன் மருதின்
நூழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை பூர
விழையா வுள்ளம் விழைவ தாயினும்
என்றுங் கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வழா அமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா ரும்மே, முன்னியது முடித்த
லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
வரிய பெரியோர்த் தேருங் காலை
நும்மோ சன்னோர் மாட்டு மின்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யான் டுளதோவீவ் வுலகத் தானே.

*‘இறந்த’ என்பதும் பாடம். ‘தெரியும்’ என்பதும் பாடம்.

என யான் தனக்கு அடைக்கலமென்று கைப்பற்
 றிற்றைச் சூளுறவாகக் கருதித் திரியஉணர்ந்தாளாக
 லான் நீட்டிக்கல் ஆகாதெனப் பிற்றைநூன்றே வரைவொடு
 புதுவானும். இனித் தெருளானாயின் இரவுக்குறிவாரா
 வரைவென்னும். அதுகேட்ட தோழி இரவுக்குறியது
 ஏதங்காட்டி மறுக்கும். யாங்ஙனம் மறுக்குமோவெனின்
 அரவும் உருமும் புலியும் என்கும் வெண்கோட்டியாணையு
 மென்று இவற்றது ஏதம் உடைத்து;* ஏற்றிழிவுடைத்தாய
 அருவரை யிடத்து ஒருவேல் துணைபாக நீயிர் ஆரிருள் நடு
 நாள வரவு ஆற்று நீர்மையவோவென்னும். என்பது கேட்ட
 தலைமகன் ஆற்றுவானாயின், வரைந்தெய்தும். ஆற்றினா
 யின் இறந்துபடுமெனக் கருதி, இறந்துபாட்டு அச்சத்தி
 னான் இரவுக்குறி நேரும். நேர்ந்தான், தலைமகற்கு நின்
 னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்னமரத்தின்
 கிழ் விளையாடுவர் என்னும். அது கேட்டுத் தலைமகன் முன்
 னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இது
 சொல்லிற்று ஒருகாரணம் நோக்கியெனஉணர்ந்து, தானும்
 நின்னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்ன மரத்
 தின்கீழ் விளையாடுவது என்னும். என்றக்கால் தோழி
 யாங் கார்தளும் வேங்கையுஞ் சூடுதுஞ்சந்தனமுஞ்சாந்தும்
 பூசுதும், † பிண்டி மரத்தின்கீழ் விளையாடுவ தென்னும்.
 அதற்குச் செய்யுள்:

குறியிடங்கூறல்.

‡வந்தணங் காமன்னர் தேயமுன் னுண்மறை யேயயர்த்த
 கந்தணங் காமத யானைக் கழன்மன்னன் கார்ப்பொதியிற்

* 'ஏற்றிழிவுடைத்தாய விடத்து' என்பதும் பரடம்.

† 'வேங்கை மரத்தின்கீழ்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வந்தணங் காமன்னர் சாயமுன் னுண்மறை யேயயர்த்த'
 என்பதும் பாடம்.

சந்தனஞ் சாந்துசெங் கார்தனம் பூத்தழல் போல்விரியுங்
கொந்தனங் கீர்ப்பிண்டி யாம்வின யாடுங் குளிர் பொழிலே. (ககக)
கார்தனம் போதெங் கருங்குழம் போது கடையொன்றார்
தார்தனார் தோடவை வேல்கொண்ட வேதன் நண்ணம்பொதியிற்
சாந்தமெஞ் சாந்தம் வினையா டிடமுந் தனையவியும்
பூந்தனம் பிண்டி யெரிபோல் விரியும் பொழிலகமே. (ககச)

குறிஞ்சிலிமமாகலின் இவ்வகை சொல்லும்; அல்லா
நிலத்துக்கும் அவற்றுக்குத் தக்கவாறு சொல்லும். இவை
சொல்ல, ஒக்கும்; இவை செய்துவந்து நின்மினென்றவாறு
போலுமென உணர்ந்து பிறற்றொன்று அப்பூக்கொண்டு
சூடி அச்சாந்து அணிநது அம்மரத்தின்கீழ் வினையாடற்குறி
செய்து நிற்கும். நின்றவிடத்து அவனது வரவு உணர்ந்து
தோழி சொல்லிய அதற்குச் செய்யுள்

வரவணர்ந்துரைத்தல்.

அணிநிற மாப்பக டுநதிவந் தார்வல்லத் தன்றவிபத் [ய்
துணிநிற வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச சாரவிற் சூழ்பொழில்வா
மணிநிற மாமயி லென்றைகொல் பொன்னேர் மலர்ததைந்த
கணிநிற வேங்கையின் மெற்றயி லாது கலங்கினவே. (ககக)

கயில்கொண்ட வார்மழற் போர்மன்ன ரோடக் கடையற்கண்ணேந்
தயில்கொண்ட கோனரி கேசரி கொல்லி யருவரைவாய்ப் புவாய்த்
பயிலவண்டு தேனும்பண்*போன்முரல் வேங்கைப் பசும்பொழிந்
துயில்கொண் டிலதுணை யோடுமென் செய்தன தோகைகளே.

இவ்வாறு தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, தோழி குவளை
யலர்ந்தனவேற் காரணபாம், பரந்த முல்லை அரும்பினவேற்
காரணபாமெனச் சொல்லித் தலைமகளைக் கொண்டுபோதும்,
அதற்குச் செய்யுள்:

* 'போல முரலும்பைம் பூம்பொழில்வாய்' என்பதும் பாடலாம்.

† 'ஏன்றேசெய்ய தோகைகளே' என்பதும் பாடலாம்.

குறியிடத்துக்கொண்டு சேறல்.

ஆழிக் கடல்வையங் காக்கின்ற கோனாரி தேசாரிதன்
பாழிப் பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைப் பூம்புறவிற்
பூழிப் புறமுஞ்ஞாயன்னநல் லாய்கொள்கம் போதுதியேற்
ருழிக் குவளைநின் கண்போல் விரியுந் தடமலரே. (௧௬௭)

வளைக்கின்ற பல்புகழ் வேந்தன் விசாரிதன் விண்டெதிர்ந்து
தலைக்கின்ற மன்னரைச் சேலு மழித்தவன் நீந்தமிழ்போல்
வளைக்கொன்று கைம்மங்கை யூய்சென்று கோடுநின் வாயுள்வந்து
முளைக்கின்றமுள்ளெயிற்றேர்கொண்டரும்பினமூல்களே (௧௬௮)

‘என்று தலைமகளைக் கொண்டு போனது அக்குறியிடம்.
புகுந்து புகற்குறியின்கண் நீங்கினவாறே நீங்கித் தனியளாய்
நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுப் புணரும். புணர்ச்சி யிறுதிக்கண்
தோழி தலைமகளைக் கொண்டுபோதும். இஃது இரவுக் குறியாமாறு.

‘குறி இஃனினும் பகலினும்’ என்னுது ‘எனப்படுவது’
என்றது எற்றிற்கோவெனின் குறியென்றற்குச் சிறப்பு
டையதென்றவாறு.

வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்நரம் பென்று முரன்று

ஐந்துவாயிலானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்
னகத்துடைத்தாய்ப், பலவகைப்பட்ட மரங்களானும் பொ
லிவுடைத்தாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் காண்பதரிதாய்.
அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்பதெளிதாய்,

விழைவு விடுத்த விழுமி யோரையும்

விழைவு தோற்றவிக்கும்

பண்பிற்பென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட தென்பது. அஃ
தே’ யெனின், அறியக் ‘கிளக்கப்பட்ட இடம்’ என்னுது

“கிரந்த இடம்” என்றது எற்றிற்கோவெனின், வினைச் சொற்கள் நான்குவிதப்படும் உடைய; யாவை அவ்விதப் படுமெனின், கருத்தன், ஏதுக்கருத்தன் கருவிக்கருத்தன், கருமக்கருத்தன் என இவை; அவற்றுட் கருத்தனென்பது தச்சன் எடுத்த மடம், கொல்லன் செய்த வான்; ஏதுக் கருத்தனென்பது ஏவினனைக்கருத்தாவாகச் செய்வது, அரசர் தொடட்டருளும், அரசர் எடுத்த தேவகுலம் என இத் தொடர்க்குத்தன்; இனிக் கருவிக்கருத்தனென்பது வான் எறியும், கரிகை குற்றும், இமமிடர் நாத்குறணி அரிசிச் சோறு அடும் என இத்தொடர்க்குத்தன்; இனிக் கருமக் கருத்தனென்பது திண்ணை மெழுகிற்று, கலங்கழுவிற்று, மரங் குறைத்தது என்று சொல்லுவது. அறியக்கிளந்த இடம், என்னும் அச்சொற் கருமக்கருத்தனாய் நின்றதென்பது. அஃதே யெனின், இவ்வநக கருமக்கருத்தனாகச் சொல்லுநற்கு இலக்கணமுண்டோ வெனின் உண்கு;

“செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே”

—தொல்-சொல்-வினை-சக.

என்பது. அஃதே யெனின் ‘குறியெனப்படுவ’ என்றாகாதே சூத்திரஞ்செயற்பாலது; என்னை? இரவுக்குறி பகற்குறி யென்று இரண்டு சொல்லுகின்றமையின். அஃதன்று; இடமென்னும் ஒருமை நோக்காற் ‘குறியெனப் படுவது’ என்றார் என்பது. (கஅ)

கக. இரவுக குறியே யில்வரை யிகவாது.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்கூத்திரத்தீட்டு சூதி இரண்டென்றார்; அவற்றுள் இரவுக்குறி நிகழுமிடம் உணர்ந்துதல்துதலிற்று.

இதன் பொருள்: இரவுக்குறி—இரவின் கட்டுறியிடம்; இல்வரை இகவாது—இல்லிடத்தை விட்டு நீங்காது, என்ற வாறு.

எனவே, புறத்தன்று என்றவாறாம்.

“இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவா
துணர வுரைத்த வுரையினுன.”

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க. இரவின் கட்டுறி இல்வரை இகவாதெனப் பகற்குறி இல்வரை இகக்குமென்பது சொல்லினார். இராப் புட்கள் உண்ணு என்றற் பகற் புள் உண்ணு மென்பது முடிந்தது. இனி இராக்குறி யென்று ஆகற்பாலது இரவுக்குறியென்றாயிற்றுச் செய்யுளாகலான். என்னை?

“குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகர
மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.”

—தொல்-எழுத்-உயிர்-௩௨.

என்றாராகலின்.

(௧௧),

௨௦. பகற்குறி தானே யிகப்பினும் வரையார்

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், பகற்குறியிடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: பகற் குறிதானே—பகற்குறி யிடந்தான்; இகப்பினும் வரையார்—இகந்து படினுங் குற்றங்கூறார், என்றவாறு.

இகத்தலென்பது ஒன்றின் இறத்த லென்றவாறு. இகத்தலெனினும் இறத்தலெனினும் ஒக்கும். ஒன்றின் இறத்தலென்பது பலவாதலென்றவாறு. ஒருஞான்று வேங்கைப் பொதும்பினுள் ஆம், ஒருஞான்று கோங்கம் பொதும்பினுள் ஆம், குறிஞ்சி நிலமாயின், ஒருஞான்று புன்னை

யங்கானலுள் ஆம், ஒருஞான்று கைதையங்கானலுள் ஆம், நெய்தனிலமாயின். இவ்வகை வணிகலத்திற்கும் ஒக்குமாறு அறிந்து உரைக்க;

“பகற்குறிப் புணர்வுகள் பலவா கும்மே.” |

என்றாகலின். ‘இகப்பினும் வரையார்’ என்ற உம்மையாற் பகற்சூரியும் ஒன்றாகலே வலியுடைத்து. என்னையெனின், தங்குறைமுடித்தற் பொருட்டு ஒருபொழிலகத்தே கொண்டு சென்று விளையாடும் ஆயங்களுந் தன்வழிய ஆகலானென்பது. இனி யார் அறிவார், பண்டுபோலாது இப்பருவம் ஒரு கருனலகத்தே கொண்டு புதுகின்றனென்று கருதுவார்க்கு, அறிந்து பல பொழிலினுள்ளும் புதுதலிற் பலபொழிலாகவும் பெறும். (உ௦)

உக. இரவுமனை யிகந்த குறியிடத் தல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், இரவுக்குறி வகுக்கப் பட்ட இடம் வேறுபாடுடையதாகுண்டி அவ் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேல் இரவுக்குறி இவ்வரை இகவாமென, இவ்வரையகத்தன்றெனின் சாரான். அவற்றுள் ளும் இரவுக்குறியாதல் சென்றது. சென்றதனை நீக்கியவாறு.

இதன்பொருள்: இரவு மனை இகந்த—இரவின்கண் மனையகத்து நீங்கிய; குறியிடத்து அல்லது—குறிக்கப்பட்ட இடத்தல்லது; கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை—தலைமகற் சேர்தல் தலைமுகட்கு இல்லை, என்றவாறு.

எனவே, இவ்வரைப்பகத்தே யாகவேண்டுமென்பது உமீ மனையகத்தாகற்க என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியும் பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளியென இவற்றுள் நீங்கிச் செய்துன்றும் இளமரக்காவும் பூம்பந்தரும் விளையாடிடும் இவற்றைச் சாராதனவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுமாக என்ற வாறு. எனவே பகற்குறியிடம் போல வேறுபட்டதாகற்க இரவிற்குறியிடமென்றவாறு. அஃதேயெனின், மனையகத் தாக அழிவதுண்டோவெனின், குரவர்கள் உறையும் இட மாதலின் தெய்வத்தானமென்று கருதப்படும். அல்லதூஉம் புகவும் போகவும் அருமைபுடைமையானும் ஆகாதென்பது. என்றார்க்குச் செய்யுள் “வாலமனைபகத்துச் சார்ந்தான் றலை மகன்” எனப்பட வந்தனவெனின், அவை அகமல்ல, அகப் புறத்தே அடங்குமென்பது.

“இரவுக் குறியொன் றெய்து மதுவே
மனையோர் கிளவி கேட்கு மிடத்துச
செய்வுவர வில்லாத் தொழிலிற் ருகி
மனையிநந தெல்லையின் மாண்புடைத் தாகு
மகப்புற மாயின் மறுதலைப் படுமே.”

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க.

(உக)

உஉ. அம்பலு மலருங் களவு.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், களவொழுக்கினது நெடுங்காலச் செலவின்கண் இவர்க்கு நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி இன்னதென் றுணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அம்பலும் அலருங் களவு—அவ்விரண் மும் நிகழ்ந்தனவென்பது தாம் அறியினல்லது யாவரும் அறிவாரில்லை; இன்மையின் அவை கள்வு, என்றவாறு.

கனவென்பது செய்தாரே அறிந்து மற்றொருவர் அறி
பாததாகலான் என்பது. *அம்பலென்பது முகிழ்த்தல்,
அலரென்பது சொல் நிகழ்த்தல்; அம்பலென்பது சொல்
நிகழ்த்தல், அலரென்பது இல் அறிதல்; அம்பலென்பது
இல் அறிதல், அலரென்பது அயல் அறிதல்; அம்ப
லென்பது அயல் அறிதல், அலரென்பது சேரி அறி
தல்; அம்பலென்பது சேரி அறிதல், அலரென்
பது ஊர் அறிதல்; அம்பலென்பது ஊர் அறிதல், அலரென்
பது நாடு அறிதல்; அம்பலென்பது நாடு அறிதல், அல
ரென்பது தேசம் அறிதல். அது பொருந்தாது; என்னை?
அம்பலெனப்பட்டதே அலருந், அலரெனப்பட்டதே அம்
பலுமாயின. இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அல
ருக்கு இலக்கணமென்று விசேடங் காட்டிற்றிலர்: இவை
இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமாகலான் என்
பது. மற்றென்னோவெனின், அம்பலென்பது சொல் நிக
ழாதே முகிழ் முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று; இன்ன
தின்கண்ணதென்பது அயல் அறியலாகாதென்பது. அல
ரென்பது இன்னோடு இன்னுரிமை யதுபோலும் பட்ட
தேன விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அம்பலென்பது பெரும்
போதாயிச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது. அலரென்பது
அப்பெருமபோது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்
தாற்போலிற்கும் நிலையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்ட
தாம். தாம் நெடுங்காலம் இவ்வொழுக்கத்தை ஒழுகினாராத
லான் வேறுபின்று தங்கருமம் உசாவுவாரை உணர்ந்து
இத்தன்மைத்து இவர் ஆராய்வது இதுபோலுமென்று கரு
துப. தம்மனத்து ஒருகோட்டமுடையார் அப்பெற்றியே
கருதுவது உலகத்துத்தன்மை. இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப்

* 'அம்பலென்பது முகிழ் முகிழ்த்தல்' என்பதும் பாடம்.

புலனாகாதன்றே தெய்வத்தினுன் ஆயதாகலான். அம்பலும் அலரும் எவ்விடத்து நிகழுமோவெனின், காப்புக் கைம் மிக்கவிடத்து நிகழுமென்பது. களவினது நெடுங்காலத்துக் கண் இவ்வொழுக்கம் வெளிப்படுங்கொல்லோ என்னும் அயிர்ப்பினுன் நிகழுமென்பது. அங்ஙனம் அயிர்ப்பினுற் களவொழுக்கம் ஒழிந்துநின்ற நிலைமை கற்பென்றுகொள்ள வேனாயின் வரைந்துபுகுந்தின்மையிற் கற்பெனலுமாகாது, களவினகத்தென்றுகொள்ளுவேனாயின் ஒழுக்கம் நிகழ்கின் றின்மையின் களவெனலுமாகாது, என்னை கொல்லோ, இதனை ஒருபாற் சாரத்துமாறென்று ஐயப்பட்டுநின்ற மாணக்கற்கு அம்பலும் அலருமென்று நின்ற நிலைமையைக் களவிற்பாலே கொள்கவென்பது. இதுபொருந்தாது? என்னை?

“தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றுங்
கன்னவு ரறிபுட் டண்பா ருமே.” (இறையனார்-௨௬)

என்றமையின், இவரறியாதமுன் எல்லாங் களவென்பது போதுமென்பது.

உங். வெளிப்பட்ட பின்றையு முரிய கிளவி.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அம்பலும் அலரு மாயிற்றென்று உள்ளத்து வெளிப்பட்டபின்றை நிகழற் பாலது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய கிளவி, என்றாரெனினும் வெளிப் பட்டபின்றைக் கிளவியும் உரியவென மொழிமாற்றிக்கொள்க. கிளவி என்பது, மகட் கூறுதல்; அதுவும் உரித்தெனீ, மற்றுமொன்றுண்டு கூற்ற மால். அஃதெயரேதோவெனின், அவனுடன் போகீதும் உரித்

தென்றவாறு. அஃதாமாறு சொல்லுதும்: இது பலராலும் அறியப்பட்டதென்னுங்கருத்தால் நிகழ்கின்ற தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உடனே நிகழும். இருவரும் யாமே உணர்ந்தே மெனக் கருதுதலாற் கதுமென இந்நிலைமைக்கண் வரினும் வாராமைக் தொள்வேனென்னுங் கருத்தினாற் பண்டு அவன் வந்து பபின்றவிடத்தே தோழி செல்லும். செல்லத், தோழியை எதிர்ப்பட்ட தலைமகனை வலங்கொண்டு சார்ந்து முன்பு நின்று நின்னல் தலையளிக்கப்பட்ட தலையளி அல வாயிற்று, பலராலும் அறியப்பட்டேன்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

அவரறிவரைத்தல்.

பலரா யெதிரின்று பாழிப்பட்ட டார்தங்கள் பைந்நிணம்வாய் |
புலரா வசம்புடை வேன்மன்னன் வேம்போடு போதணிநத
மலரார் மணிமுடி மான்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னாட்
கலராய் விளகின்ற தாலண்ண னீயசய்த வாரருளே. (௧௪௯).

பொருடா னெனநின்ற மானதன் புலநதைத் தோற்றுப்புல்லா |
ரிருடா னடைகுன்ற மேறவென் றேன்கன்னி யீர்பொழில்வாய்
மருடா னெனவண்டு பாடுநதன் டாரண்ணல் வநதுசெய்த
புருடா னலராய் விளகின்ற தான்மற்றிவ் வாயிசைக்கே. (௧௫௦)

“அறிந்தோ ரறனில ரென்றலர் சிறத்த
வின்னுயிர் கழியினு நனியின் னாதே
புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாயத்த
பின்னீ ரோதியென் றேழிக் கன்னே
படுமணி யானைப் பசம்பூட் சோழர்

‘கொடி துடங்கு மறுகி னார்க்காட் டாங்கட்
கள்ளுடைத் தடவிற் புள்ளொலித் தோவாத்
தேர்வழங்கு தெருவி னன்ன
கென்வை யாகின்ற தையகின் னருளே.” (நற்றிணை-உ௨௭.)

இது சொல்லிப் பின்னும் நீ இது புகுதருந்துணையும்
இவ்வாறு ஒழுகுவாயாயினாய் அறனறியாமையான்; அறிதி

யென்னின் இது புதுதாமை வரைந்தெய்துவாய் மன்றே;
அல்லதூஉம் பிறரும் வரைந்தெய்துதற்கு முலைவிலையொடு
புகுந்து பொன்னணிவான் நின்றாரும் உளரெனப் படைத்து
மொழிந்து சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

மகட்பேச்சரைத்தல்.

நீரணி வேலி நெடுங்களத் தொன்றார் நிணமனைந்த
போரணி வேன்மன்னன் கன்னியன் ஓடன்னைப்பொன்னணிவான்
காரணி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார்
வாரணி பூங்கழ லண்ணலென் னாகி வலிக்கின்றதே. (க௭௧)

வேலைத் துளைத்தகண் ணேழை திறத்தின்று விண்ணுரிஞ்சூன்
சோலைச சிலம்ப துணிவொன் றறிந்து சுடருமுத்த
மாலேக் குடைமன்னன் டாணெடு மாறன்வண் கூடலின்வாய்க்
காலேத் திருமனை முற்றத் தியம்புங் கடிமுரசே. (க௭௨)

போர்மலி தெவ்வரைப் பூல்தை வென்றான் புகாரனைய
வார்மலி கொங்கை மடந்தையை வேரோர் மணங்கருதிக்
கார்மலி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார்
மேர்மலி தாரண்ண லென்றோ விதன்றிறத் தெண்ணுவதே (க௭௩)

வேயும் புரையுமென் றோளி திறத்தின்றை யெல்லையுள்வின்
டோயுஞ் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்துதொன் னூற்புலங்
ராயுந் தமிழரி கேசரி கூட லகனசர்வா
யேயுந் திருமனை முற்றத் தியம்பு மெறிமுரசே. (க௭௪)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

பொன்னணி புரைத்தல்.

குன்றோத்த யானைச்செங் கோனெடு மாறன்மென் கூடலன்ன
மென்றோத் தணிசூழ லேழை திறத்து விளைவறிந்தே
யுன்றோத்த தொன்று துணை சிலம்பவன் ருயினெம்மூர்
மன்றத்து நின்று முழங்குங்கொ னுளை மணமுரசே. (க௭௫)

நலம்புரி தெய்வமன் னாய்செய்வ தென்னறை யாற்றுவென்ற
வுலம்புரி தோண்மன்னன் றென்புன னாட்டொரு வற்கியைந்து
குலம்புரி கோதையைக் காப்பணித் தார்கொடி மாடமுன்றில்
வலம்புரி யோடு முழங்குங்கொ னுளை மணமுரசே. (௧௭௭)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தலைமகன் என்னாற் செய்
யப்பட்டது என்னோவென்னும். எனத், தோழி என்னை
வினவற்பாலை யல்லை, நீ இதற்குத் தக்கவாறறிந்து செயற்
பாலையென்னும் என்பது.

‘துண்ணறி வுடையோர் தூலொடு பழிகிலும்
பெண்ணறிவென்பது பெரும்பே தைமைததே.’

என்பதாகலான், நீ ஒருபொருளை விகற்பத்து அறியுந்துணை
யான் அறியுமாயில்லை பிற; அல்லதூஉம், யாங் குற்றேவன்
மகளிர், நீராயின் அவ்வாறொழுதுவதல்லது இதுகொண்டு
இது செய்யமினன்றற்குத் தக்கேமல்லேம் என்னும். அதற்
குச் செய்யுள்:

முலவிலை யுரைத்தல்.

என்ன விதுசெய்கென் றென்சொல்ல லாயிகற் பாழிவென்ற
மின்ன ரயிற்படைச செங்கோல் விசாரிதன் வீங்கொலிநீர்த்
தென்ன டெனினுங்கொள் ளார்விலை யாத்தமர் சீர்செய்வண்டு
முன்னுண்மலரென்றனை யுங்கண்ணைழைமுகிழ்முலைக்கே. (௧௭௮)

இதுகேட்ட தலைமகன்உடன்கொண்டுபோவது துணி
தே னெனினும், நிழலும் நீரும் இல்லாத அழல்வெங்க
னம் ஆற்றகில்லாள் கொல்லோ வென்னும். என்ன, அன்
வெங்கான மெனினும் எம்பெருமாட்டி நும்மொடுவர
பெரிதும் இனியவாமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆதரங்குறல்.

மால்புரை யானை மணிமுடி மாரீர்நின் பாய்நிழற்றும்
மால்புரை வெண்குடைத் தென்னன் பநந்தலைக் கோடுவென்று

வேல்புரை வெம்மையங் காண மெனினும் வேந்தன்செய்ய
கோல்புரை தன்மையவா தும்மொடேகினக்கொம்பினுக்கே. (௧௪௮)

கழலணி போர்மன்னர் கானீர்க் கடையற் படக்கடந்த
தழலணி வேன்மன்னன் சத்ரு துரந்தரன் நன்முனைபோன்
மழலணி வெம்மைய வாயினுங் காண மவன்குடையி
ன் ழலணி தன்மைய வா தும்மொ டேகினெந்நேரிழைக்கே. (௧௪௯)

அதுகேட்டு, ஆயின் உடன்போக்கு வலித்தேன், நீ
இதனை அவட்குச் சொல்லவேண்டுமென, நன்றென்று எம்,
பெருமான் அருளிச்செய்தது எம்பெருமாட்டிக்கு உணர்த்
துவலென்று தலைமகனை வலங்கொண்டு போந்து, தலைமக
ளுழைச்சென்று அவள்குறிப்பறிந்து, எம்பெருமாட்டி! நம்
பெருமான் நம்மைத் தமமோடு உடன்கொண்டு செல்லக்
கருதுகின்றார், நின்குறிப்பென்னை என்னும். என்றவிடத்து,
உடம்படுதலும் உடம்படாதொழிதலுமென இரண் டல்ல
தில்லை; சென்று வழிப்படுமேயெனின் நாணிலளாயினளாம்;
உடன்படாளாயிற் கற்பிலளாயினளாம்; இரண்டினுள்ளும்
எத்திறத்தளாயினளோ வெனின், நாணுக்கற்பென்னும்
இரண்டல்லவே அவள் கண்ணுள்ளன, அவற்றுள் நாணிற்
கற்பு வலியுடைத்து; என்னை வலியுடையவாறெனின்,

“உயிரினுஞ் சிறத்தன்று நானே நாணினுஞ்
செயிந்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறத்தன்று”

—தொல்-பொ-கன-௨௨.

என்பதாகலான். நாண் அழியினுங் கற்பு அழியாமை நினைக்
கும். நினைத்து உடன் போக்குநோர்ந்து தலைசாய்த்து நிலங்
கிளையாகிற்கும் நிலைமை இது சொல்லுவதே போன்றது.
அதற்குச் செய்யுள்:

நாணிழந்து வருந்தல்.

ராணு மிகலு மழிந்துதெவ் வேந்தரெல் லாமிறைஞ்சிக்
ராணுங் கழனெடு மாற்ன்செங் கோனின்று காக்குமண்மேற்
சேணு மகலா துடனென்றொ டாடித் திரிந்துவந்த
ராணு மழியத் தகுதற்பு மேமபட னைகின்றதே. (கஅ)

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னோங்குமணற் றிசிறை
தீம்புன னெரிதர வீந்துக் காங்குத்
தாவகு மளவைத் தாங்கிக்
தாம ரெரிதரக் கைநில் லாதே.” (குறு-கசக.)

இன்னும் இது சொல்லுவது போன்றது அந்நிலைமை.

“சிலரும் பலருங் கடைக்க ணேக்கி
மூக்கி னுச்சிச சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப னுற்றச்
சிறுகோல் வலத்தன ளன்னே யலைப்ப
வலந்தனென் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉசகவற்
கடுமா பூண்ட நெடுநதேர் கடைஇ
நடுநன் வருஉ மியதேர்க் கொண்டனெடு
செலவயர்ந திசினால் யானே
யலர்சுமக் தொழிகவிவ் வருங்க லாரே.” (நற்றிணை-கசக.)

இங்ஙனம் இவள் உடன்படும். உடன்பட்டது உணர்ந்
துவைத்துத் தாயுமழச்செல்லும். தாயும் மகளது வேறு
பாடுகண்டு உற்றதறியாது நற்றிறம்படர்ந்து செல்கின்றகால
மன்றே! ஆதலாற் கண்டவாறே, அன்னாய்! என் மகட்கு
இவ்வேறுபாடு எற்றினான்றிற்று? எனக்குச் சொல்லாயென்
னும். என்ன, என்னால் ஆறியப்பட்டதுஞ் சிறி துண்டென்
அறத்தொடு நிற்குமாறு ‘தோழிக் குரியவை தைக்க

தே எத்து' (இறையனார்-௧௪) என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லிப் போந்தாம்; அவ்வகை அறத்தொடுநிற்கும். நிற்கச், செனிலீத் தாய் இன்புற்ற மனத்தளாய் என்மசன் பெரிது அறிவு உடையனே காணென்று அவ்வாறு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும். நற்றாயும் இன்புற்ற மனத்தளாய்த் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடுநிற்கும். நிற்க, அவரும் அவளது அறிவும் ஆசாமுங் கேட்டு இன்புற்ற மனத்த ராய்ச்சொன்மறுத்துந் தலைபிறைஞ்சி நிற்பர். இங்ஙனஞ் சென்று மாட்சிப்பட்டுக் காட்டுமேயெனின், பெரிதும் மாட்சிப்பட்டுக் காட்டிற்று. காட்ட இவள் நீரில் ஆற்றி டைப்போய் வருந்துங் குறையென்னையென்று தலைமகனைச் செலவழங்குவிக்கும். அவ்வகைபாற் சொல்லும் அதற்குச் செய்யுள்:

பாயப் புரவி கடாட்வந்து பாழிப் பகைமலைநதார்
ஃதயச் சிலைதொட்ட தென்னவன் தேந்தண் பொதியிலின்வாய்
வேயொத்த தோளிதும் மோடு வரவு விழும்பவுநதன்
னாயத் தவரை நினைந்துகண்டீனீர்கொண் டலமந்தவே. (௧௮௧)

“விளம்பழங் கமழுங் கரஞ்சூழ் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கான் மதத
நெய்தெரி யியக்கம் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரநது தன்கா
வரியமை சிலம்பு சுழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோ
ளிவைகாண் டோறு நோவர் மாதோ
வ்ளியரோ வளியரென் னாயத் தோரென்
நும்மோடு வரவுதா னயரவுந்
(தன்வரைத் தன்மியுங் கலுழந்தனகண்ணே.” (நற்றிணை-௧௨.)

இது கேட்ட தலைமகன், செலவழங்கும். அழுங்கு-
னானீ நீ வரைந்துபுகுந் நின்க்கு வரைவு மாட்சிப்படுமென்று

தலைமகனைத் தவிர்த்துப், பெயர்ந்து தலைமகளுழை வந்து, நிழலும் நீரும் உடையவாய்க் கானந் தண்ணியவானாற் சேறு மென்று உடன்போக்கு அழுங்குவித்தவிடத்துத், தலைமக னும் அந்நாள் வரைவொடு *விரைந்து புகுவானும். இது வெளிப்பட்டபின்றைக்கிளவிபும் உரியவாயினவாறு.

இனி உமமையால் உடன்போக்கும் உரித்தாமாறு. அவ்வாறு அறத்தொடுகிலை மாட்சிமைப்பட்டதில்லையாயின் இரவுக்குறிக்கண்தலைப்பெய்விக்குமாறுபோலத் தலைமகனை முற்படுத்து உடன்போக்க மாட்சிப்படும். படுத்து ஓம் படைசொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஓம்படுத்துரைத்தல்.

கொங்கை தளரினுங் கூந்த னரைப்பினு மேநதன்மற்றிவ்
வங்கை யடைக்கல மென்றே கருதி யருள்ககண்டாய
கங்கை மனளான் கலிமத னன்கடி மாமணற்றி,
மங்கை யமரட்ட கோன்வையை நாடன்ன மா தழைபே(கஅஉ)
மென்முலை வீழினுங் கூந்த னரைப்பினும் விண்ணுரிஞ்சு
நன்முலை நாட விகழல்கண் டாய்நறை யாற்றில்வென்ற
வின்மலி தானே நெடுந்தேர் விசாரிதன் வேந்தர்பெம்மான்
கொன்மலி வேனெடுங் கண்ணினைப் பேதைக் கொடியினையே.

“அண்ணுந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்

பொன்னேர் மேனி மணியிற்றழந்த*

நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு

கீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர

வின் கடுங் கள்ளி னிழையணி நெடுந்தேர்க்

கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்

வெண்கோட் டியானைப் பேளர் கிழவோன்

பழையன் வேல்வாய்த் தன்னரின்

பிழையா நன்மொழி தேறிய விவட்கே.” (நற்றிணை-ஐ.௦.)

* ‘வந்து புகுவானும்’ என்பதும் பாடம்.

பெருநன் றுற்றிற் பேணுரு முளரே
 யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
 *புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
 பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
 மென்னடை மரையா துஞ்சு
 நன்மலை நாட நின்னல திலனே.' (குறுங் - ககடு.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரள்வீ
 நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
 ஆதை தூற்று முடிவுரிச் சேர்ப்ப
 தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
 டன்னு யென்னுங் குழவி போல
 வின்னு செயினு மினிதுசலை யளிப்பினு
 நின்வரைப் பினனென் றேழி
 தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலனே.” (குறுங்-கக௭.)

“இவனே நின்னல திலனே யாயுங்
 குவனே யுண்க ணிவளல திலனே
 யானு மாயிடை யேனே
 மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்படுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு.
 தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில்,
 தனது வருத்தத்திற்குர் கவன்று போகாதாளல்லன், இத
 னைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது.
 செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண்
 பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியு
 மாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளியாரென்றவாறு!
 என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான்
 என்பது.

* ‘புலவிதீர்வழி மதியிலைகவர்’ என்பதும் பாடம்.

‘பெருநன் றுற்றிற் பேணுரு முளரே
 யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
 *புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
 பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
 மென்னடை மரையா துஞ்சு
 நன்மலை நாட நின்னல திலனே.’ (குறுங் - ககடு.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரள்வீ
 நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
 ஆதை தூற்று முடிவுரிச் சேர்ப்ப
 தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
 டன்னு யென்னுங் குழவி போல
 வின்னு செயினு மினிதுசலை யளிப்பினு
 நின்வரைப் பினனென் றேழி
 தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலனே.” (குறுங்-கக௭.)

“இவனே நின்னல திலனே யாயுங்
 குவனே யுண்க ணிவளல திலனே
 யானு மாயிடை யேனே
 மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்படுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு.
 தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில்,
 தனது வருத்தத்திற்குர் கவன்று போகாதாளல்லன், இத
 னைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது.
 செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண்
 பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியு
 மாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளியாரென்றவாறு!
 என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான்
 என்பது.

* ‘புலவிதீர்வழி மதியிலைகவர்’ என்பதும் பாடம்.

மலைமன்னும் வெய்யோன் மறைந்தனன் மாதுமெய் வாடிநைந்தான்
 சிலைமன்னு தோளண்ணல் சேர்ந்தனை செல்லெஞ் சிறுகுடிக்கே.
 நின்றாங் கெதிர்த்தார் குருதியு ளாழ நெடுங்களத்து
 வென்றான் விசாரிதன் கூடலன் னொரு மிகமெலிந்தான்
 குன்றார் சுடரோன் மறைந்தனன் கூர்வேல் விடலைதங்கிச்
 சென்ற லழிவதுண் டோவணித் தாலெஞ் சிறுகுடியே (கஅஎ)

“எம்மு ரல்ல தூர்நணி யில்லை
 வெம்முரட் செல்வன் கதிரு *முழ்த்தனன்
 சேந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப்
 விளையண் மெல்லியண் மடந்தை
 யரிய சேய பெருங்க லாதே.”

இன்னும் இடைச்சுரத்துக் கண்டார் இவ்வாறுஞ்,
 சொல்லுப:

நகரணிமை கூறல்.

நீயு மிவளுமின் றேசென்று சேர்திர்நெல் வேலிடொன்றார்
 தேயும் படிசெற்ற தென்னவன் நென்புன னுட்டினையர்
 வாயு முகமு மலர்ந்த கமல மணித்தடத்துப்
 பாயுங் கயலவர் கண்போற் பிறழும் பழனங்களே. (கஅக)

பிறறைஞான்று மகளது போக்கு உணர்ந்து செவிலி
 மயங்கிப் பெரியதோர் சுவலையளாய் நெருநலை இவை செய்
 தது இது கருதிப்போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

கவன்றுரைத்தல்.

முண்முத்த வார்கழற் கைதந்தென் னூறு வறுமுலையின்
 கண்முத்தங் கொண்டு முயங்கிற்றெல் லாங்கரு வெங்கழைபோய்
 வின்முத்த நீள்காஞ் செல்லிய வோவிழி னுத்துவென்ற
 தண்முத்த வெண்குடை யான்றமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலே. (கஅக)

* ‘இழந்தனன்’ என்பதும் பாடம்.

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியாத்தனெ னென்றன
எனினியறிந தேனது துனியா குதலே
கழ்ரெழு யாஅய மனைதவழ் பொதியின்
வேங்கையுங் காந்தளு நாறி
யாம்பன் மலரினுந் தானறண் ணியளே.” (குறுங்-அச.)

என்று பின் னுங் கவன் று அற்றாளாய் இவ்வகைப்பட்ட
கானம் இவ்வகைப்பட்டாள் எவ்வகை செல்லுங்கொல்லோ
என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:•

சுரத்தருமை ரிணந்திரங்கல்.

வேடகஞ் சேர்ந்தவெங் கானம் விடலைபின் மெல்லடிமேற்
பாடகந் தாங்கி நடந்ததெவ் வாறுகொல் பாழிவென்ற
கோடக னொருடிக் கோனெடு மாறனறென கூடலின்வா
யாடக மாடங் கடந்தறி யாதவென னொணங்கே. (கக0)

இவ்வகை மெல்லியவாகிப் புது இவ்வகை வெய்யவா
கிய கானம் எவ்வகை சென்றன கொல்லோ என்னும்.
அதற்குச் செய்யுள்.

அடிநிணந்திரங்கல்.

தெளிமுதத வெண்மணன் மேலும் பனிப்பன நண்பன்பின்போய்
முளியுறற கான மிறந்தன *போலு நிறந்திகழு
மொளிமுதத வெண்குடைச செங்கோ லுசித னுறந்தையன்ன |
தெளிமுதத வாணமுறு வற்சிறி யாடன சிலம்படியே. (ககக)

இனிச செவிலி பின்சென்றாள் சுரத்திடைக் குரவினொடு
புலம்பிச் சொல்லிய தற்குச் செய்யுள்:

குரவொடு வருந்தல்.

மழைகெழு கார்வண்கை வானவன் மாநன்வன் கூடலன்ன
விழைகெழு கொங்கையென் பேதையொ டுரதில னோடியைந்திக்
கழைகெழு குன்றங் கடப்பவு நீகண்டு நின்றனையே
தழைகெழு பாவை பலவும் வளர்க்கின்ற தண்கூாவே. (ககஉ)

* ‘போன்மொய’ என்பதும் பாடம்.

கினைப்பரும் புண்ணியஞ் செய்தாய் குரவே நெடுங்களத்து
 வினைப்பொலி மால்களி றந்திவென் றுன்விய னுட்டகத்தோர்
 மனைப்பொலி பாவை பயந்தேன் வருந்தவு நீகடத்து
 னெனைப்பல பாவை பயந்துமெய் தாயொ ரிருந்துயரே. (ககந)
 வில்லவன் றுனை நறையாற் றழிந்துவிண் ணேறவெல்ல
 வல்லவன் மாறனெங் கோன்முனை போல்சுரம் வாணுதலான்
 சொல்லவன் பின்சென்ற வானென்ற போழ்தெனக்குச்சொல்லுமே
 பல்லவ 'நாக்கித்தன் பாவை வளர்க்கின்ற பைங்குரவே. (ககசு)

சுரத்திடைச் செல்லுந் தலைமகளையுந் தலைமகளாயுங்
 கண்டு எதிர்வருகின்றார் யார்கொல் இவ்வாறு போந்தார்
 எனச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கண்டவர் கூறல்.

வில்லான் விறலடி மேலன பொற்கழல் வெண்முத்தன்ன
 பல்லா ளிணையடி மேலன பாடகம் பஞ்சவற்கு
 நெல்லார் கழனி நெடுங்களத் தன்று நிகர்மலைந்த
 புல்லா தவரென யார்கொல் வருஞ்சுரம் போந்தவரே. (ககரு)

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோண்
 மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
 யார்கொ ளளியர் தாமே யாரியர்
 கயிறுடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
 வாகை வெண்ணெற் றெலிக்கும்
 வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே.” (குறுங்-எ.)

இனிச் செவிலி எதிர்வருகின்ற பார்ப்பாரைக் கண்டு
 வினியதற்குச் செய்யுள்:

வேதியரை வினாதல்.

கிழலார் குடையொடு தண்ணீர்க் கரக நெறிப்படக்கொண்
 டழலா ர்ருஞ்சுரத் தூடு வருகின்ற வந்தணிற்கான்
 | கழலா னொருவன்பின் செங்கோற் கவிழ்து னுண்பகைபோற்
 குழலா னொருத்திசென் றுளோ வுரைமினிக்குன்றிடத்தே. (ககசு)

குடையார் நிழலுறி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து
நடையான் மெலிந்து வருகின்ற வந்தணிர் ஞாலமெல்லா
முடையா னெளிவே லுசிதன்றென் கூடலொண் டந்தமிழ்போ
லிடையான் விடலைபின் சென்றனளோவீ விருஞ்சுரத்தே. (கசுள்)

சுரத்திடைச் செல்லாநின்ற தலைமகள் நின்ற சூழலுந்
தலைமகன் எய்த வேழமுங் கண்டு செவிலி சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

வியந்துரைத்தல்.

செறிகழல் வேந்தரைச் சேவூ ரமர்வென்ற தென்னன்செய்ய!
நெறிகெழு கோனெடு மாநன் முனையோ நெடுஞ்சுரத்து
வெறிகமழ் கோதையிங் கேநின்ற திஃதாம் விடலைதன்கைப்
பொறிகெழு திண்கிலை *வாளியி நெய்த பொருகளிறே. (கசுஅ)
கொடுவிற் படைமன்னர் கோட்டாற் றழியக் கணையுதைத்த
நெடுவிற் நடக்கையெங் கோனெடு மாநன்றென் னேரிமுன்னு
லிடுவிற் புருவத் தவணின்ற சூழ விதுவுதுவாங்
கடுவிற் ரெடுகணை யாலண்ண லெய்த கதக்களிறே. (கசுக)

பின்சென்ற செவிலித்தாய் எதிர்வருவாரைக் கண்டு
வினவ, அவ்வினவப்பட்டார் தலைமகளாயுந் தலைமகளையும்
ஐன்னதோரிடஞ் சேர்வார்களென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

அழங்குதாய்க் குரைத்தல்.

ஆளையுஞ் சேறுங் களிற்றரி தேசரி தெவ்வரைப்போற்
காளையுங் காரிகை யுங்கடஞ் சென்றின்று காண்பர்வெங்கேழ்
வாளையுஞ் செங்கண் வராலு மடலினந் தெங்குருத்த
பாளையுந் தேறல் பருகிக் களிக்கும் பழனங்களே. (௨௦௦)

நகுவா யனபல பெய்துள்ள நட்பாற் றருவரைபோன்
றுகு வாய் மதக்களி றுந்திவென் றுன்மனம் போன்றுயர்
தொகுவா யனசுனை சேர்குன்ற நீங்கலுந் தன்னுவர்போய்ப்
பகுவா யனடல வாளைகள் பாயுந் பழனங்களே. (௨௦௧)

* 'வில்லியின்' என்பதும் பாடம்.

இடைச்சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை எதிர்வருவார்
கண்டு தெருட்டியதற்குச் செய்யுள்

உலகியல் புரைத்தல்.

கடவரை காதல னோடு கடந்த கயனெடுங்கட
படவர வல்குலும் பாவைக் கிரங்கன்மின் பண்டுக்கென்னை —
வடவரை மேல்வைத்த ஓனவன் மாறன் மலயமென்னுந்
தடவரை தானே யணிந்தறி யாதுதண் சந்தனமே. (உ௦௨)

வெந்நீ ருஞ்சுரங் காளைபின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட்
டிந்நீர் மையீரிரங் கன்மி னறையூற் றிகலரசர்
தந்நீ ரழிவித்த சூத்ரு தூரநதின் றண்குமரி
முந்நீர் பயந்தா லணிவார் பிறரென்ப முத்தங்களே. (உ௦௩)

நெருங்கடல் வேனெடு மாற னெடுங்களத் தன்றுவென்றான்
பெருங்கடல் ஞாலத்துட் பெண்பிறந் தார்தம்பெற் றார்க்குதவா
பிருங்கடல் போற்றுய ரெயதன்மி னீன்றன வென்றுமுந்நீர்க்
கருங்கடல் வெண்சங் கணிந்தறி யாதண் கதிர்முத்தமே. (உ௦௪)

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ்
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
சூறிப்பேவல் செடன்புலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை
யென்மக ளொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய
ரன்னா ரிருவரைக் காணிரோ பெரும;
காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
யானெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய
மாணிழை மடவர ருயிர்தீர் போறிர்;
பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நினை புங்கா னும்முக னுமக்குமாங் கனையனே;
சீர்க்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையளே,
எழ்புண ரின்னரிசை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுந்
சூழுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையளே;
எனவரிவரு, இறந்த கற்பிடைக் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடிசெ சென்றன
எறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே.” (கலித்தொழை - க.)

செவிலி சுரத்திடைச் செல்லாது மனையகத்திருந்து
சொல்லுமென்பாரும் உளர்; அது பெருநதுமாறு அறிந்து
கொள்க.

அல்லதூஉம், ஆங்கனம் புணர்த்துடன்போய்ச் சில
நாட்கழிந்தபின்னை,

அறத்தொடு ஸ்ரீமதி னந்திரித் திருந்த
சிறப்புடை மரபிற் றெயவ மன்ன
விருபெருங் குரவரொடு பொருவி லாற்றற்
றன்னையர் தம்மைச் சால்புடை மரபின்
மன்னிய சிறப்பின் மதியோர் தேற்றப்

பண்பூதல் விதியுளி; தெருண்டபின்,

மீண்டு வந்து வியனகர் விருப்ப
மாண்டகு சிறப்பின் வரைந்தெய்துமென.

அவ்வகை மறித்து வராரின்றாள் சுரத்திடை முன்னுறச்
செல்வாரை என் ஆயத்தார்க்கு எனது வரவினைச் சொல்லு
வீரென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வழிச்செல்வாரை வரவுரையின் என்றல்.

செம்மைத் தனிக்கோற் றிறன்மன்னன் சேவூர்ச் செருமலைந்தா
தம்மைப் புறங்கண்ட சத்ரு துரந்தான் நன்முனைபோல்
வெம்மைச் சுரம்வரு கின்றன னென்று விரைந்துசெல்வீ
ரம்மைத் தடங்கணென் னாயத் தவருக் கீறிமின்களே. (உரு)

கோடரி னீண்மதிற் கோட்டாற்றரண்விட்டுக் குன்றகஞ்சேர்
காடரில் வேந்தர் செலச்செற்ற மன்னன்கை வேலின்வெய்ய
வேடரில் வெஞ்சுர மீண்டன ளென்று விரைந்துசெல்வீ
ரோடரி வாட்கணென் றுயத் தவருக் குரைமின்களே. (௨௦௬)

“கவிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நா யேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியுஞ்
சுரநளி வாரா நின்றன ளென்பது
முன்னுற *விரைந்தளி ருரைமி
னின்னகை முறுவலென் றுயத் தோர்க்கே.”

அல்லதூஉம், மகள் வருகின்றாளெனக் கேட்டதாய்
நம் நெடுநகர்க்கே வருமோ தன்கடிமனைக்கே கொண்டுபோ
மோவென அவன் குறிப்பறிதற்கு வேலனை வினாவும். அதற்
குச் செய்யுள்:

வேலனை வினாதல்.

அங்கண் மலர்த் தா ரரிதே சரிதென்னர் கோனயில்போல்
வெங்க ணெடுஞ்சுர மீண்ட விடலை கெடலருஞ்சீர்
நங்கண் மனைக்கே வரநல்கு மோசொல்லு வேலநல்கு
தங்கண் மனைக்கே செலவுய்க்கு மோமற்றென் றையலையே (௨௦௭);
உருமினை நீள்தொடி மேற்கொண்ட செங்கோ லுசித்தனெங்கோன்
செருமுனை போல்சுர மீண்ட விடலையெந் தீதில்செல்வத்
†திருமனைக் கேநல்குங் கொல்லோ வதுவை செய்த்தனது
பெருமனைக் கேயுய்க்கு மோவுரை யாய்மற்றென் பேதையையே. (௧)

“அருஞ்சுர மிறந்தவென் பெருந்தோட் குறுமக
டிருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி

* ‘செல்வீருரைமின்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘திருமனைக் கேவர நீல்குங்கோ லன்றாய் விடிற்றனது’ என
வும் வேறுபாட முண்டு.

மனைமண லடுத்து மாலே நூற்றி
யுவந்தினி தயரு மென்ப யானு
மான்பிணை நோக்கின் மடநல் லானே
யீன்ற நட்பிற் கருளா னாயினு
மின்னகை முறுவ லேழையைப் பன்னாட்
கூந்தல்வாரி நுகுப்பிவார் தோம்பிய
நலம்புனை யுதவியோ வுடையேன் மன்னே
யஃதறி கற்பி னன்னுமற் றில்ல
வறுவை தோயு மொருபெருங் குடுமிச
சிறுபை ஞாற்றிய பஃறலைக் கருங்கோ
லாகுவ தறியு முதுவாய் வேல
கூறுக மாதேர் கழங்கின் றிட்ட
மாறா வரும்பனி கலுழும் கங்கு
லானாது துயருமெங் கண்ணினிது படிஇய
ரெம்மனை முந்துறத் தருமோ
தம்மனை யுய்க்குமோ டாதவன் குறிப்பே.” (அகம்-௧௧௫)

இங்ஙனம் புகுந்து பெயர்ந்த பின்றைத் தலைமகன்
தன்னகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் எடுத்துக்
கொண்டானென்பது கேட்ட நற்றாய் ஒழிந்த கலியாணஞ்
செய்யினும் நம்மகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்ய
நேருங்கொல்லோ காளையைப் ப்பந்தா ளென்னும். அதற்
குச் செய்யுள்:

தாளே வணங்கா தவர்படச் சங்குதங்கைத்தனது |
வாளே வலங்கொண்ட மாறனிவ் வையத் தவர்ப்புகிழ
காளேநம் மிலுள் வதுவை யயர்தர நல்குங்கொல்லோ
காளையை யீன்ற கடனறி நன்னெஞ்சிற் காரிகையே. (உரு),
மையே றியபொழின் மாநீர்க் கடையன்மன் னோடவென்றன்
மெய்யே றியசீர் மதுரை விழவினை போனமில்ல
ணையேர் குழலி வதுவை யுயர்தீர நேருங்கொல்லோ
பொய்யே றிரிந்தவக் காளையை யீன்ற பொலங்குழையே. (உரு)

நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினு
மெம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்
சொல்லி நெவனே மற்றே வென்வேன்
மையறவிளங்கிய கழுலடிப்
பொய்வல் காளையை யின்ற தாயக்கே.” (ஐங்குறு-௩௯௯.) (௨௩)

௨௪. களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல
களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைத லாதே.

என்பதென்னுதலிற்றேனெனின், *வெளிப்பட்ட பிள்ளைக்
கிளவியு முரிய' என்ற மபான் வெளிப்பட்ட பின்றை
வரைதல் முறைமையானல்லது இல்லையெனக் கொண்டு
நின்ற மாணக்கற்கு மற்று வரைதலாறு உண்டென்ப
துணர்த்துதல நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவு வெளிப்படா முன்னுற வரை
தல்—பலரானுஞ் சிலரானும் அறியப்பட்டது இவ்வொழுக்க
மென்னுங் கருத்து எய்தாமுன்னம் வரைதல்; இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னே தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,
அங்குத் தெருளாறாய் விடற் பாங்கறகூட்டங் கூடித்
தெருண்டிவரைதலும் உரியன், அங்குத்தெருளாறாய்விடின்
தோழியை இரந்து பின்னின்று அவள் தீனையுறுத்தகைமை
செய்யத் தெருண்டி வரைதலும் உரியன், அங்குத் தெருளா
றாய் விடின் மதியுடம்பித்து இரந்து பின்னின்றநிலைமைக்
கண் தோழி சேட்படுப்பத் தெருண்டி வரைதலும் உரியன்,
அங்குத்தெருளாறாய்விடின் தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல்
செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டாதல் இரவுக்குறியது ஏதங்காட்ட

வாதல் வரைவுக்டாவப்பட்டாதல் தெருண்டு வரைதலும் உரியன். ஈதெல்லாங் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் விகற்பமெனக்கொள்க. இனி வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் விகற்பமின்றெனக் கொள்க. அவற்றுட் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் சிறப்புடைத்து. இது தனக்காகா மையரல் வரைந்தமையிற் சிறப்பின்றெனக்கொள்க. இது களவு வெளிப்படான்றென்று மறுத்துக் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் அறத்தொடுகிலை நிகழாமுன் வரைதலென்றவாறு.

களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல்—அறத்தொடுகிலை நிகழ்ந்த பின்றை வரைதல். களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதலுங் களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலுமாமாறு முன்னே சொல்லிப்போந்தாம். அவ்வுரையே இதற்கும் உரைத்துக்கொள்க.

என்று ஆ இரண்டு என்ப வரைதலாறு—என்று இரண்டுவகை என்பர் வரைதல் முறை, என்றவாறு. (உச)

உரு. பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவ

னெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும் பொருள்வயிற் பிரியா தொருவழித் தணத்தலும் புரைவ தென்ப கற்பா லான.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், அறத்தொடுகிலைநின்ற பின்றை வரும் விகற்பம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேற்கூத்திரத்து *வரையும் இடம் உணர்த்தினார், அவ்வரைவிற்கு வரும் இடையீடு இவையென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* 'வரையுமிடத்து வரையுமிடம் உணர்த்தினார்' என்பதும் பாடம்.

இனித் தலைமகளை வரைந்தெய்தினுனல்லன், அறத் தொடு நின்றவாறே பிரிந்தான், ஆகலான் அன்னாள் கற்பினாளோ களவினாளோ என்ற மாணக்கற்கு இவள் கற்பினாளேயெனப்படும் என்றவாறு.

இதன்பொருள்: பட்ட பின்றை வரையர்க் கிழவன்—அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரைந் தெய்தாத தலைமகன்; நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்—நாடுங் காடும் இடையிட்ட பல்காதமும நீங்கிப் பொருட்குப் பிரியும் பிரிவும்; பொருள்வயிற் பிரியாது ஒருவழித் தணத்தலும்—பொருட்குப் பிரியாது ஓரிடத்தானாய் உறைதலும்; புரைவது என்ப கற்பால் ஆன—அவை பொருநதுங் கற்பினானாகற்கு, என்றவாறு.

அறத்தொடு நிலைநின்றமை என்னை தலைமகன் அபியுமாறெனின், தோழியால் உணர்த்தப்பட்டு அபியுமென்பது. இதன்கருத்து, இவ்விரண்டு இடைபட்டின்கண்ணுந் தலைமகள் ஆற்றுவாய் காலத்துத் தோழி ஆற்றுவித்தலும், ஆற்றுவித்து அதனெனினொழித்தலும், பிறவும் எல்லாங்கற்பினோடு ஒக்குமென்பது. இப்பிரிவு தலைமகள் அபியப் பிரியுமோவெனின், அபியவே பிரியும், தோழிக்குந் தலைமகட்கும் எல்லாம் உணர்த்தி யென்பது. அவ்வாறு பிரிந்த விடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டாள்; வேறுபட, எம் பெருமான் இதற்கு நல்லது புரிவான் பிரிவான்: பிரிய, நீ ஆற்று பாவதோ தகாதென்ற தோழிக்கு யான் பிரிய ஆற்றேனாயினேனல்லென், அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மையை நோக்கி அவர்க்குக் கவன்று நினைந்து ஆற்றேனாயினேனை ஏதிலர் அதனைத் திரிய உணர்ந்தாரென ஊர்மேல் வைத்துச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஊர்மேல் வைத்துரைத்தல்.

மின்ற னனைய விளங்கொளி வேலொடு வெண்டிரைமே
 னின்ற னிலமன்ன னேரியன் மாற னிசன்முனைபோற்
 கொன்ற றலைக்குஞ் சுரமன்பர் நீங்கலுங் கோல்வளைகள்
 சென்ற லதுபிறி தாகவீவ் ஆரவர் சிந்திப்பரே. (உகக)

இப்பிரிவின் கண்ணே ஆற்றாளாய் வேறுபட்ட தலை
 மகளை இவ்வாறன்றி ஆற்றுவிக்கலாகாதெ
 இயற்பட மொழி னக் கருதித் தலைமகனை இயற்பழித்த தோ
 தல். முக்குத் தலைமகளை இயற்பட மொழியும்.
 அதற்குச் செய்யுள் :

தொல்கவின் றெலையத் தோணலஞ் சாஅய்
 நல்கார் நீதனை மாயிலு நல்குவர்
 நடனார் வாழி தோழி குட்டுவ
 னகப்பா வழிய தூறிச் செடியின்
 பகற்றீ வேட்ட ஞாட்பினு மிகப்பொரி
 தலரெழச் சென்றன மாயிலு மலர்கவிந்து
 மாமட லவித்த காதலஞ் சாலின்
 ஞால்வாயக களிறு பாத்தட் பட்டெனத்
 னஞ்சாத துயரத் தருகபிடிப் பூச
 னெடுவரை விடமகத தியாம்புங்
 கடுமான் புல்லிய காடிநக லோயே.” (நற்றிணை-கக.)

அல்லதூஉம், நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற்
 பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகளது ஆற்றுமை
 இயற்பழித்தல். கண்டு தோழி தலைமகனை இயற்பழிக்கும்;
 எங்ஙனம் இயற்பழிக்குமோ வெனின்,
 இவளை இங்ஙனம் ஆற்றாளாகப்பிரிந்த அவரினுங் கொடிய,
 இவளது ஆற்றுமை கண்டும் அதற்கு நல்லது புரியாது தம்
 நாணின்மையாற் பகலே புகுந்து இரைதேர்கின்ற நாணப்
 பறவைகளென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

இக்லே புரிந்தெதிர் நின்றதெவ் வேந்த ரிருஞ்சிறைவரீன்
புகலே புரியவென் றுன்கன்னி யன்னாள் புலம்புறுநோய்
மிகலே புரிகின் றதுகண்டு மின்றிவ் வியன்கழிவாய்ப்
பகலே புரிந்திறை சேர்கின்ற நாணப் பறவைகளே. (உகஉ)

என்பது கேட்ட தலைமகள் என் ஆற்றாமைகண்டன்றே
இவள் இவ்வகை சொல்லுவாளாவதெனத் தனிது ஆற்றாமை
நீங்குவாளாவது பயன்.

இனி ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறு
பட இவ்வகைப்பட்ட நிலத்தில் தலைமகள் நம்மைத் துற
வான்நீ எற்றிற்கு ஆற்றாயாகின்றாயெனத் தோழி சொல்லிய
தற்குச் செய்யுள்:

அடுமலை போல்களி யானே யரிகே சரியுலகின்
வடுமலை யாதசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன் னாயமகிழ்ந்து
படுமலை போல்வண்டு பாடிசெங் காநதட்பைந் தேன்பருகு
நெடுமலை நாடனை நீங்குமென் றோநீ நனைக்கின்றதே. (உகங)

குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காநதட் குலைமேற்பாய
வழுவெரியின் மூழ்கினவா லநதோ வளியவென் றயல்வாழ்நகதி
கலுழ்வனபோ நெஞ்சசைந்து கல்லருவிதுஉ
கிழல்வரை நன்னாட னீப்பனோ வல்லன்.

உச. வெளிப்படை தானே விரிக்குங் காலைத்
தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றும்
: கன்னவ ரறியப் பண்பா கும்மே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் வெளிப்ப
டையே சொல்லிப்போந்தார், அவ்வெளிப்படை இவை
பென்பது உணர்த்துதலுதலன்று.

இதன் பொருள்: வெளிப்படை தானே—களவு வெளிப்படைதானே; விரிக்குங் காலை—விரித்து உணர்த்து மிடத்து; தந்தை தாயே தன்னையர் என்றாகு அன்னவர் அறியப் பண்பு ஆகுமே—தந்தை தாயே தன்னையர் என்று அவர் அறியப் பண்பாகும் என்றவாறு.

பண்பெனினும் இலக்கணமெனினும் இயல்பெனினும் ஒக்கும். வெளிப்படைபென்பது அறத்தொடு நிலையென்ற வாறு. வெளிப்படையெனினும் அறத்தொடு நிலையெனினும் ஒக்கும். என இவ்விரண்டும் ஒரு பொருண்மேற் கடந்தனவாயினுங் கருத்துவேறுபாடுடையவாம். யாவரும் அறியப்படாத களவு தந்தையர் தாயர் தன்னையரும் அறிய நிகழ்ந்தமையிற் களவு வெளிப்படை யெனப்பட்டது. இனித் தலைமகள் அறன் அழியாமை நிறலின் அறத்தொடு நிலையெனவும்பட்டது. (உசு)

உள. அவருட்,

டாயறி வுறுதலி னேனோரு மறிப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இவாதாம் அறிய மிடத்துத் தாய் சொல்லவன்றித் தாமாக அறிவிலரென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவருள்—சொல்லப்பட்ட மூவருள் ளும்; தாய் அறிவுறுதலின் ஏனோரும் அறிப—தாய் அறிவுறுக்கப்பட்டுத் தந்தைக்குந் தன்னையன்மாருக்கும் அறத்தொடு நிற்குமென்பது. செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்குமென்பது. இது பெற்றவாறென்னையெனின், உரையிற்கோடென்னுந் தந்திரவுத்தியாற் பெறுதுமென் (உசு)

உ௮. தந்தை தன்னைய ராயிரு வீற்று
'முன்ன மல்லது கூற்றவ ணில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தந்தைக்குந் தன்னையன் மாக்கும் நற்றாய் அறத்தொடு விற்குமாறு உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள் தந்தை தன்னையர் ஆ இருவீற்றும் — தந்தையென்றுந் தன்னையன்மாரென்றுஞ் சொல்லப் பட்ட இரண்டு கூற்றாகும்; முன்னம் அல்லது கூற்று அவன் இல்லை—அவாசகு முன்னத்தானல்லது செவ்வனஞ் சொல்லப் பெற்று எவ்வாறு.

நற்றாய் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத் தொடு விற்குமிடத்து, இவன்தொன்றுண்டால், அஃதென்னோவெனிற, குலத்தாறுஞ் செல்வத்தானும் மிக்கான் ஒரு வன், உலகத்தாறெல்லாம் ஓர் குறைவேண்டிப்படுதன் னையன், ஒருவாபால் ஓர் குறைவேண்டுஞ் சிறுமையனல் லன், இத்தன்னையன்னை நயமை வழிபட்டு வாழலு மாய், அவனை யாங் கிழமை கொள்ள அழிவதுண்டோ என் னும். என்பது கேட்டு அவன் என கருதுவிரோவெனின், இவன் கருதிச் சொல்லுகின்ற குறிப்பாவது இதுபோலுந், தன்மகள் திறத்தினாகாதேயென உணர்வாராவது.

'அவண்' என்ற மிகைவாய்பாட்டான் முன்னத்தானன்றி யும் முன்னம்போலுந் சொல்லாநுஞ் சிறுபான்மையெனச் சொல்லு மென்பது. அது வருமாறு: தலைமகன் பாப்பாரை முன் னிட்டு அருங்கலங்கோடு வரைவுவேண்டிவிட்டவிடத்துத் தந்தையுந் தன்னையன்மாரும் வரைவுமறுத்தார், மறுப்பார் சூழ்தலும் அருகுதலுமுடைமையான். நூற்றியாண்டைக் கற்றவரோடு எண்ணிச் செய்யப்படுமொகலாற் சூழப்படும்.

இனிக் கண்டிரே தம்மகளை வேண்டுவாரைப் பார்த்திருந்
தாராகாதே, நாம் இந்நூற்றிடைக் கருமநூற்றவரே, இவர்
களிடை மகட்பெறுவாரா யாரெனவும் பெறுதற்கு அருமை
புடைத்தெனவுங் கருத அருகுப. இனிக் கண்டிரே தம்
மகளை வேண்டுவாரா உரைப்பனவும் பொய்போலும், வேண்டு
தற்கு இடையின் மீயே பெற்றாராகலின் இவ்வகை விரைந்து
கொடுத்தாரா இன்னும் புறவுரை நோக்கியும் அருகுப.
அல்லதூஉம், இரப்பச் சிறியாகுந் தமமின் மிக்கார் மகள்
வேண்டிச் சென்றாிட்நூறு அருகுப. இனி உலகியலானும்
அருகுப. அல்லது உலகியல்பல்லாவறி இவர் * அருகுவுதற்
குச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது. எனத் தலைமகன்
வரைவுமறுக்கப்பட்டா னென்பதனை உணராத தலைமகள்
அற்றாளாமாகத் தோடி யாய்க்து அறத்தொடு நிற்பச்,
செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்ப, அவள் தந்தைக்
குந தன்னையன்மராக்நூறு அறத்தொடுநிற்கும், முன்னம்
பொய்யுந் சொல்லாநென்றவா டா. அவ்வாறு சொல்லு
மதூற்றச் செய்தா :

சொல்லாநென்றவா டா.

சான்றோர் வாய்வு ம விதிதவா தநாச வுந்நமது
வான்றோய் குடிவையு டா மகினல் லாலவண பொருள்கருநிற்
நேனோய் காமுகண் ணிச் செம்பியன மாநனசெவ கோன்மணந்த
மீன்றோய் கடவிடந டா ம விலையனநிற் மெல்லியறகே. (உகச)
நடையா விதுவென்றி நேரினல் லானறையாந்நுவென்ற ிருகுந்
படையான் பனிமுத்த வெண்குடை வேந்தன்பைங் கொன்றைதங்
சடையான் முடிமிசைத் தண்கதிர் த திங்கடன் ரெல்குலமா
வுடையா னுசித னுலகும் விலையன்றெம் மொண்ணுதற்கே. (உகடு)

* 'அருமைகூறுவது' என்பதும் பாடும்.

*“சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு துமது
வான்றோய் வன்ன குடிமையு னோக்கித்
திருமணி வரன்றுங் குன்றங் கொண்டிவன்
வருமுலை யாகம் வழங்கினோ னன்றே
யஃதான், தடைபொருள் கருதுவிராயிற் குடையொடு
சுழுமலந் தந்த நற்றேர். செம்பியன்
பங்குனி விழுவின் வஞ்சியோ
ஞெளி விழவி னுரகதையஞ் சிறிதே.”

என இவ்வாறு நற்றாய சொல்லக் கேட்டுக் கொடாது
விடின் இக்குலத்துக்கு வடுவுண்டுபோலுமென உணர்வா
ராவது. அதனாற் பொருள் அறத்தொடுநிலை மாட்சிப்படு
வது. (உஅ)

உக. காப்புக் கைமிக்குக் காலம் பெருகினு
நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும்
வரைவெதிர்த்கொள்ளாதுதமரவண் மறுப்பினு
மவனு றஞ்சங் கால மாயினு
மந்நா லிடத்து மெய்ந்நா னொரீஇ
யறத்தொடு நிறற் றோழிக்கு முரித்தே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் அறத்தொடு நிற்
கும் நிலை உணர்த்திப்போந்தார், இனி அறத்தொடு நிற்கும்
இடங்கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டார், அஃது உணர்த்து
தல் நுதலிற்று.

*“விரவும் பெருமை” எனத்துவங்கும் வேறொரு செய்யுள்
வேறோர் எட்டுப் பிரதியில் இங்கே காணப்படுகின்றது; அச்செய்யு
ளின் முதலடி பொருள் புலனாகாவாறு படிபடச் சிதைந்து கிடத்த
வின் அஃதிண்டெடுத்துக் காட்டப்படவில்லை.

† “கொள்ளார்” என்பதும் மீட்டம்.

மேற்கூத்திரத்தோடு இயைபென்னையெனின், மேல்-அறத்தொடுநிலை யதிகாரம் வாரான்றதாகலா நென்பது.

இதன் பொருள்: காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்—*காப்புக்கையிகப்பாட்டின் வேட்டை பெருகினும்; நொதுமலா வன்றும் பருவம் ஆயினும்—அபலா வரைந்து புஞ்சு காலமாயினும்; வரைவு எதிகொள்ளாது தமர் அவன் மறுப்பினும்—வரைவினை பேறுறுகுகொள்ளாது தமர் அவ்விடத்து மறுப்பினும்; அவன் ஊறு அருகம் காலம் ஆயினும்—அவறது நிகழும் ஏதம் அருகின இடத்தும்; அந்நாழிடத்தும் மெய் நாண் ஒரீஇ—அந்நாழிடத்தும் மெய்க்கணின்ற நாண் நீங்கி; அறத்தொடு நிறைத் தோழிக்கும் உரித்தே—அறத்தொடு நிறைத் தலைமை தோழிக்கும் உரித்து, என்றவாறு.

‘காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்; என்பது: காப்பு என்பது இரண்டு வகைத்து, நிறைநாவல் சிறைகாவலென; அவற்றுள், சிறைநாவல் என்பது காப்பன் காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகுமொழுக மென்றவாறு;

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்

நறைகாக்குங் காப்பே தலை.” (குறள் - வாழ்க - ௭)

என்பதாகலான். இனிச் சிறைநாவல் என்பது தாய் தஞ்சாமை நாய் தஞ்சாமை ஊர்துஞ்சாமை காவலர்க்குகுதல் நிலவு வெளிப்படுதல், கூகைகுழறல், கோழிகுறற்காட்டிலென இவை. அவற்றுள், ஈண்டுச் சிறைநாவல் கொள்ளப்படும். அச்சிறைகாவலது மிகவின்கண் இடையீடாயினவிடத்துத் தலைமகக்குப் பெரியதோர் வேறுபாடு உண்டாம்; உண்டா

* ‘ஊவக்கைமிக்குப் பாட்டின்’ என்பதும் பாடம்.

யின்விடத்துத் தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்
துத், * தோழி எனக்குப் புலனாயினவாறே யாய்க்கும்.
புலனாம், புலனாயினவிடத்து யாய் அறிவா னை வினாவும்; வினா
வின விடத்து அறிவார் தெய்வத்தினுள் ஆயிற்றென்ப;
அது சொல்லுதற்பயத்தது தங்கரும மாகலானும் பிறி
தொன்று சுட்டி உணருந் தன்மைக்கன்று இக்குலமாக
லானுந் தெய்வத்தினுள் ஆயிற்றென்ப. என்றவிடத்து,
இவ்வை முன்னிறீஇத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்
விக்கும். செய்தவிடத்துக் கற்பழியும். இவட்குக் கற்
பழிவு வந்ததென்றும், இவட்கு ஆற்றாமை தணியா
தன்றே தெய்வத்தினுள் ஆயிற்று என்றவாயின் பெயர்த்
தும் அதுகண்டு யாய்க்கு ஆற்றாமை பெருகுமென்றுந் தலை
மகளது கற்பழிவுக்குந் தாய் ஆற்றாமைக்குந் தோழி தான்
ஆற்றாளாம். ஆற்றாமை என்பது பிறிதெவ்வுணர்வுமன்றி
ஆற்றாமை தானையாவது. ஆற்றாமை ஆற்றுவதென்றி
னைப் பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதெவ்வுணர்வு அறிவாநை
வினாவிடத்து என்னை வினாவு, யான் அறியேனென்றதன்
புறத்தாம பிறரை வினாவுவாளாவது; என்னை வினாவினவிட
த்து இது சொல்லுவெனென்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற்
சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இருந்த நிலைமைக்கண் தாய்
படிமக்கலத்தொடும் புக்கு, மகளை அட்கொண்டு முடி
காறு நோக்கி, அன்னாய் *நம்பெருமாட்டிக்கு இவ்வேறு
பாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்றவிடத்து, என்னால்
அறியுப்படுவதுஞ் சிறிதுண்டென்று †மேற்சொல்லியவாறே.
மாறுகோள் இல்லாத வகையான் அறத்தொடு நிற்கும்,

* 'என் மகட்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'களிறுதரு புணர்ச்சியான் மாறுகோளில்லா வகையானுரை
த்து அறத்தொடு நிற்கும்' என்பதும் பாடம்.

அங்ஙனம் அவன் *நற்றய்த் தொடக்கத்தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

இனி, 'நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆரினும்' என்பது: †நொதுமலரென்பார எதிர், அவர்தாம வரைவொடு வந்தாரென்பது. கேட்டவிடத்துத் தலைமகள் அதற்கு ஆற்றாமை; ஆற்றாமைவிடத்து, மேற்சொல்லியவாறே மாறுகோளின்மி அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'வரைவொடுகொள்ளு தமர் அவன் மறுப்பினும்' என்பது. தலைமகன்மமா பாப்பா சான் றிறை முன்னிட்டு அருங்கலங்கொடு வரைதற்குப் புதுவா; புக்கவிடத்து ஒருகாலைக்கு மறுப்பா டிற; ‡போதாத குமரியை யுடையார் போலக் கதுவொன நோக்கிடாரன்றே! பரியஞ்சி மிதென்றனுப இளைப்பா லொவென்ற லும் கருமபுளஞ்ச திருத்தி வாழீரோ வென்ற லும் அங்ஙன மறுதலா ரென்ப தனை, தலைமகள் கேட்ட-நான் மம் ஆற்றாமை. என்னை? எம்பெருமான் ஒருவர்க்கு ஒருகுறை முடிப்பினலது ஒரு வரை ஒரு குறை வேண்டி தன்மைபனல்லன். அல்லாதான் இக்குறை வேண்டியது என்கட்கிடந்த அந்நாகாதே? இவற்று இவ்விளிவரவாக்கினின் பாவியெனனவும், எம்பெருமான் மறுதலா இனி மற்ருருவாடாகாதே பெனவுந் தலைமகள் வேறுபடும. அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்குமென்பது.

* 'நற்றய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும், அவன் அததொடக்கத்தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும்' எனவும் வேறுபாடும் உண்டு.

† 'எதிலரானவர் வரைவொடு வந்தார்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'போகாக்குமரி' என்பதும் பாடம்.

‘அவன் ஊறு அஞ்சங் காலமாயினும்’ என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் எம்பெருமான் வரும்வழி எண்கும் வெண்கோட்டியானையும் அரவும் உருமும் புலியும் *வானரமகளிரும் வரையரமகளிரும் உடைத்து, மற்றுந் தெய்வங்கள் வெளவும் வண்ணத்தன, ஏதம் நிகழ்வதுகொல்லோ வென வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

‘அந்நாலிடத்தும’ என்பது: அச்சொல்லப்பட்ட நான் கிடத்தும்; ‘மெய் நாண் ஓரீஇ’ என்பது: †மெய்யினாய் நாண் நீங்கி; நாண் உண்டாநினவிடத்துத் தாய்முன்னின்று சொல்லாமென்பது. ‘அறத்தொடு நிற்கல் தோழிக்கும் உரித்தே’ என்பது: அறமென்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லிநிற்கல் தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு. அல்லது உம, பெண்டிர்க்கு அறமென்பது கற்பு, கற்பின்றலை நிற்கலென்பது உமாம்.

இனித், ‘தோழிக்கும் உரித்து’ என்ற உம்மையால் தலைமகட்கும் அறத்தொடுநிலை உரித்தென்பது. அஃதாமாறு, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்நானும் பாங்கற்குட்டங் கூடியானுந் தெருண்டு வரைந்தெய்தலுற்றுத் தமரைவிடும், விட்டவிடத்து அவர்மறுப்ப; அஃது இலக்கணமாகலான். அங்ஙனம் மறுத்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். எம்பெருமான் மறுக்கப்பட்டமையான் மற்றொருவராகக் கொல்லோ வெனக் கலங்கி வேறுபாடு எய்தினபொழுதே தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்து, எம்பெருமாட்டி! நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்ற

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

† ‘மெய்க்கணின்’ என்பதும் பாடம்.

விடத்து இஃதெனக்குப் பட்டது, இன்னவிடத்து ஒரு ஞான்று நீயும் ஆயங்களுந் தழைபுங் கண்ணியுங்கோடற்கு *எண்ணிச் சிறிது நீங்கினாய்; யான் நின்று ஒரு மணிச்சுனை கண்டேன்; கண்ட அம்மணிச்சுனைதான் ஆரம்பிலே குவனையே நெய்தலே தாமரையே என்மிபுத்தகனால் மயங்கி மேதக்கது சுண்டு வேட்கையான் அநிவான் இழிந்தேன்; இழுக்கிக் குட்டம் புக்கேன்; புக்குத் தோழியோடுவென, நீ அங்ஙனங் கேளாயாயினாயாக, ஒரு தோன்றல் தோன்றி வந்து எனது துயரீக்கு, தந்தாகத் தன் கை நீட்டினான். நீட்டினவிடத்து †மலக்கத்தான் நின் கையெனப் பற்றினேன்; பற்றி, வாங்கிக் கரைமேலிடுந் நீங்கினான்; நீ அன்று கவலுதியெனச் சொல்லேனெனினன்; நீ எவ்வெல்லைக்கண்ணுங் கையிடாதாய் அஞ்ஞான்று கையிடலினையாக்கிற்று விதியாகாதே? இனிப் பிறிதொன்றுங் கொல்லொவெனக் கலங்கி வேறுபட்டேனென்று தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநிற்கும். பின்னைத் தோழி செவிலிக்கு அறத் கொடு நிற்கும் மேற்சொன்னவாற்றினென்பது. அங்ஙனமாயின் தோழி காவலொடுமாறுகொள்ளாதோவெனின், கொள்ளாது. தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகலானென்பது. காவலொடு மாறுகொள்ளினுங்காவற்குற்றப்பட்டேனென்று தோழி இறந்துபடாமைக் காக்கும் விதியென்பது. அஃதேயெனின், நிகழ்ந்த ஒழுக்கம் மறைத்துக் களைந்து படைத்து மொழிந்தமையாற் பொய்யுரைத்தவாறும் பிறவெனின், பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது; என்னை? பழியும் பாவமும் அதனால் வாராமையின்; என்னை?

* 'என்னிற் சிறிது நீங்கினாயாக, ஈங்குநின்மேன்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'மலக்கத்தினுன்' என்பதும் பாடம்?

“பொய்க்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்த்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.” (குறள் - வாய்மை - ௨)

என்றாராகலிற், குற்றமின்றென்பது. அறத்தொடு நிற்கும்
இடங்களைப் பெயரும் எண்ணுஞ் சொல்லின மாத்திரை
யே இச்சூத்திரத்துப்பொருள். அறத்தொடு நிற்கும் இலக்
கணமும் அவற்றுக்குச் செய்யுளும் மேலே காட்டிப் போந்
தாம்.

௩௦. காம மிக்க கழிப்டர் கிளவியுங்
காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியு
மாறுபார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியு
மிரவினும் பகலினு நீவரு கென்றலுங்
கிழவோன் றன்னை வார லென்றலுந்
தன்னுட் கையா றெய்திடு கிளவியு
மன்ன மரபிற் பிறவுந் நொகைஇத்
தன்னை யழிந்த கிளவி யெல்லாம்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப.

என்பதென்னுதலுற்றோ வெனின், வரைவுகடாவும் இலக்
கணமெல்லாந் தொகுந்து உணர்த்துதல் துதலிற்று.

மேலதனோடு இயைபு என்னையோவெனின், மேலுங்
களவு நீக்கிக் கற்பாயதோர் இலக்கணமுணர்த்தினார், இவ்
வனாவும் அன்னதாகலான் அதன் பின்னே வைக்கப்பட்ட
டது.

இதன் பொருள்: காமம் மிக்க கழிப்டர் கிளவியும்
—காமமென்பது வேட்கை, நிகுதலென்பது பெருகுதல்,
கழியென்பது சிறத்தல், ப்டர் என்பது நீணத்தல், கிளவி

யென்பது சொல்; வேட்கைமிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லும்: காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்—காப்புச்சிறைமிகவினாற் கையற்றுச்சொல்லுஞ் சொற்களும்; ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும்—அவன் வரும் வழியது ஏதரு சிந்தித்து ஆற்றாநாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; இரவினும்பகலினும் நீவருக என்றலும்—இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் நீரிர் வந்து *ஒழுருவதாகாதோ வெனச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; கிழவோன்றன்னை வாரல் என்றலும்—தலைவனை இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் வரவேண்டாமென்று சொல்லுஞ் சொற்களும்; தன்னுட்கையறு எய்திடுகிளவியும்—தன்னுட்கையற்றினை எதிலது ஒன்றின்போலிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; அன்ன பாரிற் பிறவுந் தொகை—அன்ன இலக்கணத்தாற் பிறவுந் தொகுத்து; தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம்—தன்னாற்றமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம்; வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப—வரைதல் வேட்டுச் சொல்லுஞ் சொல் என்றவாறு.

இனிக் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாமாறு: பதற் குடியானும் இரவுக்குடியானுந் தலைமகன் காமழிக்க ஒழுகா நின்ற நிலைமைக்கண் ஒருகாற்கண்டு கழிபடர் கிளவி தரிக்குந் தன்மைத்தன்றும் வேட்கை; என்னை? காணும் பொழுதிற் காணாப்பொழுது பெரிதாகலான். அவ்வகையளாய் நின்று புன்னைக்கானும் அன்னத்திற்கானுங் கடலிற்கானுங் கழிக்கானும் அவ்வகை பிறவற்றிற்கானுங் டுகெட்டுறுகுறை தணிப்பவாகச் சிந்தித்துச் சொல்லுவதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒழுருமென' என்பதும் பாடம்.

† 'தன்கட்டுறுகுறை' என்பதும் பாடம்.

தாதலர் நீண்முடித் தார்மன்னன் மாநன்றண் ணங்குமரிப்
போதலர் கானற் புணர்குறி வாய்த்தான் புலம்பிநைய
வேதிலர் நோயசெயவ தோனின் பெருமை யெனநெருங்கிக்
காதலா தம்மைக் கழறினென் னுனனவ கருவகடலே. (உ௧௭)

ஒண்டுவி நாராயநன் சேவனு ியுமாய
வண்டுது பூங்கானல் வைகலுஞ் சேறிராற்
பெண்டுது வந்தே மெனவுரைததெங் காத்தலரைக்
பண்டார் கழறியக்காற் கானல் கடிபவோ.

இவை கடலுக்கும் நாரைக்குஞ் சொல்லிய எனக் கொள்க. இதனைத் தலைமகன் கௌர வருமேயெனின், இங்ஙனம் வந்தொழுக இவன் ஆற்றாளாமென்று ஒருவகையான் முற்பட்டிப் பிற்பைநூன்று வரைவொடு புதுவானும்; தோழி கேட்குமேயெனில் தலைமகனை முன்னின்று வரைவு நடாடிவாளாம்; யாருங் கேட்டாரில்லையெனின் ஆறறுதலைப்பயக்கும். எனனை? * முடிவேவாநின்ற அக்கலத்தை முய்திறந்தவிடத்து அகத்துநின்ற வெப்பங்குறைபடுப், அதுபோல, இவட்கும அயர்வுயிர்ப்பாம் அச்சொற்கள் † புலப்படுத்தலானென்பது. இம்முன்மினுள் ஒன்றாகாமையிலையென்பது. தலைமகன் கேட்பின் இன்னதொன்றாக, தோழிகேட்பின் இன்னதொன்றும், யாருங் கேட்பாரில்லையெனினும் இன்னதொன்றும் என்று ஒருபயனைச் சிந்தித்துச் சொல்லுமோவென்றிற், சொல்லாள்; குழவி அழுதார்போல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லிவிடத்து அப்பூயன் நிகழும். குழவி அழுகின்றது எனக்குப் பால் தம்மின்; நீர் ஆட்டுமின் என்றழாது, துக்கம்வந்ததாக அழும். அழ, அறிவார் பயம் எய்துவிப்பரென்பது.

* 'முடி வேவாநின்றதோர் பொருளை' என்பதும் பாடம்.

† 'புறப்படுத்தலான்' என்பதும் பாடம்.

‘காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்’ என்பது: கசிப்
புச்சிறைமிக்வினும் கையற்றுச் சொல்
காப்புச்சிறைமிக்க. லுஞ்சொல். * காப்புத்தான் இருவகைய,
கையறுகிளவி. நிறைகாவல் சிறைகாவலென; அவற்
றுள், நிறைகாவல் என்பது நிறையின்
வேறுபாடு புறத்தாக்குப் புலனாகாமல் காப்பான்; காந்
தும், முறையின் முறையின் வேட்கை பொருதக் காணலுற
வினான் ஆற்றாநாய்ச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

மின்கண் படாவடி வேனெடு மாநன்விண் டார்முனைமேன்
மன்கண் படாத மயங்கிரு டீனாள்வந்த ரீர்த்துறைவற்
கென்கண் படாத நிலைமையெனச் சொல் லாதினஞ் சேவறழ்இத்
தன்கண் படா என்ற வன்னத்ததே யாற்ற கவின்மையே. (௨௧௮)

புன்கண்கூர் மாலேப் புலம்புமென் கண்ணேபோற்
றுன்ப முழுவாய துயிலப் பெறுதியா
லின்கள்வாய நெய்தாளீ யெய்துங் கனவினுள்
வன்கண்ணார் காணல் வரக்கண் டறிதியோ (சிலப்-காணல்வரி-௩௩)

‘சிறைகாவல்’ என்பது, தாய்துஞ்சாமை நாய் துஞ்சாமை
ஊர்துஞ்சாமை காவலர்கடுகுதல் நிலவு வெளிப்படுதல்
கோழிகுரற்காட்டல் எனவிவை. அவற்றுள், தாய்துஞ்
சாமைக்குச் செய்யுள்:

ஆயுந் தமிழ்மன்னன் செங்கோ லரிசே சுரிமுனைபோற்
றேயு நினைவொடு துஞ்சாண் மடந்தையிச் சேயிழையா
டாயுந் துயின்மறந் தாளின்ன நாட்டனித் தானெடுத்தோர்க்
காயுந் கதிரோன் மலைபோய் மறைந்த கனையிருளே. (௨௧௯)

* ‘வேரோர் எட்டுப் பிரதிக்கு இயைய ஈண்டுப் பலதிருத்தங்
ச் செய்யப்பட்டன.

† ‘நான்மலி நீர்த்துறைவற்கு’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘துயிலலுறான்’ என்பதும் பாடம்.

நாய் தஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

வாருநது பைங்கழற் செவகோல் வரோதயன் வஞ்சியன்னுள்
'சேருந் திறமென்னை தேன்றண் சிலம்பினைத் திங்கள் கல்சேர்ந்
தூருந் துயின்றிடங் காவலரோ டன்னை யுன்னுறுத்தெல்
வாருந் துயிலினுந் துஞ்சா னுமலி யரையிருளே. (உஉ௦)

இனி ஊர்தஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

மாவங் களிறு ம ன்நெடுந் தேரும்வல் லத்துப்புல்லாக்
'கோவுந் தமிழவை வேல்கொண்ட கோனநதண கூடலன்ன
* பூவும் புகையுங் கமழ்ந்திப்போன னுமு டர் பெருவ து
மேவும விழுமொடு துஞ்சா திரவ்வ வியனகரே. (உஉ௧)

இனிக் காவலர் கடுகுதற்குச் செய்யுள் :

சுழிக்கண் ணதருங் கழலரி கேசரி தெவ்வறுவகக்
'கொடிக்கண் ணிழியுரு மேந்திய தென்னவன கூடலன்னுள்
வடிகதண் ணிமன் னும வளர்நகர் காக்குமவை வேலினோறுர்
துடிக்கண் ணிமன னுமகவகுந் தலையொன் னுந் துயின்றிலவே. (உஉ௨)

இனி நிலவுவேளிப்படுதற்குச் செய்யுள் :

'சென்று செழும'கை தார்தன்செந் தீழங்கசு தெந்நிலத்தை
வென்று கவங்கொண்ட கோன்றமிழ நாடனன மெல்லியலா
யின்றிவ விரவி னிருள்சென றிடங்கொண்ட தெங்குக்கொல்லோ
நின்று வசுபிற் பகல்போல் விரியு வலாமதியே. (உஉ௩)

இனிச சிறைகாவல் எல்லாம் வந்தசெய்யுள் :

"இறம்பிழி மயாஅரிவ வழங்குசன் மூதூர்
விழுவின் றுயினுந் துஞ்சா தாகு
மல்ல லாவன மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை துஞ்சார்

* 'பூவும் புகையும் விரையுங் கமழ்ந்து தொன்னாசுவகம்' என்
பதும் பாடம்.

பிணிகொ ளருஞ்சிறை டன்னை துஞ்சிற்
 றுஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவ
 றிவங் துவே லிளைபுர் துஞ்சின் வையையிற்று
 வலஞ்சுரித் தோகை ஞானி மருளு
 'மாவவாய் ஞமலி குரையாது மடியிற்
 பகலுரு ஞெழு நிலவுகான்று விசம்பி
 னகல்வாய மண்டில நன்னுவிரி யும்மே
 திங்கள் கல்சேர்பு கனையிருண் மடியி
 னில்லெலி வல்சி வல்வாயக கூடாக
 கழுதுவழங் கியாமத தழி, கக் குழையும்
 வலாகட் சேலல் வானாது மடியின
 மனைச்செறி கோழி மாணகர வ்யம்பு
 'மெல்லா மடந்த காலத மதாருகா
 ண்லலா ஞெஞ்சுத தவ்வா மலவே
 யாதன, லரிமெய புட்டி லார்ப்பப் பரிசிறக
 தாதி டீபாகிய பாயபரி ணமா
 மொச்சி லேலித தித்த ஞெஞ்சுதக
 ண்முதிர் புறங்காட் டனன்
 பன்முட் டின்று ற் றேழிவெ களவே" (அகம்-௧௨௧.)

இனி 'ஆறுபார்த்துற அஞ்சுகிள வியும்' என்பது: தலை
 மகன் இரவுக்குமிவந்து ஒழுகுகின்ற நிலைமைக்கண்,
 ஆறென்பது வழி, பார்த்துறாதல் என்பது பரிவுறுதல்,
 அச்சமொன்பது குறிப்பிற்றியே போன்றும் நடுக்கம்,
 கிளவியென்பது சொல்; ஐந்தாமாறு, எம்பெருமான் வரும்
 வழி இறபாவும் இன்னாது, நீருடைத்துக் கல்லுடைத்து
 முள்ளுடைத்து ஏற்றுடைத்து இழிவுடைத்தெனக் கவறல்;
 இஃதாம ஆறுபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவியென்ப ஒரு திறத்
 தார்; ஆவரமியார், இஃது ஆறுபார்த்துற்ற கிளவியே. இனி

* 'ஆவ்வாய் ஞமலி' என்பதும்பாடம்.

அச்சக்கிளவி யென்பது கள்ளருடைத்துப் புலியுடைத்து
எண்குடைத்து வெண்கோட்டியானையுடைத்து உருமுடைத்
துப் பாந்தருடைத்தெனக் கவலுங் கவுற்சியாற் சொல்லு
வது. அவற்றுள் ஆறுபார்த்துற்றதற்குச் செய்யுள் :

உருடங்கு மாநெடுந் திண்டே ருசித னுலசளிக்கு
மருடங்கு செங்கோ டடன்பன்னன் கொல்லி யருவரைவாப்
மருடங்கு வண்டறை சோலைப் பொதுமீன் வழங்கற்கின்னா
விருடங்கு மானேறி யெம்பொருட் டால்வந் தியங்கன்மினே (௨௨௪)

இது கேட்ட தலைமகன் வரைவானாம்.

இனி அச்சக்கிளவிற்குச் செய்யுள் :

பண்குடை சொல்லிவன் சாரண மாப்பனி முத்திலங்கும்
வெண்குடை வேந்தன் விசாரிதன் மேற்சுரை யேற்றெதிர்த்தார்
புண்குடை வேன்மன்னன் நென்னன் பொதியிற் புனவரைவா
யெண்குடை நீள்வரை *நீயரை யெல்லி யியங்கன்மினே. (௨௨௫)

அன்பெதிர்ந் தாலும் வருதல்பொல் லாதைய வாறமருண
முன்பெதிர்ந் தார்படசு சேவைவென் ருன்முகி ரேயப்பொதியிற்
பொன்பிதிர்ந் தாலன்ன மின்மினி குழ்புற்றின் முற்றியசோற்
றின்பிதிர் வாங்கியெண் கேறு திளைத் துணனு மீன்மருளே (௨௨௬)

இன்னும் அவற்றிற்குச் செய்யுள் :

கையமை வேல்விளக் காகக் †கனையிரு ணள்ளிரவி
னையமை தோய்வெற்ப வார னுறையாற் றமர்கடநதிவ் [யிற்
வையமெல் லாங்கொண்ட ‡மன்னவன் மூரன்||மை தோய்பொதி
றெய்யமெல் லாமரு விப்பிரி யாத சிறுநெறியே. (௨௨௭)

* 'நீயையவெல்லி' என்பதும் பாடம்.

† 'கனையிரு ணளிரிவை' என்பதும் பாடம்.

‡ 'மன்னவன்' என்பதும் பாடம்.

|| 'வண்டார் பொதியில்' என்பதும் பாடம்.

தோள்வாய் மணிநிற மங்கைக்கு வாட்டவு தன்னுதற்கே
நாள்வாய் வருதிவின டோய்சிலம் பாநைற யாற்றுநண்ணர்
வாள்வாய் யுக்கச்செற்ற வானவன் மாறன்னை தோய்பொதியிற்
கோள்வாய் யிளர் சிங்க நீங்கா திரிதருங் குன்றகமே. (உஉஅ)

காந்தண் முன்பன்ன மென்விட லேழைதன் காண மாப்
பூந்தண் சிலம்ப விரவின் வருதல்பொல் லாதுகொலாம
வேந்தன் விசாரிதன் விண்டோய் குடுமிப் பொதியி லென்றுந்
தேந்தண் சிலம்பி னரிமா திரிதருந் த் தெறியே. (உஉக)

அழுது புலம்பியு ரையு மிவன்பொருட் டாகவைய
தொழுதுங் குறையுற்று வேண்டுவல் வாழன் னார்க்கிணமு
மிழுது மலிந்தசெவ் வேனெடு மாறனைங் கோன்முனைபோற்
சமுதூந் துணிநது வழங்கல்செவ் லாத கணையிருளே. (உஉ௦)

பொய்தலை வைத்த வருளொடு பூங்குழ லாள்பொருட்டா
மைதலை வைத்தவண் பூங்குன்ற நாட வறவொழிந்
நெய்தலை வைத்தவை வேனெடு மாறனைங் கோன்முனைபோற்
கைதலை வைத்துக் கழுதுகண் சோருங் கணையிருளே. (உஉ௧)

இவை தோழிக்குரியன. இனித் தலைமகட்குரியன
வருமாறு:

பீணிகொண்டு வாழா தெதிர்த்து பறந்தலைக் கோடிப்பட்டார் [யி
துணிகெழுண்டு பேயதுள்ள வேல்கொண்ட கோன்சுடர் தோய்பொதி
ணனிகொண்ட தாரண்ணல் வாரல் விடரரின் றரவுமிழ்ந்த
மணிகொண்டு கானவர் வேழங் கடியு மயங்கிருளே. (உஉ௨)

இவ்வகை சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்பா
னாயின் வரைவானும்; தோழி கேட்பின் வரைவு
கடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் தானே
சொல்லி ஆற்றுவாளாம். இஃது இரவுக்குறிக்கண்ணதே.

இனி, 'இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றலும்' என்
பது: புகற்குரியானும் இரவுக்குறையானும் வந்தொழுகா

நின்ற தலைமகனை இரவும் பகலும் வாவென்று சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:

இரலினும் பகலினும் நீவருகென்றல்.

உரவுங் கடல்கு முலகுடை வேந்த னுசிதனென்றார்
பரவுங் கழன்மன்னன் கன்னியங் கானற் ப்கலிடீ
வரவு மகிழ்தில டையல்வெய் யோன்போய் மலைமறைந்த
விரவும் வாவென்ன ஆனமென் றுயின தின்னருளே. (உக௩)

இது கேட்டு இவ்வகை யான் வந்தொழுகப் பொறுது
போனும் இவ்வகை றீரல்வாளாரிற்றென வரைந்து புகு
வானும் என்பது. இனி ஒரு ராசிரியர் இரலினும் பகலி
னும் நீ வருக என்றதனை இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்ற
லும், பகல்வருவானை இரவுவருகென்றலும் என்றவாறென்ப.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் வேறு காட்டிப். அவற்றுள்
இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றதற்குச் செய்யுள்:

பகல்வருகென்றல்.

அடிமே லகலிட மெல்லாம் வணக்கி யமர்தங்கோன்
முடிமேல் வளைபுடைத தோனெடு மாறன்முன் னாளுர்த்த
கொடிமே லுருமதிர் கூரிருள் வாரன்மி றீர்மகிழும்
படிமேற் பகல்வம்மின் வந்தால் விரும்புமென் டல்வனைபே (உக௪)

என்பதுகேட்டு யான் இரவுவந்தொழுகப் பொறு
ளாய்ப் பகல் வம்மின் என்கின்றதெனக் கருதி வரைந்து புகு
வானாவது.

இனிப் பகல்வருவானை இரவுவருகென்றதற்குச் செய்யுள்:

இரவு வருகென்றல்.

அஞ்சா தெதிர்மலைத் தாரமர் நாட்டுட னேமடிய
நஞ்சா ரிலங்கிலை வேல்கொண்ட தென்னனன் னாடனைய
பஞ்சா ரகல்குல் பாட்பகல் வந்தாற் பழிபெரிதாம்
மஞ்சார் சிலம்ப வரவென்ன ஆன மயங்கிருளே. (உக௫)

என இதுசொல்லப் பகல் வருவேனை இரவு வருகென்றது இவ்வொழுக்கம் பொருமையினுமென வரைந்து புக்குவானும்.

இனிக், 'கிழவேன்றனை வாரலென்றலும்' என்பது: தலைமகளை இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் வாரலென்று சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

இரவும் பகலும் வரவு விலக்கல்.

ஒதங் கடைநதம ரார்க்கும தாக்கி யுணக்கொடுத்துப்
பூதம் பணிகொண்ட பூழியன் மாறன் பொதியிலின்வா
யேதம் பழியினு டெயதுத லாவிர வும்பகலு
மாதங் கடைநதமென் னேக்கி திறத்தைய வாரன்மின்னே.()

“கறங்குவென் னருவி பிறங்குமலைக் ககாஅற்

‘நேங்கம ழிணர வேங்கை சூடித்

தொண்டகப் பறைச்சார்ப் பெண்டிரோடு தொகைஇ

*மறுகு வாங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத

தியன்முரு கொப்பினை †வயநாய பிற்படப்

பகல்வரிற் கெளவை யஞ்சது மிகல்கொள

விரும்பிடி கன்றொடு விரைஇக கயவாயப்

பெருங்கை யானே கோட்பிழைத திரீஇ

யடுபுலி வழங்கு மாரிரு ணடுநாட்

டனியை வருத லதன்னு மஞ்சது

மென்னு குவன்கொ றானே பன்னாட்

புணர்குறி செயத புலர்குர லேனற்

கிளிகடி பாடலு மொழிந்தன

ளளிய டானேன் னளியல திலளே.” (அகம்-117.)

ஒன்று மறுப்பின் ஒன்றின்கண்ணே நிற்குங்கொல்லோ
வென்று இரண்டும் மறுத்து வரைவின்கண்ணே படுத்த
வாறெனக் கொள்க.

* ‘மறுகிற்றுங்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வயமாப்பிற்பட’ என்பதும் பாடம்.

‘தன்னுட் கையாறு எய்திடு கிளவியும்’ என்பது தன்னுட் கையாற்றினை ஏதிலதொன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

தன்னுட்கையா நெய்திடுகிளவி

தன்போற் கினத்துரு மேந்திய கோன்கன்னித் தாழ்துறைவாய்ப்
பொன்போன் மலர்ப்புண்ணைக் காணலு டோகழிப் புலம்புகொண்ட
வென்போ லிரவினெல் லாநதுயி லாது¹ன் தேங்குதியா
வன்போ டொருவற் கறிவிழந் தாயோ வலகடலே (உருஎ).

பொன்றான் பயப்பித்து நன்னிறங் கொண்டு புணர்ந்தகன்று
சென்ற ருளரோ நினக்குச்சொல் லாய்கொந் தலத்தைவெம்போர்
வென்றான் வியனில வேநசன் விசாரிதன் வெல்கழல்சேர்ந்
தொன்றார் முனைபோற் சலங்கிததுஞ் சாயாலொலிகடலே (உருஅ).

பறைவா யொலியோதம பந்த ருகளுந்
துறைசேர் சிறுசுடியார் தருசினுந் தஞ்சாய
நிறையின்² மருண்மாலையெம்போல நீத்த
துறைவ னுடையையோ நீவாழி வீராய்.

என்போல் இரவினெல்லாந் துயிலாய் நீயும் நின்காத்த
லர்மாட்டு *என்போல் அறிவிழந்தாயோவென்னும்; என்
றது தலைமகன் கேட்பின் வரைவானும்; தோழிநேட்பின்
வரைவுகடாவுவாளாம்; யாருங்கேட்பாரில்லையாயின் தானே
சொல்லி ஆற்றுவாளாம்.

† ‘அன்னமரபிற் பிறவுந்தொகைஇத் தன்னை அழிந்த
கிளவி எல்லாம்’ என்பது அன்னமரபிற் பிறவுந் தனது ஆற்ற
முமையாற்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு: ‘வரைதல் வேட்

* ‘அன்போடறி விழந்தாயோ’ என்பதும் பாட்டம்.

† வேறார் எட்டுப்பித்தினேக்கி ஈண்டுப் பல திருத்தங்கள்
செய்யப்பட்டன.

கைப் பொருள் என்ப' என்பது, வரைதல் வேட்பவும் வரைதல் வேட்டுஞ் சொல்லுஞ் சொற்களுமென்றவாறு; வரைதல் வேட்புச் சொல்லுந் தலைமகள் சொல்லெல்லாந், தலைமனைத் தோழி சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம வரைதல்வேட்டுச்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு. 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதனால் பகற்ருயிர்க்கன்றும் இரவுந்ருயிக்கண்ணும் வந்தொழுநுந் தலைமகனதுந் தலைமகளுந் தோழியும் ஆற்றத்தன்மையாராய் வரைவு மயப்படு சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாந் கொள்க. அக்கொள்கை பல; அவற்றிட் சிலவருமாறு:

படைத்தொழிகளில்

மெய்க்கின்ற வேடுவெடு மாற்றெனவு ம்காண்கத மணரிமென்னு
மைநகன்ற குன்றம் மறுகுடி மயப்படுவது மெய்நுற்
கைகளின்று சுடபயி வறமயுடைய மயவெடுவ னுதுகண்டார்
மெய்க்கின் மணாப மெயினி மறுயு மேரமற்றிம் மெல்லியலே. (உருக)

என்பது இரவுந்ருயிபுடையது வரதுவின்முற் கண்டார்
நுமமை முருகவேடுவென்று கருதுது மெய்மமை உணர்ப
வாரின் இவன் பெருந்ருயினளாகலின் இறந்தபடுமே என்
னும. அதுவே கட்டுந் தலைமகள் பெரியதோ இழங்குடைத்
தாது ஒழுக்கினென்காணென அன்ற ஓருவகையான் முற்பட்
டுப் பிறறைஞான்று வரைவானும. இன்னும் அன்ன மரபிற்
பிறவு மென்றதற்குச் செய்யுள்:

படைத்துமொழிகளில்.

அன்னாய நெருந்ருயிக்குநது கேளயல் வேந்திறைஞ்சும்
பொண்ணுர் கழிமெனு மாநின் குடரியம் பூம்பொழில்வாய்
மின்னுர் மணிகெடுந் தேர்கங்குல் வந்தொன்று மீண்டதுண்டா
லென்னு முகஞ்சிவந் தெம்மையு கோக்கின னெம்மனையே. (உருக)

*என்பது இரவுக்குறியின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத் தானாவ தறிந்து தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து சொல்லியது. எங்ஙனமோடுவனின், நெருநல், அன்னை நீங்கள் வினையாடுங் கானலிடத்து ஒரு தேர்வந்து போயிற்றென முனிந்து என்னையும் நோக்கிப்போயினாள் இன்னது கருதியென்பது அறியேனென்னும். என, ஒக்கும், வான்வந்து ஒழுக்குகின்ற ஒழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புல்லாயிற்றுப்போலுமெனப் பிறற்றொன்றே வரைந்து புகுவானும். இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவுமென்றதற்குச் செய்யுள்:

பண்ணிவர் சொல்லிகண் டாடுன்னன் பாழிப் பகைதணித்த
மண்ணிவர் சீர்மன்னன் வாணெடு மாறன் மலயமென்னும்
விண்ணிவர் குன்றத் தருவிசென் றுடியொர் வேங்கையின்கீழ்க்
கண்ணிவர் காதற் பிடியொடு நின்ற சருங்குளிறே. (உசக).

என்பது பகற்குறிவந்து ஒழுக்குந் தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து வரைவுகடாயது. அவ்வகைத்தாற்களிற்றோடு ஒருபிடி வேங்கைக்கீழ் நின்றபடி, கண்டிது போல நம்பெருமானும் நமக்கு வழிப்பட முடியுங்கொல்லோ வென்றொளென்பது. இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவுமென்றதற்குச் செய்யுள்:

தொடுத்தான் மலரும்பைங் கோதைநந் துதாயத் துறைவனுக்கு
வடுத்தான் படாலாணஞ் சொல்லுங்கொல் வாறோர்க் கமிழ்தியற்றிக்
கொடுத்தான் குலமன்னன் கோட்டாற் றழித்ததுதென் னாடுதன்
படுத்தான் பராங்குசன் கன்னியங் கானற் பறவைகளே. [கைப்

இதுவும் அப்பொருட்கு ஏற்பச்சொல்லிக்கொள்க, அஃதேயெனின், இச்சூத்திரத்துட்கொல்லப்பட்டன வெல்

* வேறோர் எட்டுப் பிரதியின்படி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங் செய்யப்பட்டன.

லார் தலைமகட்கேயுரியனவுந் தோழிக்கேயுரியனவுந் தலைமகட்கும் தோழிக்கும் உரியனவுமென மூன்றுவகைப்பட்டன. காமமிக்ககழிபடர்கிளவியுந் தன்னுட்கையா நெய்திடுகிளவியுமெல்லார் தலைமகட்கே உரிய. இரவினும் பகலினும் நீ வருக என்றலுங் கிழவோன்றன்னை வாரலென்றலும் இவ்விரண்டுந் தோழிக்கே உரிய. ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியுங் காப்புச்சிறைமிக்க கையறுகிளவியும் இருவர்க்கும் உரிய. உரிமையால் தம்மையழிந்த கிளவியெல்லா மென்று பன்மையாற் சொல்லாது ஒருமையுற் சொல்லியது எற்றிற்கோவெனின், தோழி, தலைமகளென இருவரையும் வேறுபடுத்துக்கருதாது ஒருவராகவே கருதற்பொருட்டாக ஒருமையாற் புணர்த்தா ரென்பது. (௩௦)

௩௧. ஆறின் னுமையு முறு மச்சமுந்

தன்னையழிதலுங் கிழவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், காவுகாலத்துத் தலைமகன் திலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று. மேற சூத்திரத் தோடு இயைபென்னையோவெனின், மேற்சூத்திரத்துள் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியென்றார்க்குத், தலைமகன்கண்ணும் ஆறுபார்த்துறவுண்டென்று கருதுவானாயிற் கருதற்க என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இதன்பொருள்: ஆறின்னுமையும் என்பது, ஆறெனினும் வழி யெனினும் ஒருபொருட்கிளவி; வருமவழி ஏற்றுடைத்து இழிவுடைத்து *இழுக்குடைத்துக் கல்லுடைத்து முள்ளுடைத்தென்றல்: ஊறென்பது, இடையூறு; புலியானும் யானையானுஞ் சூரமகளிரானும் *கள்ளரானும்

* இச்சொற்றொடர்கள் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை.

எண்காணும் இடையூறுடைத்தென்றல்: 'அச்சம்' என்பது, அஞ்சப்படுவனகண்டவிடத்து *மனக்குறிப்பன்றியே அஞ்சுவது; அச்சமும் இவன்கணிலலை யென்றவாறு: 'தன்னையழிதலும்' என்பது, தன்கண் ஒரு துன்பம் வந்தவிடத்து எனக்காகாததோரொழுக்கம் எடுத்துக்கொண்டேனெனத் தன்னை நெஞ்சினால் நோதலும் என்றவாறு: 'கிழவோற்கு இல்லை'யென்பது, இணையனதலைமகற்கு இல்லையென்றவாறு.

அஃதேயெனின், அவற்கு அவையுளவாய்வைத்து நினைபாநடியின் இல்லையோ? இல்லையாய் இல்லையோ? வெனின், உளவேயெனின் நினைபாநாடினும் வந்து நிகழும். உலகத்து உயிவாழ்சாதிகளெல்லாததமது சாக்காடு நினைத்துச் செல்கின்றவளவே இல்லையன்றோ? இல்லை யெனினும் அவை வந்து நிகழ்ந்தேவிடும். அதுபோல இவன் நினைபாநாடினும் உளவாயின் நிகழ்வன்றும்; இனி இல்லையாயேயில்லை யெனின் இல்லதனை இல்லையென வேண்டுமெனில்லை. எனனை? ஆகாயப்பூ இல்லையென வேண்டுமெனில்லை, அதுபோலவென்பது; என்றார்க்கு இல்லதனையே இல்லையென்றார், இவன் உலகத்துத் தலைமகனல்லன், புலவராலநாட்டப்பட்ட தலைமகனென்பதனை யாப்புறுத்தற்கு. உலகத்துத் தலைமகனுயின் இவையெல்லாம் இல்லாமை யில்லையென்பது. கிழவோற்கில்லையெனவே கிழவிக்குந் தோழிக்கும் அவையுளவென்பதுபெற்றும். அவர் ஆறு இன்றா தென்றும் இடையூறுகள் உளவென்றும் அவற்றிற்கு அஞ்சாதலும் எமபெருமான் நனக்குத் தகாத †இழிவர ஒழுகுதற்குக் காரணமாயினே மாகாதேயென்று தம்மையழிதலும் உடையரென்றவாறு.

* 'மக்கள் குறிப்பன்றியே' என்பதும் பாடம்.

† 'இளிவர' என்பதும் பாடம்.

அஃதேயெனின் வயிரமுடையான் ஒருவன் வயிரம்
மூள எறியுமென்று அஞ்சான், அதுபோல இவரும் அஞ்
சாது விடற்பாலா. பிற, அவற்கு அவையின்மையாலெனின்,
அதுவன்று; பெண்மை பென்பது ஒருபொருட் பட்டாங்கு
அறியாமையாகலான், அவை அவற்கு இல்லையெனினும்
உளவாகக் கருதுபவென்பது. அஃதேயெனின், மேல் இவ
னைப் பொருவிநகதானென்று போதரப்பட்டதன்றே? பட்
டமையான் அசமுந தன்மையுழிதலும் இல்லையெனக்
கொள்ளாமோ? மனத்தான் வரும். நோயெல்லாம் உணர்
வின்மையான் வரும் என்பது கடா; அதற்கு விடை, இவன்
ஞானத்தையும் ஓழுக்கத்தையும் விதி இழுக்கினமையற்
கிறறவினா தன்மை புண்பையான் உள கொல்லோவென்று
கருதின் அவை யில்லைபென்பது போதரச சொல்லப்பட்
டது. (௩௧)

௩௨. களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி லீட்டந்
திங்க ளிரண்ட் எனகமென மொழிப.

என்பதென்றுதலிற்றோவெனின், களவினுள் தங்கி ஒழு
சும் ஓழுக்கம் இதுதுணை காலமல்லது இல்லையென்று
வரையறுத்துணாததுதல நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவினுள்
தங்குதல்; வரைவின் நீட்டம்—வரைந் தெய்துந்துணை
நீட்டிக்குங்காலம்; திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப
—இரண்டுதிங்களகமெனக்கொள்க என்றவாறு.

இவ்வாற்றினும் இஃது உலகத்து இயல்பன்றென்பது
பெற்றும். உலகத தொழுக்கத்திற்குக் காலவரையறை
இன்மையானென்பது: இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த விடத்

துப் பிராயமும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். பதினொராண்
மும் *பத்துத்திங்களும் புக்க தலைமகளோடும் பதினையாண்
மும் *பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும் புண்
தல் வேண்டிற்றென்பது பெற்றும். அவளும் இருதிங்கள்
களவொழுக்கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம்.
அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்; களவொழுக்கத்திற்குப்
பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம் ஆசிரியர்களா நென்
பது. இவனும் இருதிங்கள் களவொழுக்கொழுகப்
பதினாறட்டைப் பிராயத்தாளாம். அஃது ஆண்மை நிலை
பெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்டதெ
ன்பது. அஃதேயெனின் இருதிங்களென்னாது அகமென்ற
தெற்றிற்கோவெனின், இருதிங்களுள் ஐந்தானும் ஆறானும்
நாள் உளவாகக் களவொழுக்கு ஒழிந்து நின்று வரைந்து
புகுவதனோடும் மறுப்பதனோடும் அத்துணை நாளும் புக்கு
நிறைந்துநின்றபின்னை அதுபடின மிகுவான் புகுமென்பது.
அஃதேயெனின், இருவர்க்கு மூப்புப்பிணி சாக்காடுமில்லை
யென்று மேற் சொல்லியதனோடு மாறுகொண்டு காட்டிற்
றும், அதுபட உரைத்தமையினென்பது. எங்ஙனமோ
வெனின், இருதிங்கட்புகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தா
ளையாயக்காற் பின்னைப் பதின் மூவாட்டைப் பிராயத்தா
ளாய் இவ்வகை நூற்றிருபது புக்குத் தலைமடியவேண்டு
மென்பது; இவற்கும் அம்முறையேகொள்க என்பது; மூப்
புப் பிணி உள்வழிச சாக்காடுண்மையா நென்பது கடா.
அதற்குவிடை எங்ஙனமோவெனின், இருதிங்கட்புக இவ
ளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவனும் பதினா
றட்டைப் பிராயத்தானாய்ச் செல்வதல்லது, மற்றையன
நிகழா; உலகினோடு இத்துணை மாத்திரையே யொத்து

* 'பதின்றிங்களும்' என்பதும் பாடம்.

மற்றைவிகற்பமெல்லாம் ஒவ்வாவெனக்கொள்க. ஒத்தெதீவ்
வாதா யன்றே செல்கின்றதென்பது. அஃதேயெனின்,

*“அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் ருழந்த
நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினும்
*நீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர.” (நற்றிணை-௧௦.)

என இலக்கியம் வருவன உளவாலோவெனின், அஃ-
தில்லைமன், ஈங்கிதேபட்டுவிடினும் என்றவாறு.

இனி ஒரு திறத்தார் திங்கள் *இரண்டினகமென்பத
னைச் சொல்லுமாறு:

*பிறைத்திங்கள் மதித்திங்குளென இரண்டு; அவற்றுட்
பிறைத்திங்கள் முன்னொளியாய்ப் பின்னிருளாம்; மதித்
திங்கள் பின்னொளியாய் முன்னிருளாம்; அவ்விரண்டுஞ்
சந்தித்துநின்ற இருட்காலத்தாக என்றவாறு. அது பொ
ருந்தாது; என்னோகாரணமெனின், இரவுக்குழிக்கே சொல்
லினமையான். அல்லதூஉங் காலவரையறையின்றியே எஞ்
ஞான்றும் †இருட்டிங்கட்கண்ணே களவொழுக்கம் வேண்
டப்பட்டதா மென்பது. இனி ஒருசாரார் திங்களிரண்டி
னக மென்பதனை ஒரு திங்களை இரண்டுகூறிட்ட ஒரு
கூறென்று பதினைந்து நாளாகச் சொல்லுப. அதுவும் பொ
ருந்தாமை அறிந்துகொள்க. (௩௨)

௩௩. களவினுட் ‡டவிர்ச்சி கிழவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துத் தலை
மகனது இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் ௧௧௬ ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

† ‘மதித்திங்கட் கண்ணே’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘தலிர்தல்’ என்பதும் பாடம்.

களவினுள் தவிர்ச்சி கிழுவோற்கு இல்லை—களவுகாலத்
துத் தலைமகன் காரணமாக இடையீடு இல்லை என்றவாறு.

தலைமகற்கில்லைபெனவே அருத்தாபத்தியால் தலைமகள்
காரணமாக உண்டென்பது. இன்னுங் களவினுள் தவிர்ச்சி
கிழுவோற்கில்லை யென்பதனானே கற்பினுள் தலைமகள்
காரணமாக இடையீடு இல்லை யென்றும். என்னை? இவன் ஒரு
ஞான்று ஒருகால் அக்குடியிடத்துவந்து பெயருந் தலை
மகளைச்சாராத இடையூறுகள் எய்தாதுமென்பது. இனி
ஆண்மையி்க தலைமகன் பிரிவு வேண்டுவதல்லது தலைமகள்
வேண்டாள் கற்பினகத்தென்றவாறு. இது சொல்லவேண்
டா; என்னோகாரணமெனின்,

“களவினுள் தவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே
யடைவீடை யைத்த காலை யான்” (இறையனார்-கங்.)

“அல்லகுறிப் படுத்தலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வா லறியுங் குறிப்பி னான்.” (பஞ்ச - கங்.)

எனவும் *இவ்வகையான் இடையீடு தலைமகளைச் சார்ந்
துழியவாகலாற் பெறப்பட்டதென்பது. இனி ஓதல் காவல்
பகைதணிவினை என இவை தலைமகளியல்பாதலாற் கற்பி
னுள் தலைமகன் இடையீடாகலும் பெறப்பட்டது; ஈங்
குரைக்கல் வேண்டாவென்பது. அவ்வகை இலேசினானிது
பெறப்படும். அதனையே மாணுக்கன் இனிதுணரல்வேண்டி
எடுத்தோதினாரென்பது. அல்லது ஒரு திறத்தார் களவின
கத்துத் தலைமகளுழைத்தங்கிப் பிறரை ஞான்றுபோதல்
தலைமகற்கு இல்லையென்றவாறென்ப. அது பொருந்தாது.

* ‘மூன்றுவகையான்’ என்பதும் பாடம்.

வந்து பெயர்வதல்லது *நீட்டிக்கில் இடையீடாம், அஃது உணரப்படுதலானென்பது. மற்ற்ென்னேவெனின், *களவி னுள் தவிர்தலென்பது தமிழனாகற்றன்மை யொழித லென்ற வாறு. நோய்தவிரந்தது வெப்புத்தவிரந்ததென்ப ஒழிந்த தென்பார். இனிக் கிழவோற்கில்லை யென்பது தலைமகற் கில்லை என்றவாறு. எனவே, அவ்விருதிந்கள்காறுந் தெரு ளாதே வந்தொழுசுந் தலைமகனாயினவிடத்து. தலைமகளா யினவிடத்து அன்று, தெருளாளாய்ப் பின்னை நெறியன் றென்றுணருமென்பது. ஆயின் இவனாகாதே தெருளற் பாலான் பெருஞானத்தனாகலான், இவளாகாதே தெருளாது விடற்பாலாள் அவன்றுணைப் பேரறிவின என்மையானெ னின், அதுவன்று. அவன்கணின்ற தமிழனாகற் றன்மையை விலக்குவது இல்லை, இன்மையான் அப்பெற்றி சுட்டப்பட்ட தது. இவள் மாட்டு அதனை விலக்குவதுண்டன்றே, இவ னது இளிவரவிற்கும் வருத்தத்திற்கும் கவன்ற கவற்சி யென்பது. அதனான் இவன் தெருளாமைக்கும் இவள் தெ ருடற்கும் காரணம் இதுவென்பது. (௩௩)

களவு முற்றும்.

* 'நீட்டிக்கி லிடையீடாமை யுணரப்படுமாகலா னென்பது' என்றும் பாடமுண்டு.

கற்பு.

நக. கற்பினுட் டிறவே கடிவரை வின்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இங்கு நின்றுங் கற்பினது இலக்கணம் உணர்த்துதனுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன்பொருள்: கற்பினுள் துறவே--கற்பினகத்து நீக்கம்; துறவு எனினும் 'நீக்கம் எனினும் பிரிவெனினும் அகற்சி எனினும் *ஒக்கும். கடிவரைவு இன்றே--கடிந்து வரையப்படாது ஆசிரியர்களால் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், †'கற்பினுட்டுறவே கடிதலின்றே'யெனவும் 'வரைதலின்றே' யெனவுஞ் சொல்லாது 'கற்பினுட் டிறவே கடிவரை வின்றே' என்றது எற்றிற்கோவெனின் ஆசிரியர்களால் விலக்கவும்படாது இத்துணைக் காலமென்று ‡வரையறுக்கவும்படாது என்றவாறு. எனவே, களவினகத்துப் பிரியும் பிரிவு ஒருகாலல்லது இல்லை யென்றவாறு. களவினகத்துப் பகற்குறிக்கண்ணும் இரவுக்குறிக்கண்ணும் வந்து பிரியுமாகலான் அதுவும் பல்காலும் நிகழ்தலுடைத்துப்பிற எனின்; அவையெல்லாம் இவ்வாசிரியரஃற் பிரிவென்று வேண்டப்படா, ஒரு கருமநோக்கிப் பெயர்ந்தன அன்மையின். ஆல்தூஉம் அவையேயாயினும் || வரையறையுடைய களவுகளில் வரையறை உடைத்தாகலானென்பது.

*'ஒரு பொருட்கிளவி' என்பதும் பாடம்.

† 'கடியவும் படாது வரையவும் படாதென்னுது' என்பதும் பாடம்.

‡ 'பிரியவும்படாது' என்பதும் பாடம்.

|| இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

ஊடு. ஒதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்
முங்கவாறே யவ்வயிற் பிரிவே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கற்புக்காலத்துப்
பிரிவு பலவென்றார், அவையிற்றைப் பெயரும் முறையுந்
தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஒதல்—கல்வி காரணத்துப்பிரியும் பிரிவு; காவல்—நாடு
காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு; பகைதணவினை—இருவர் அரசர்
*தம்மிற் பொருபு என்றவிடத்து அவரைச் சந்து செய்வித்
தற்குப் பிரியும் பிரிவு; வேந்தர்க்குற்றுழி—வேந்தரென்பார்
அரசர், அரசர்க்குற்றுழிப் பிரியும் பிரிவு; பொருட்பிணி—
பொருட்குப் பிரியும் பிரிவு; பரத்தை—புறப்பெண்டிர்
மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; பரமென்பது, புறம், அஃது ஆரியச்
சொல்; என்று, எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு; ஆங்கு,
அசைச்சொல்; ஆறு, அவற்றதுதொகை; அவ்வயின்—கற்
பினிடத்து; பிரிவு—நீக்கம் என்றவாறு.

ஏயென்பது ஈற்றசையேகாரம்; பெயர், சொல்லப்பட்ட
பெயர்; முறை, கிடந்தமுறை; தொகை, ஆறு எனக்கொள்க.

இனி ஒதற்குப் பிரியும் பிரிவு முன்வைக்கப்பட்டது,
தலைபான பிரிவாகலானும் †உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானு
மென்பது. பரத்தையிற் பிரிவு பின்வைக்கப்பட்டது, காமம்.
பின்வைத்தெண்ணப்படுமாகலானென்பது.

அஃதேயெனின், இவர் முன் பொருவிறந்தாரென்பது
மொடு மாறுகொண்டது இச்சுத்திரம், என்னையோ

* 'தம்மிற் பொராநின்ற விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'உயர்ந்த வருணத்தார்க்கு' என்பதும் பாடம்.

வென்னின், தலைமகளை எய்தியிருந்தே இவன் ஒதுவான் பிரிவானெனின், முன் ஞானமில்லாம்; இலனாகவே, ஞானத்தின் வழியது ஒழுக்கமாகலானும் ஒழுக்கத்தின் வழித்துத் *தலைக்குலமாகலானும் இவையெல்லாங் குறைவு பட்டானுமென்பது. இனிக் காவலென்பது இவன் நாட்டைப் பிறர்புகுந்து †அலைப்பதுங் கொள்வதுஞ்செய்ய அவரை நீக்குதற்கு நீங்குமெனின் இங்ஙனம் பிறரான் இழிவந்தன செய்து நலியப்படுமேயெனின் ஆண்மையிற் குறைபட்டானுமென்பது. இனிப் மகைதணிவினையென்பது சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியுமேயெனின், தூதுவனாயினாம்; தூதுவராவார் பிறர்க்குப் பணிசெய்துவாழ்வாராவர், அவரது பொருவிற் பு என்னையோவென்பது. இனிவேந்தற்குற் றுழிப் பிரியுமேயெனின், கருமச்சேவகனாம்; கருமஞ் செய்வான் சேவகனுமென்ப, இறப்பவும் இழிவந்ததோரொழுக்கம்; பிறர் குறிப்பன்றித் தன் குறிப்பு இல்லையெனப்படும்; ஆகலின் இவரது பொருவிற் பு என்னையோ வென்பது. இனிப் பொருள்வயிற் பிரியுமேயெனின், முன்னர்ப் பொருளிலனாயினாம், ஆகவே எள்ளுநர்ப்பணித்தலும் இரந்தோர்க்கீதலும் ‡என்னும் இவையெல்லாம் பொருட்குறைபாடுடையார்க்கு நிகழாமையின் இக்குறைபாடெல்லாம் உடையனாம்; அவையுடையானதுபொருவிற் பு என்னையோ வென்பது. இனிப் பரத்தையர் மாட்டுப் பிரியுமேயெனின்

* வாளா 'குலமாதலானும்' என்றும் பாடமுண்டு.

† 'வைப்பதுமாய்க் கொள்வதுஞ் செய்யப்பட்ட' என்பதும் பாடம். இங்கிருந்து சிலவரிகளில் வேரோர் பிரதிக்கு இணங்கப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

‡ 'நள்ளூர் நாட்டிலும் நயவாரொழுக்கலும்' என்னும் வேறிரு சொற்றொடர் வேறொரு பிரதியில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

இவன் கண்டார்கண் தாழ்வானும், ஆகலான் தலைமகன்மாட் டேகிடந்த அன்பிலன் ஆயினான். அல்லது உங் கண்டுழி யெல்லாம் உள்ளத்தைச் செலீஇ உள்ளத்தின்வழி ஒடுமாக லான் நிறையிலனும்; நிறையிலானது பொருள்நபு என்னை யோ வென்பது..

இவையெல்லாளு சொல்லப் பெரிது மாற்றி காண் காட் டிற்தெனின், மாறுபெயர்வது; மாறுபெயர்வதற்குக் காரணம் என்னையோ வெனின், முதற்பொய்நிபுபெயர்வது நற் பான் பிரியுமென்பதன்று, பண்டே முதல்பொய்நிபுபெயர்வது பட்டுக் கறநன் அறம் பொருள்வாயம் யிதிபெயர்வது நுதலிய நூல்களெல்லாம்; இனிப்பா தேசங்கனிநாம அனை வல்லார் உளரெனிறகாண்பென்றும, வல்லாதன் உள்ளிச்சென்று தன்ஞானம் மேற்படுத்தி அவரான மானம் ப்புபயித்தற் குப் பிரியுமெனக்கொள்க. இனிச் சிந்தையுப் பிரியுமென் பது நலிவா உளவாக நலிவுகாத்தற்புப் பிரியுமென்பதன்று, நாட்டகத்து நின்றும் நகரகத்துந் தாக்கு உறலது உளரக்க லாத மூத்தார்களுங் கொண்டுகளுமா இருக்கைமுடவருங் கூனருங் குருடரும் பிணியுடையாருமா என இக்தொடக்கத் தார்தம் முறைக்கருமாங் கேட்டுக் திரகத்துதற்பொருட்டாக வுங், காட்டகத்துவாழும் உயிர்ச்சாதிகள் ஒன்றையொன்று நலிவன உளவாயினவிடத்துந் திதென்று அவற்றை முறை செய்தற்குங், கொடிவலைப்பட்டுக் கிடந்தனவற்றைத் துறை நீக்குதற் பொருட்டாகவும், வளன் இலவழி வளந்தோற்று வித்தற்பொருட்டாகவுந், தேவகுலமே சாலையே அம்பலமே என்று இக்தொடக்கத்தனவற்றை ஆராய்தற்கும், அழிகுடி யோய்புத்தற்கும் பிரியுமென்பது. அல்லது உம் பிறந்த உயிர் தாயைக் கண்டு இன்புறுவதுபோலத் தன்னாற் காக்கப்படும் உயிர்வாழ்சாதிகள் தன்னைக்கண்டு இன்புறுதலின் தான்

அவர்கட்குத் தன் உருக் காட்டுதற்கும், மாற்றரசர் ஒற்று வந்தவிடத்து அவர்முன்னர்த் தனது ஊக்கங் காட்டுதற் பொருட்டாகவும் பிரியும். அதனானே மாற்றரசரும் திறை கொடுப்பரென்பது. இனிப் பகைதணிவினை யென்பது தூது வர்போலச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியு மென்பதன்று, இருவா அரசர் நாளைப்பொருதும் இன்று பொருது மென்று முரண்கொண்டு இருந்த நிலைமைக்கண் தான் அருள் அரசு னாகலின் இமமக்களும் இவ்விலங்குகளுமெல்லாம்பட இவ் விரண்டு குலத்திற்கும் ஏதம் நிகழும், அதனால் இப்போ ரொழிப்பனென்று இருவரையும் இரந்தது சந்துசெய்வித்தலு மொன்று. அல்லதூஉந் தேவரும் அகராரும் பொருதகாலத் துத் தேவரையும் அகராரையும் *ஒருவீர் ஒருவீர் மிக்காரை ! ஒறுப்பல் யானெனப் பாண்டியன் மாகீர்த்தி சந்துசெய்வித் ததுபோல் இருவரின் மிகைசெய்திறை ஒறுப்பலென்றுசந்து செய்வித்தலுமொன்று. இ ருவரையும் ஒறுக்குதனை ஆற்ற லுடைய னாகலானென்பது. அஃதேயெனின் தன்னகத்து †இருந்துவிட அமையாதோ அன்னவாற்றலனாகலான்; தன் செல்லவேண்டுமோவெனின், செல்லவேண்டும் என்பது. என் னை? காதலர்ப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள் வினையிலையென்பது. ஆதலாற் பிரிந்தே சந்துசெய்விக்கு மென்பது. இனி வேந்தர்க்குற்றுழி யென்பதற்குச் சேவக னாய்ப் பிரியுமென்பதன்று, தனக்கு நட்பான் ஓரசசன் சென்றவிடத்து ‡அவற்கு ஆய மறுதலையை வென்று நீக்கு தற்குப் பிரியுமென்றுகொள்க. இனிப் பொருட்பிரியென் பது, பொருளிலனாய்ப் பிரியுமென்பதன்று, தன் முதுகுர

* வானா 'மிக்கசெய்தாரை ஒறுப்பெனென்று' என்றும்பாடமுண்டு.

† 'நின்றவிட' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அவற்கு ஆபதம் அறுத்தல் இனிதென்று நீக்குதற்கு' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

வராத் படைக்கப்பட்ட பலவேறு வகைப்பட்ட பொரு
 ளெல்லாம் கிடந்ததுமன், அது கொடு துய்ப்பது ஆண்மைத்
 தன்மையன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொ
 ருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியுமென்பது; அல்ல
 தூஉந் தேவநாரியமும் பிதிரா காரியமுந் தனது தாளாற்
 றலாற் படைத்த பொருளாற் செய்தன தனக்குப் பயன் படு
 வன; என்னை? “தாய்ப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதி
 ரருமின்புறா.” ஆதலான் அவர்களையும் இன்புறுத்தற்குப்
 பிரியுமென்பது. இனிப் பரத்தையென்பது, புறப்பெண்டிர்
 மாட்டுப் பிரிவு. இவர்கண் அன்பிலனாய் கண்டார்கண்
 தாழ்த்து நிறையிலாய்ப் பிரிந்தானல்லன்; என்னை? தலைமக
 ளின் நீங்கி ஆடல்காண்பல் பாடல்கேட்ப லெனப் பிரியும்;
 பிரிய, அவற்றின்கட்சென்ற உணர்வு தலைமகண்மாட்டு
 நின்ற உணர்வினை மறைக்கும்; என்னை? இரண்டினர்வு உட
 னில்லாமையின்; இவ்வகை மறைப்ப இவர்கண்ணதே உள்
 ளாமாமென்பது; என்னை? தாம இப்பலாகவே பிறரையும்
 நயப்பிக்கப்படும் வனப்புடையா ஆடற்றகையானும்
 பாடற் குரலானும் நயப்பித்து மென்று எடுத்துக்கொண்
 டால் ஆடவர்கள் நயப்பது சொல்லவேண்டுமோ வென்பது.
 அவற்றது பொருள் அறியாது கடாயினாய், இஃது அவற்
 றுப் பொருளென்று கொள்க வென்பது. இனிப் பிரிவுகளை
 வேறு உரிமை கூறுமிடத்து அவற்றுக்குச் செய்யுள்
 காட்டுதும்.

(௧௧)

ஊ. அவற்றுள்,

ஓதலுங் காவலு முயர்ந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் சொல்லப்பட்ட
 பிரிவினை நிறுத்தமுறையானே முன்பிரண்டும் இன்னுந்
 குரியவென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். அவற்றுள்—மேற்சொல்லப்பட்ட அறுவகைப் பிரிவினுள்ளும்; ஒதலும் காவலும்—ஒதற்குப் பிரியும் பிரிவும நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் பிரிவும; உயர்ந்தோர்க்கு உரிய—உயர்ந்தோரென்பா பார்ப்பாரும் அரசரும், அவ்விருவர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஒதற்குப் பிரியும் பார்ப்பான், நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் அரசனை நிரஸிறையாகக் கொள்க. அது பொருந்தாது; என்னை? ஒதலுங் காவலுங் அந்தணர் அரசரென்று இருவர்க்கும் உரியவெனினும் நிரஸிறையாவது என்றாக்கு, அவ்வாறு சொல்லிற்றில், ருநினும் * பொருள் வகையான் ஒக்குமென்பது. எனவே உயர்ந்தோர்க்கு உரியவெனவே உயர்ந்தோராவா பார்ப்பாரும் அரசரும் உரியவாகலானென்பது. என்றார்க்கு, உயர்ந்தோர்க்கு உரிய வென்றதனால் பார்ப்பார்க்கே கொள்ளுகொள்ளுகொள்ளப்படாது, காவல் பார்ப்பார் தொழுவன்று, ஆகலின் இருவாக்கும் உரியவென்பது பெறுதும். அல்லது உம் உரைப்புகோடென்பது தந்திரவுத்தியாகலானும் இருவாக்கும் உரியவென்பது பெறுதும். ஒதற்குப் பிரிதலுந் தலைமகன் தோழியால், தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஒதற்பிரிவுரைத்தல்.

மைதா னிலாததங் கல்வி மிகுத்து வருவதெண்ணப்
பொய்தா னிலாதசொல் லாசெல்வர் போலும்புல் லாதமபே
செய்தார் படச்செந் நிலத்தைக் கணைமழை தின்னிலையாற்
பெய்தான் விசாரிதன் நென்னென் னாட்டுன்ற பெண்ணணங்கே.

காத்தற்குப் பிரியலுந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒருவகையான் றோக்க ஒக்குமென்பது' என்றும் பாடமுண்டு.

காவறியிரிவுரைத்தல்.

தேக்கிய தெண்டிடை முநீர் நிருபலந் தீதகலக்
காக்கிய செல்வது காசலித் தாரன்பர் சாயந்தெதிரே
பாக்கிய வேந்த ரமர்நா டடையத் தனஞ்சுடர்வா
னோக்கிய கோனந்சண் கூடலனைய துடங்கிடையே. (உசச)

வேந்துவினையியற்கை பார்ப்பார்க்கு உத்தே.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனிங், பார்ப்பார்க்குப் பிரி
வென்றோதப்பட்டது கல்நி மீதுத்தற்றிப் பிரியும் பிரி
வன்றே, அதுவல்லாமலும் மீதுதா ஒரு பிரிவு உண்டென்
பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். 'வேந்து' என்பது அரசு, 'வினை'
யென்பது செய்கை, 'இயற்கை' யென்பது தன்மை, 'பார்ப்
பார்க்கும் உரித்தே' யென்பது பார்ப்பார்க்குங் கிழமை
புடைத்து என்றவாறு.

என்பதனாற் போந்த பொருள், வேந்து செய்வித்
தற்கு உரிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்தென்றவாறு.
வேந்தர்க்குச் சந்துசெய்வித்தல் உரித்தென்று மேற்சொல்
லிப் போந்தாராயினன்றே 'வேந்துவினையியற்கை பார்ப்பார்க்
கும் உரித்தே' யென்பது. அது மேற்சொல்லினாரே. என்னை?
காவல் பகைதனிவினை யென்று இரண்டினையும் ஒருங்கு
வைத்தார் அவ்விரண்டினையும் அரசர்க்கு உரியவென்றற்
பொருட்டெனக் கொள்க. என்னை அரசர்க்கு உரித்தாமா?
மெனின், இருவர் அரசர் வேறுபட்டு மாறுகொண்டிருந்த
விடத்து அவர்களைச் சீந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியாதுவிடின்
அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வாரும் அவர்கள் நாமும் பெரிதாந்
துன்ப மெய்துமன்றே? அதனை நீக்கும் பெருமையுடையான்

அதனை நீக்காது உடன்பட்டிருப்பப் பழியும் பாவமும் பெரிதாகுமாகலான் அரசர்க்கும் உரித்து. அவ்வகை அவர்க்கு ஆகிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து; என்னை? அவரும் பெருமைபுடையராகலின். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவு கூறல்.

தாக்கிய போர்வய வேந்த ரிருவர்க்குஞ் சாதிடைநின்
ருக்கிய செல்வது காதலித் தார்நம ராரமருள்
லீக்கிய வர்கழல் வேந்தர்தம் மானம்வெண் மாத்துடனே
நீக்கிய கோனெடு ரீர்வையை நாடன்ன நேரிழையே. (உசரு).

உஅ. அரச ரல்லா வேளை யோர்க்கும்
புரைவ தென்ப வோரிடத் தான.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு அரசர்க்கன்றியும் வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அரசர் அல்லா ஏனையோர்க்கும்—அரசரல்லாத ஏனையாராவார் ஒழிந்த வணிகரும் வேளாளரும் என்ற இருவர்க்கும்; புரைவதென்ப ஒரிடத்து ஆன—பொருந்துமென்ப அவர் இவ்வழி என்றவாறு.

அரசரில்லாவழி வணிகரும் வேளாளரும் வேறுபட்டு நின்ற அரசரையுஞ் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியப்பெறுபவென்பது. பொருளானும் ஆள்வீனையானும் அரசரோடொப்பர், வணிகரும் வேளாளருமென்னும் வேற்றுமையில்லது என்பது. அஃதேயெனின், மேற்குத்திரம் வேண்டா அரசரல்லா ஏனையோரெனவேபார்ப்பாரும் அடங்குவராகலானென்பது; என்றார்க்கு, அதுவன்று; அரச-

ரல்லா ஏனையோரென்பது அரசரிற் பின்னைச்சொல்லப்படும் வணிகரையும் வேளாளரையுமே தழுவுதற்குச் சொன்னாரா கலனென்பது. அல்லாக்கால் 'வேந்தவினை' யியற்கை பாப் பார்க்கும் உரித்து' என்னார்மன் என்பது. இவ்விருவர்க் குள் செய்யுள் மேற்காட்டிற்றே கொள்க. (௫)

நக. வேந்தர்க்குற்றுழிப்பொருட்பிரிப்பிரி
வென்-ருங்க விரண்டு மிழிந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றேவெனின, ஸனாகாகும் வேளா ளர்க்கும் உரியதோர் பிரிவு உணர்த்துதல் முதலிற்று.

• இதன்பொருள் : வேந்தர்க்குற்றுழி-அரசர்க்குற்றுழி; பொருட்பிரிப் பிரிவு—பொருள் வேட்கையிற் பிரியும் பிரிவு; 'என்று' என்பது எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு, 'ஆங்க' என்பது அசைச்சொல், 'இவண்டு' என்பது தொகை, உம்மை முற்றுமமை; இழிந்தோர்க்கு உரிய—வணிகர்க் கும் வேளாளர்க்குங் கிழமைபுடைய என்றவாறு.

இழிப்புபடச சொல்லினாரால் இழிந்தாரென்பது பொரு ளிறப்பினொடு மாறுகொள்ளுமென்ற, கொள்ளாது; இந தூல் உலகினோடொத்தும ஒவ்வாதும் நடக்கின்றதாக லான் உலகியல்நோக்கிச் சாதிவகையான் இழிந்தாரெனப் பட்டது. ஒழிந்தவற்றாற் பொருளிறப்பு இவர்க்கும் ஒக்கு மென்பது. அவற்றுள், வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரியலுறுந் தலை மகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவித்தப் பிரி யும். அதற்குச் செய்யுள் :

பிரிவுணர்த்தல்.

வாரார் முரசின் விரைசேர் மலர்முடி மன்னவற்காய்ச்
சேரார் முனைமிசைச் சேறலுற்றூர்நாமர் செந்நிலத்தை

யோரா தெதிர்ந்தா ருடன்மீ துலாவி யுநன்சிவந்த
தேரான் நிருவனர் சென்புன னுடன்ன சேயிழையே. (உசக)

கன்னவி றேண்மன்னன் நெம்முனை மேற்கல வாரைவெல்வரின்
வின்னவி றேளன்பர் செல்வர் விசய சரிதனென்னுந்
தென்னவன் சேரார் படநறை யாற்றுச செருவடர்த்த
மன்னவன் கூட்டல்வண டுநதமி ழுன்ன மட்டுமொழியே. (உசஎ)

தலைமகன் வேந்தர்க்குற்றழிப் பிரிந்தவிடத்துத் தலை
மகள் வேறுபட்டு ஆற்றாஸாயினொனக் கவன்ற தோழிக்கு
ஆற்றுவ லென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்
யுள்:

புறமுமை கார்மிசை வைத்தல்.

படலைப் பனியலாத தாவவர் வைகிய பாசறைமேற்
ருடலைக் கமழ்நறுங் கன னியி னுயசென்று தோன்றுங்கொல்லோ
வடலைப் புரிநதசெல வேலரி கேசரி தென்குமரிக்
கடலைப் புகி ிருவிகம பேறிய கார்முகிலே (உசஅ)

அதுகேட்ட தோழி இவள் பிரிவாற்றாமையானன்று
வேறுபட்டது; அவர் குறித்துப் பிரிந்த கார்வரப், பிரிந்த
பாசறைக்கண் தோன்றியக்கால், தாம் எடுத்துக்கொண்ட
வினைமுடியாது மீள்வாக்கொல்லோ வென்பதுபோலும், இவ
ளாற்றாளாயது; யான் பிழைக்க உணர்ந்தேனென ஆற்று
வாளாவது. அதற்குச் செய்யுள்:

தோழி கூறல்.

வாமா நெடுந்தேர் வயமன்னர் வாண்முனை யார்க்கும்வண்டார்
தேமா நறுங்கண்ணி யாயசென்று தோன்றுங்கொல் சேரலர்தங்-
கோமீன் கடற்படை கோட்டாற் றழியக் கணையுகைத்த
வேமாண் சிலையவன் *கன்னிநன் னீர்கொண்ட வீர்முகிலே.(உசக)

இதுவும் அது.

* 'தனகடல் நீர்கொண்ட' என்பதும் பாடம்.

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் தான் குழித்த
பருவவரவின் கண் விளைமுற்றி மீளலுறுவான் தேர்ப்பாகற்
சூச் சொல்லியதற் சூச் செய்யுள் :

நிலைமை நினைந்து கூறல்.

இன்பார்ப் பொடுங்க வலஞ்சிறை கோலியிடஞ்சிறையா
லன்பாற் பெடைபுல்லி யன்ன நடுவகு மருமபனிநா
ளென்பாற் படரொடென் னொங்கொ லிருஞ்சிறை யேற்றமன்னர்
தென்பாற்படச்செற்றகோண்வைவையா டன்னசேயிழையே (உரு0)
அன்புடை மாதர்கண் டாற்றுங்கொ லாற்றுக் குடியடங்கா
மன்புடை வாடென் றன்றமிழ் நாட்டு வலஞ்சிறைக்கீ
ழின்புடை யேறினா மார்ப்புட துயிற்றி யிடஞ்சிறைக்கீழ்
மென்பெடை புல்லிக் கருங் கல்கின்ற டிழ்ப்பனியே. (உருக)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து போதற்கொருப்
படுவானாம்.

இன்னும் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து விளைமுற்றிய
தலைமகன் இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்கூச் செய்யுள் :

வினைமுற்றி நினைதல்,

† கடியா நிரும்பொழிற் கண்ணன்று வாட்டியின் றுங்கலவாப்
படியார் படைமா மதினமேற் பனிவநது பாரிதததால்
வடியா சயினெடு மாறனெங் கோன்கொல்லி வண்டவர்பூங்
சொடியா நிரைமட மான்வினை கோக்கி குழைமுகமே. (உருஉ)

‡ கயவாய் மலர்போற் கருங்கண் பிறழுவெண் டோடிலங்க
நயவார் முனைமிசைத் தோன்றின்று நட்பாற் றெதிரந்ததன்னை
வியவார் படையிட்டெண் காதஞ்செலசென்று மீன்றினைக்கும்
வயவாள்செறித்த வெங்கோன் வஞ்சியன்னாள் மதிமுகமே. (உருங)

† 'கடியாநிரும்பொழில் வாயன்றுகாட்டி' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர்
விட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

தங்கயல் வென்னொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதின்மேற்
பொங்கயல் வேந்த ரெரிமூழ்கத தோன்றின்று போதுகண்மேற்
பைங்கயல் பாயபுனற் பாழிப்பற் றுரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடந்த திருமுகமே. (உருச)

இதுகேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து *கடாவுவானாவது
பயன்.

இங்ஙனம் வினைமுற்றிய பின்னையன்றி †முற்றாவிடத்
துஞ் சொல்லுமோவெனிற் சொல்லான்; என்னை?

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலதது விளங்கித் தோன்றும்”(தொல்-பொ-கற்-சரு.)
என்பது சூத்திரமாகலான், வினைமுற்றிய பின்னையே
சொல்லு மென்பது.

வேந்தர்க்குற்றுழிச சென்று வினைமுற்றி மீள்வான்
தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பாகற் குரைத்தல்:-

வென்றே களித்தசெவ் வேவெனடு மாறன்விண் டார்முனைமேற்
சென்றே வினைமுற்றி மீண்டனங் காருஞ் சிறிதிருண்ட
தின்றே புருவண்ண மூர்கதின டேரிள வஞ்சியென்ன
நின்றே வணங்கு துடங்கிடை யேழை நெழுகர்க்கே. (உருரு)

“உலகுட னிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக்
கடல்போ ருனைக் கவிமா வழுதி
‡வென்றம ருமுந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்றுவினை முடித்தன மாயி னின்றே
கார்பெயற் கெதிரிய காண்டரு புறவிற்
கணங்கொள் வண்டி னஞ்சிறைத் தொழுதி

* ‘பண்ணுவானாவது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘முற்றாதான் முன்னஞ் சொல்லுமோவெனின்’ என்பதும்
பாடம்.

‡ ‘வேத்தமருமுந்த’ என்பதும் பாடம்.

*மணங்கொண் முல்லை மாலையார்ப்ப
வதுககாண் வந்தன்று பொழுதே வல்விரைந்து
செல்க டாகரின் வல்வினை நெடுந்தேர்
லெண்ணெல் லரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை
பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் னெழுப்புங்
காயநெற் படப்பை வாணர் சிறுகுடித
தண்டலை கம்முங் கூந்த
லொண்டொடி மடந்தை தோளினை பெறவே.” (அகம்-708)

இன்னும் 191வது சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

பட்டா மகலஞ்சூர் பாவையுங் காணுங்கொல் பாழிவெம்பே
ரட்டா னரிகே சரியைய மாயிரம் யானைமுன்ன
ளிட்டான் மருகன்நென் னாட்டிருண் மேகங்கண் டீர்ப்புறவிற்
கட்டார் கமழ்கண்ணி போன்மலர் கின்றன கார்ப்பிடவே. (உருசு)

புரிந்தமெல் லோதியை வாட்டுங்கொல் வல்லத்துப் போரொதிந்தா
ரிரிந்த வகைகண்ட வாண்மன்னன் நென்னாட்டிருஞ்சுருள்போய்
விரிந்த புதவங்கண் மேய்நதுதம் மென்பினை கையகலா
திரிந்ததின் கோட்ட கலைமா வுகளுஞ் செழும்புறவே. (உருஎ)

||செறிகழல் வானவன் செம்பியன் நென்னாட்டினையவென்றி
வெறிகமழ் கோதைகண் வேட்கை மிகுத்தன்று வெள்ளஞ்சென்ற
நெறிகெழு வெண்மணன் மேனெய்யிற் பால்விதிர் தன்னவநுண்
பொறிசெழு வாரணம் பேடையை மேயவீக்கும் பூம்புறவே. (உருஅ)

* ‘மணங்கமழ் முல்லையார்ப்பவதுக்காண்’ என்பதும் ‘வாழி
பொழுதே’ என்பதும், ‘நல்வினைநெடுந்தேர்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘படுபுள்ளோப்பும்’ என்பதும் பாடம்.

‡ புதவம்-ஒருகைப்புல், இச்சொல் ‘புதவு’ எனவும் வரும்;
ஐயனரிதனார் இதனைப் ‘புதவு’ என வழங்குவர்.

|| இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர்
எட்டுப் பிரதியிலிருந்தவழியின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

ஆழித் திருமா லதிசயற் காற்றுக் குடியுடைந்தார்
 சூழிக் களிற்றிற் றுணைகதிண் டேர்துயர் தோன்றின்றுகாண்
 கோழிக் குடுமியஞ் சேவறன் பேடையைக் கால்சுடையாப்
 பூழித் தலையிறை யார்வித்துச் தானிற்கும் பூம்புறவே. (உருக)

கைம்மாப் புறவின் சுவடு தொடர்ந்து கணல்விழிக்கு
 மொயம்மா மதக்களி வேழங்கள் பின்வர முன்னுகதேர்
 நெயம்மா ணயினெடு மாற னிறைபுனற் கூடலன்ன
 மைம்மாண் சூழலாள் பரமன்று வானிடை வார்புயலே. (உசு0)

முன்ற னுறத்தா வடிமுன் ஞநீஇமுடு காதுதிண்டே
 மென்று விழைத்தவற் றேழிற்றை னாளு மிழைக்குங்கொல்லா
 மொன்ற வயவாசென பாழிப் படவொளி வேல்வலத்தால்
 வென்றன் விசாரிதன் நென்புன ஞுடன்ன மெல்லியலே. (உசுக)

இவையெல்லாளு சொல்லக்கேட்ட தேர்ப்பாகன் கடிது
 கடாவுவானுவது பயன்.

கடிக்கண்ணி வேந்தரை யாற்றுக் குடிக்கன்னி வாகைகொண்டே
 முடிக்கண்ணி யாவைதத மும்மதில் வேந்தன் முசிறியன்ன
 வடிக்கண்ணி வாட வளமணி மாளிகைச சூளிகைமேற் [ளே.
 கொடிக்கண்ணி தாம்வண்ண நண்ணிவந தார்த்தன கொண்டல்க

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒக்கும்.

இனி முகில் நோக்கிச் சொல்லுவாய்த் தேர்ப்பாகன்
 கேட்பச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

முகிலோடு கூறல்.

பண்டேர் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பற் றுதமன்னர்
 புண்டேர் குருதி படியச்செற் றுன்புன னுடனையான்
 கண்டே ரழிந்து கலங்கு மவடன் கடிநகர்க்கென்
 றிண்டேர் செவவன்றி முன்செல்லல் வாழி செழுமுகிலே. (உசுங)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து தேர் கடாவு
 வானுவது பயன்.

வேந்தர்க்குற்றமிழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிப்புருந்த தலை
மகனது வரவுணர்ந்து தோழி தலைமகட்குச் சொல்லும்;
அதற்குச் செய்யுள்

வரவேடுந் துரைத்தல்

கொற்றங் கயின்மன்னன் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
முற்று விளமுலை மாநே பொலிககம் முன்கடைவாயச

*செற்றார் பணிதிதை கொண்டவன் மனபர் செழும சித்தேர்ப் *

பொற்றார்ப் புரவிந ளாலிதது வந்து புருத்தனவே. (உகச)

ஆரு மணியினம் போதையுந் வேம்பு மலர்ந்தாமதேன்
வாருங் கமழ்க்கணணி வானவன் மாறனநன் மாநதையன்னுய

காருங் கலந்து முழங்கியின் வீசின்னு காதுலந்த

தேருஞ் சிலம்பிப புருத்தது நவகன செழுக்காககே. (உகரு)

இனித் தலைமகன் பிரிவின் நன் வேறுபட்ட தலைமகட்
குத் தோழி, வினைமுற்றி மின்வொ ரொல்லிய பருவந்
தூதா கி வந்ததென்னும். அதற்குச் செய்யுள்.

பருவநூதாயின்றென்ப பாங்கிபுரைத்தல்.

முற்றின் மகிழ்முலை யாய முயங்கி முறுவலுண்டு

கென, வா வரவிருந்த தூதா கிவந்தது தென்புலிப்பை

வேன்றா டிவிசாரிதன் வேமெனது மாறன் வியன் முடிமே

னின்றான் மணிகண்டம போலிருள் கூர்க்குநற் றீண்முகிலே. (உகசு)

இனித் தலைமகன் வினைமுற்றி புண்ணு புருந்து, தலை
மகளோடினிது இருந்து தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

மறவாமை கூறல்.

மடையார் குவளை நெடுங்கண் பனிமல்க வந்துவஞ்சி

யிடையா ளுடனா யினிதுகழிந்தன் நிலங்குமுத்தக்

குடையான் குலமன்னன் கோனெடு மாறன் குளநதைவேன்ற

படையான் பகைமுனை போற்சென்று நீடிய பாசறையே. (உகசு)

* 'செற்றார் பணியத்திறங்கொண்டவன்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அழிந்த நறையாற்றகத்துவென்றின் முடிமேல்' என்பதும் பாடம்.

இனிப் பொருட்குப் பிரியலுற்ற தலைமகன் தோழியால்
தலைமகட்குப் பிரிவு உணர்த்துவித்தற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

இல்லா ரிருமையு நன்மையெய தாரென் றிருநிதிக்குக்
கல்லார் சுரஞ்செல்வ தேநினைத் தார்நமர் காய்ந்தெரிந்த
புல்லா ரவியநெல் வேலிப் பொருகனை மாரிபெய்த
வில்லான் விசாரிதன் நென்புன னுடன்ன மெல்லியலே. (௨௬௮)

அது கேட்டு ஆற்றுத்தன்மையளாய தலைமகள் தோ
ழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

ஆற்றுரைத்தல்.

ஊனங் கடந்த வுயர்குடை வேந்த னுசித னென்னார்
மானங் கடந்தவல் லத்தம ரோட்டிய கோனிம்மண்மே
லீனங் கடந்தசெங் கோன்மன்னன் நெம்முனை போலெரிவேய்
கானங் கடந்துசென் றோபொருள் செய்வது காதலரே. (௨௬௯)

தோழி தலைமகணிலைமை தலைமகற்குச் சொல்லியதற்
குச் செய்யுள்:

ஆற்றமை கூறல்.

விரைதங்கு நீணமுடி வேந்தன் விசாரிதன் வெம்முனைபோல்
வரைதங்கு கானமர் செல்லுப வென்றலும் வாணுதலா
ணிரைதங்கு சங்கு கழலக்கண் ணித்திலஞ் சிந்தநில்லா
வரைதங்கு மேகலை மெல்லடி மேல்வீழ்ந தரற்றினவே. (௨௭௦)

மன்னேந் தியபுகழ் வானெடு மாறன்றன் மாந்தையன்ன
மின்னேந் தியவிடை யாய்நமர் செல்வரவெங் கானமென்னப்
பொன்னேந் தினமுலை பூந்தடங் கண்முத்தந் தந்தனபோ
யென்னேந் தியபுகழ் ழீரினிச் செய்யு மிரும்பொருளே. (௨௭௧)

இதுவும் மேலதனோடு ஒக்கும்.

இனித் தோழி தலைமகனை நீர் பிரிந்தவிடத்து நெடிய வாதிய சங்குல்களைத் தமிழளாய் எவ்வகை * நீந்தி ஆற்று மென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வருநெடுங் கங்குலெவ் வாறினி நீநதும்வல் லத்துவென்ற
செருநெடுங் தீரையெங் கோன்றெவ்வர்போலசென்றத்தமென்னு
மொருநெடுங் குன்றம் மறைநதல கெல்லாம் வளாயக்குணபாற்
றிருநெடுங் குன்றங் கடநதால் வருவது செஞ்சுடரே. (உஉஉ)

படநதாழ் பணைமுக யானைப் பராவஞ்சன் பாழிவென்ற
விடநதாழ் சிலைமன்னன் வெலகனம போல விரிந்தவந்தி
நடநதா ல்டையிருள் போயக்கடை யாமல் லாழிமெல்லக்
கடநதா லதற்பின்னை யன்றே வருவது காயகதிரே. (உஉ௩)

இதுவும் அது.

தோழி தலைமகட்குப், பிரிவுநேர்ந்து நன்றுசெய்தாய் அவர் செல்லுங் கானம இவ்வகைப்பட்டதென்னும். அதற் குச் செய்யுள்:

கானத்தியல்பு தோழியுரைத்தல்.

தேனக்க தாரவர் † காண்பர்செல் லாரவர் செல்லவொட்டி
நானக் குழன்மங்கை நன்றுசெய் தாயவென்று வாய்களிந்த
மானக் கதிர்வேல் வரோதயன் கொல்லி வரையணிந்த
கானத் திடைப்பிடி கையக லாத கீருங்களிறே. (உஉ௪)

இனித் தோழி தலைமகட்குப் பொருண் முடித்து வந் தான் எம்பெருமானென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வரவுரைத்தல்

இருண்மன்னு மேகமுங் கார்செய் தெழுந்தன வெள்வனாயாய்
மருண்மன்னு வண்டறை தாரவர் தாழுமீம் மாநிலத்தார்க்
கருண்மன்னு செங்கோ லரிடே சரியந்தண் கூடலன்ன
பொருண்மன்னு மெய்திப் புருந்தனர் வந்துநம் பொன்னகர்க்கே.

* 'நின்றற்றும்' என்பதும் பாடம்.

† 'காண்பர் சொல்லாரவர்' என்பது பாடம்.

மற்றும் இவ்விடத்துப், பிரிவிடை மெலிந்து ஆற்றா ளாகிய தலைமகளைப் பருவம் வந்ததென்று வறபுறுப்ப வன் புறையெதிரழிந்து சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

தகரக் குழலாய தகவில னேசங்க மறகைவென்ற
சிகரக் களிற்றுச்செங் கோனெடு மாறன்றென் கூடல்வனவாய
மகரக் கொடியவன் றன்னெடு வேனின் மலர்விலைச்சுப்
பகரக் கொணர்நதில்லந் தோறுந் திரியுந் பல்வளையே. (உஎசு)

“அழுநதுபடு விழுப்புண வழுமபுவாய் புலரா
யெவ்வ நெஞ்சத் தென் தெற்குத் தாயகுப்
பிரிவில புலம்பி னவலுங் குயிலினுந்
தேறுந் தெழீஇப் யாறுநெரி ரொடிதே
யதனினுங் கொடிய டானே மதன் ன்
றுய்த்தலை யிதழ் பைங்குருக் கததையொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளி ரோவென
வண்டுசூழ் வட்டிய டிரிதருஉந்
தண்டலை யீழுவா தனிமட மகளே.” (நற்றிணை-க.எ.)

இவ்விடத்துச்செய்யுள் பலவும்வந்தன எல்லாந்தொன்க. (சு)

சு. காதற் பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், பொல எல்லாப் பிரிவு களையுஞ் சிறப்புவகையான் உணரத்தினா, இனிப் பரத்தை யிற் பிரிவு நால்வர்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இதன்பொருள்: காதற் பரத்தை—காதலிக்கப்பட்ட பரத்தை; எல்லார்க்கும் உரித்தே—எல்லாவருணத்தார்க்கும் உரித்து, என்றவாறு.

தம்மைக்கண்டு காதலித்தாரென்பது அறிவன்றே, அவர்தாம் பேரறிவினவாதலான்; அன்னார்தாம் பின்னைத்

தலையளியாது விடுவது அருளான்; அதனால் அஃது எல்லார்க்கும் உரித்தென்பது கொள்க. இவ்வுரை பொருந்தாது. என்னை? காரணமெனின், மிக்காரைக் கண்டால் இழிந்தாரும் உயர்க்காரும் மற்றுமெல்லாருங் காதலிப்ப, அவர்மாட்டுடல்லாம் பிரியல்வேண்டும். பிரியவே, எல்லாக்துற்றமுந் தங்கித் தலைபொடி மாறுகொள்ளும். அல்லதுஉட, அன்பினுந் பிரியா அருளினுந் பிரியுநென்பதுஉஞ் சொல்லப்பட்டதாம். அதனாந் காதலித்தாள் மாட்டுப் பிரியும பிரிய அமைபதென்கொள்க. இனி ஒருதிமத்தா காதலை பொறு மாந்தது பென்ப. என்னை? காரணமெனின், வைத்யம் மாலை துப்த்தா செல்வான் ஒருமகன் இடையிடை *புளிங்குநாடியும் உண்டக்காலாம் பிறபாவினது விசேடம் அபிவானுவது. அஃதேபோலத் தலைமகள் குணங்களைத் துய்யது செல்லாவின்றான் இடையிடை சிறுகுணத்தராய் மாந்தகமமாட்டுப் பிரிந்துவரத் தலைமகள் மாட்டுக் காதல் பெற்றும். அல்லது விட்டக்கால் இவர்குணம் பொருவர் பதென்பது அபியலாகாது. என்னை? இன்னாததொன்று உண்மையான் இனியதன் இன்பம் அபியப்படு மென்பது. இவ்வுரையும் பொருந்தாது. எனவே காரணமெனின் அவர் ஒருத்தியைக் கொண்டே இவள் குணங்களைப்பெரிப என்பதறியுமெனின், அவர் மாட்டுப்பிரியாது விட்டவிடத்து இவடன் குணங்களை மிக்கனகொல்லோ மிக்கிலகொல்லோவென ஐயப்பட்டு நின்றனாகல்லேண்டும்.* அங்ஙனமாயின் தான் அவளென்னும் வேற்றுமையில்லார் என்பதனொடு மாறுகொள்ளும். என்னை? தங்குணங்களை ஐயப்படுவார் இன்மையானென்பது.

* 'புளிங்கறியும்' என்பதும் பாடம். இன்னும் இங்கிருந்து இப்பகுதி முடியுங்காறும் பல திருத்தங்கள் வேறொரு பிரதிக்கணங்கச் செய்யப்பட்டன.

‘மற்றென்னே உரையெனின், தலைமகனாற் காதலிக்கப் பட்ட பரத்தைபெனக்கொள்க. அஃதேயெனின் இவன் கண்டாரையெல்லாங் காழுறுமாகாணோ’ எனின், ஆகான : ஆகாதவாறுசொல்லுதும். தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப் படுவன தருமம் அருத்தம் காமம் என மூன்று; அம்மூன் றினையும் ஒருபகலை மூன்றுகூவிட்டு முதற்கட்பத்து நாழி கையும் அறத்தொடுபடச் செல்லும்; இடையனபத்துநாழி கையும் அருத்தத்தொடுபடச் செல்லும்; கடையன பத்து நாழிகையும் காமத்தொடுபடச் செல்லும்; ஆதலான் தலை மகன் முதற்கண் நாழிகை தருமத்தொடு படுவான், தலை மகனும் வேண்டலே தானும் வேண்டிப்போந்து அத்தாணி புரூந்து அறங்கேட்பகை அறத்தொடுபடச் சொல்வதாற் செய்யும்; நாழிகை அறந்துகொண்டு இடையன பத்துநா ழிகையும் இறையும் முறையுங்கேட்டு அருத்தத்தினொடுபட் டனவேசெய்து வாழ்வானாம். அவ்வருத்தத்து நீக்கத்துக் கடையன பத்துநாழிகையில் தலைமகளுழைப் போதரும். போதர அப்போதரவு பார்த்திருந்த பரத்தையர் குழலாதி யாமெழி இத் தண்ணுமையிசுக்கி முழுவியம்பித் தலைமகனை இங்குக் கூத்துண்டென்பது அறிவிப்ப; என்னை?

“*குழல்வழி யாமெழிஇத் தண்ணுமைப் பின்னர்
முழுவியம்ப லாமந் திரிகை”

என்று கூத்தனா லுடையாருஞ் சொன்னாரென்பது. அவ்வ கை அறிவிக்கப்பட்ட தலைமகன் நாம் இதனை ஒருகால் நோக் கிப் போக மென்று செல்லும்; சென்றக்கால் அவர்கள் தன்னை தாழ்விப்பாரென்பது. அஃதேயெனின், இவன்பரத் தையரைத் தலைமகனை எய்தியிருந்தே உடையனாதல் எய்தா

* ‘குழல்வழி’ என்பதும் பாட்டம்.

ததன்முன் உடையதால் இரண்டல்லது இல்லை. அவற்றுள் எய்தியிருந்தேயுடையனானினையெனின், தலைமகள் குணமேயுமன்றிப் பிறவும் இன்பஞ்செய்வன உளவாகக் கருதினாம். ஆகவே,

“கண்டுகேட்டுண்டுரித் துற்றியு மெட்டலனு

மொண்டொடி கண்ணே யுள்” (சுறா - புணர் - க)

என்பதொடு பாறுகொள்ளுமென்பது. ஒளி, த, தலைமகளை எய்தாதமுன் உடையனானினையெனின், முன்னும் இவன் கற்ற காலமின்றிக் காட்டத்துக்கண்ணே கெழும்வருகின்றனாம்; ஆகவே நெய்யால வளராதான அல்லனென்பது. மற்றென்றோ உரையெனின், தலைமகளை எய்தாதமுன்னே பரத்தையரை உடையனென்பது. எனவே, பெறச்செல்லப்பட்ட குறை எய்தாதோ வெனின், எய்தாது. குரவாக இவனறி யாமையே இவனுரிமை இது வெனவும் இவன் யானையுங் குதிரையும் இவையெனவும் மற்றுமெல்லாம் இவற்கென்று வீகுத்துவைத்துத் தாம் வழங்கித் துய்ப்பவென்பது. அவ்வகையே குரவாகலான் இவனுரிமையென்றே வளர்க்கப்பட்டாராகலான் தலைமகளை எய்துவதன்முன் உளரென்பது. இவன் முன்னே தன்னுரிமையாவீது அறிந்தவாறென்னையெனின், தலைமகள் தலைமகளை நீங்கித் தருமமும் அருத்தமும் உள் பட்டுத் தலைமகள் மாட்டுப் போதருமிடத்து, அவர் முன்சொன்னவாறே குழலும் யாமுந் தண்ணுமையும் முழவும் இரம்புப. இயம்பினவிடத்து இஃதென்னையென்னும்; என்றக்கால் அது நின் உரிமையன்றோவென்ப. என்றார்க்கு அஃது என் உரிமையாயினவாறு என்னையென்னும், என்றவிடத்து நின்குரவர்களான் நினக்குரிமையாக வகுக்கப்பட்டாரென்ப. ஆயின் நான் குரவர் பணி மாறு

கொள்ளலாகாதென்பதனாற் காண்டற்குச் செல்லும்; சென்றானை அவர் தங்கண் நயப்பிப்ப வென்பது. இது பரத்தையிற்பிரிவு நிகழுமாறு.

அஃதேயெனின், மற்றைப் பிரிவெல்லாம் வேண்டுக, ஆள்வினைமுதி உடைமையான்; இஃது எற்றிற்கோ வேண்டியதெனின், பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகனென்றால் ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும். நிகழ்ந்தால் அவை நீக்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாய் அவ்வின்பத்தன்மையை வெளிப்படுத்தின அவையெனக்கொள்க. மென்சுவைமேலே நடந்தாணோர் ஆசிரியனாகலான் இப்பிரிவு வேண்டினுனென்பது. அஃதேயெனின் கா தற்பரத்தை எல்லார்க்கும் உரியனென்றாகாதே சூத்திரஞ் செய்தற்பாலது, உரித்தென்று அஃறிணையாய்பாட்டாற் சொல்லிற்று எற்றிற்காவெனின், பிரிவதிகாரம் வாரா நின்றமையாற் பிரிவும் உரித்தென்று சொல்லப்பட்டது. பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியும் பிரிவின்கட் செப்புள்:

தோழ்கூறல்.

மைவா நிரும்பொழில் வல்லததுத் தெவ்வர்க்கு வான்கொடுத்த
நெய்வா யயினெடு மாறன்றென் னுடன்ன றேரிழையா
யிவ்வாய் வருவாநங் காதல ரென்னவுந் தேற்கெதிரே
செவ்வாய் துடிப்பக் கருங்கண் சிவநனை சேயிழைக்கே. (உஎஎ)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் பெயர்ந்து தோழியை வேண்டத் தோழி வாயின்மறுத்தாளென்பது. என்னம் வாயின் மறுத்தாளோ வெனின், எம்பெருமானது நிலை சொல்லலுற்றேற்கு, எனது குறிப்பறிந்து இத்தன்மையினாள், இதற்குத் தக்கதறிந்து செய்யென்று வாயின்மறுத்தாளென்பது.

இனிப் பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாகப் புக்க பாணன் தலைமகளால் வாயின்மறுக்கப்பட்டு முன்னின்று நீங்கியதிற்குச் செய்யுள்:

பாணன் புலங்குரைத்தல்.

சென்றே யொழிக வயலணி யூரனுந் தினனத்தந்த
கன்றே யமையுங்கல் வேண்டரபல் பாண்டு கறுத்தவரை
வென்றே விழி ஓங்கொண் டான்கடன் ஞால மிகவகலி .
தன்றே யடியே னடிவலங் கொண் வஞ்ஞகவே. (௨௭௮)

மற்றும் வாயில்பொறுது பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் மகளை வாயிலாகக் கொண்டு புக்காணைக் கண்டு பொறுமை நீங்கவேண்டித் தோழி பொலிபதற்குச் செய்யுள்:

பொருமை நீங்கத் தோழி பொலிபது

இழுது நிணநதின் றிருஞ்சிறைத் தெய்வானை ரில்குருது
கழுது படியக்கண் டான்கண்ணி யன்னமின் னேரிடைபா
யழுது சுவற்முன்ற வயலரை யானொடுந் வாய்மையாற்
றொழுது வழிபடற் பாலே யின்புட்டுண்ண றோன்றலேயே (௨௭௯)

வாரார் சிறுடரை யூண்டு மண்ககா சுஞ்சுதுத் தலைத
பேரான் சுவலி ஸ்ருட்பவர தாஷ்யெய் பெண்ணபபெருய்
நேரா வுலர் நெடுங்கு, தோடெய் லேன்னைத் த
பாரார் புகழ்மன்னன் தென்னுன னுடன்ன பல்வளையே. (௨௮௦)

இது மேலதனோடு ஒக்கும் பொருட்டு. மகன்வாயிலாகப் புக்கவிடத்துத் தலைமகள் சிவப்பாற்றினாள்; அது குறிப்பறிந்து தோழி தலைமகற்கு இந்நிலையளாயினாளென்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

தவ்லி ஆறியது தோழிகுறல்.

மிடைமணிப் பூண்மன்ன ரோட விழிஞத்து வென்றவென்ற
புடைமணி யானையி ஞன்சன்னி டன்னாள் பொருகயற்கண்.

ஹுடைமணி யானொடு நீவர வூடற் சிவப்பொழிந்து
மடைமணி நீலத் தணிநிறங் கொண்டு மலர்ந்தனவே. (௨௮௧)

பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகன் வாயில்பெற்றுப் புகுந்து
தலைமகளைப் பொறுமைநீக்கத் தலைமகள் பொறுமைநீங்கு
வாள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

புனலாட்டிய வீரம் புலர்த்தி வருகென்றல்.

பங்கயப் பூமபுன ஞாடன் பராங்குசன் பாழியொன்றார்
மங்கையர்சு கல்லலகன டான் மணி நீரவையை வார்துறைவா
வெங்கையைத் தீமபுன லாட்டிய வீரம் புலர்த்திவந்து
மங்கை ிற் சிறடி தீண்டச்செய ரீர்செய்யு மாறருளே. (௨௮௨)

ஹேது என்சொல்லியவாறோவெனின், நீர் நெருநல்
உற்று துங்காதளிப்பைப் புனலாட்டிய சரம புலர்த்திவந்து
எமக்குச் செய்யும் ஆரநுள் செய்யீரென்றாளென்பது. (௭)

சக. பிரிவி னீட்ட நிலம்பெயர்ந் துறைவோர்க்
குரிய தன்றோ யாண்டுவரை யறுத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகன் பிரிந்துறை
யும் இடத்துக் காலவரையறை உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன் பொருள்: 'பிரிவின் நீட்டம்—பிரிவினது நெ
டுங்காலைச் செலவி; லிலம்பெயர்ந்து உறைவோர்க்கு—இடத்
தின் நீங்கி நாடிடையிட்டிங் காடிடையிட்டிம் உறைவோர்க்
கு; உரியது அன்றே யாண்டுவரையறுத்தல்—உரித்தன்று
யாண்டு வரையறுத்துப் பிரிதல் என்றவாறு.

என்பதனாற் போந்தபொருள் யாதோவெனின், நாளுந்
திங்களும் இருதுவும் வரையறுத்துப் பிரியுமென்பது.
இன்ன நாளுள் வருதும் இன்ன திங்களுள் வருதும் இன்ன
இருதுள் வருதுமென்று சொல்லிப் பிரியுமென்பது.' நாட்

குறித்துப் பிரியலுறுந் தலைமகன் பிரிவுணர்த்திவிட்ட
தோழி சென்று தலைமகட்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கேளே பெருக்கு மரும்பொருள் செய்தற்குக் கேடிநிங்க
ணளே குறித்துப் பிரியலுற் றார்மர் தீயவிழி
யாளோ கனலுங்கொல் யானைசெவ கோலங் கேசரிதன்
வாளே புரையுந் தடங்கண்ணி யென்றே வல்க்கின்றதே. (உ.அ.உ)

திங்கள் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட
தலைமகள்; வேறுபட்ட, ஆற்றொன்னைக் கவன்ற தோழிக்கு
ஆற்றுவ லென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

வார்த்தார் கருமென் குழன் மவனை மருகிந் தென்றகன்ற
வீரந்தா ரவரின்று சாணபர்கொல் வேரவிச லெகருகிச
சேர்ததார் புறங்கண்டு செரல்த தன்றுதிண் டேர் மறிததுப்
பேர்ததான் றனது குலமுத வாய பிழைக்கொழுகதே. (உ.அ.ச)

என்பது என் சொல்லினா? மரணின் யான் ஆற்றே
றையன் * வேறுபடுகின்றது, ஆவர் குறித்த திங்களது வரவு
கிண்டு தாமெடுத்ததுக் கொண்டபொ துள் முடியாது பெயர்வர்
கொல்லோவென † வேறுபடுகின்ற னென்றொன்பது.

இனிக் காரென்னும இரதுத் குறித்துப் பிரிந்தான்
தலைமகள்; பிரிப்பு, பருவவரவினைக் கண்டு வேறுபட்டாள்
தலைமகள்; வேறுபட்ட, ஆற்றொன்னைக் கவன்ற தோழிக்கு
ஆற்றுவலென்பது படச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

† தொழித்தாா சிறைவண் டறைகுழ வாயகங்கை சூழ்சடைமெல்
இழித்தான் மணிகண்டம் போல விருண்டன காரிகையே,

* 'கவல்கின்றது' என்பதும் பாடம்.

† 'ஆற்றேறையது என்றா ளென்பது' எனவும் பாடம் உண்டு.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர்
வட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

விழித்தார் படவிழி ஞக்கடற் கோடித்தன் வெஞ்சுடர்வான்
சுழித்தான் குமரிநன் ணீர்கொண் டெழுந்த கணமுகிலே. (௨௨௫)

உளங்கொண்டு வாடின்று நட்பாற் றெதிர்ந்தா ருதிர்வென்னங்
குளங்கொண்டு *கோற்பித்த கோனெடுமாநன்கை போலுங்கொண்
களங்கொண்டு கார்செய்த காலேக் களவின் கவைமுகத்த [டல்
வினங்கண் டகம்விட நாகத்தி னுவொககு மீர்ப்புறவே. (௨௨௬)

ஏனவே என்தொல்லி னொவெனின், யான் ஆற்றேனா
யன்று வேறுபுகின்றது; 'அவர் குறித்த பருவம் வந்தது
கண்டு, தா மெடுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது மீள்
வா ட்காலல்லா எனமுறமுறையதென்று ளென்பது.

பனியெனலும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய,
அப்பருவ வரவின்சுண் தலைமகள் ஆற்றுளா மெனக் கவன்ற
தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தோழி புரைச்சுள்.

சுழலும் வர்வண டலமபச் சொரிமதம் வாய்ப்புகள்
தழலும் கழிந்தா கேசர் தென்புன ஞடையான்
கழலும் வரிவீர பாக்கவா ின்று கனலுஞ் செநதீத்
தழலும் குவிந்தா பொடப்படப்போர்க்கின்ற தாழ்பனியே (௨௨௭)

தனியார் தகைலம் வாட்டும்கொ ளாற்றுக் குடிதனது [லைக
குனியார் சிலையெய்றி ஞல்வென்ற கோன்கொங்க நாட்டகொல்
கனியார் களவி னகமுட ஈதிர்முடிதட கோப்பனபோற்
பனியார் சிதர்துளி மெற்கொண்டு கிற்கும் பருவங்களே. (௨௨௮)

இளவேனிலென்னும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகன்
பிரிந்த விடத்து, அப்பருவவரவின்சுண் தலைமகள் ஆற்
றுளா மெனக் கவன்ற தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

* 'கோப்பித்த' என்பதும் பாடம்.

தோழி கவன்றுரைத்தல்.

வானலங் கொண்டகை யான்மன்னன் மார்தன் னன் மார்தையன் னொ
டர்னலந் தேயப் பனியேர கழிந்தது தண்குவனேத்
தேனலம் பேரது வளாய்வந்து தண்டென்ற நீவிரியும்
வேனலங் காலமெவ் வரறு கழியுங்கொன் மெல்லியற்கே. (உஅக)

வேணிற் ப்ருவங் குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் பிரியத்
தலைமகள் வேறுபட, ஆற்றாளாயினானெனக் கவன்ற தோ
ழிக்கு ஆற்றுவலென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

ஆற்றாளெனக் கவன்ற தோழிச்சூரத்தல்

மெல்லிய லாடகங்கை மெல்லைய ராய்வி ஞ்ருந்துவென்ற
மல்லிய ரேணமன்னன் செனனி கலரவினன் வார்சடையோன்
வில்லிடல் காண்கை சுட்டவெ தீசுடர் விண்டவன்மேற்
செல்லிய பாரிதத போன்றன பிண்டியின் தோமலவே. (உக௦)

எங்குனம் ஆற்றுவலென்பது பாச் சொல்லினாளோ
வெனின், இவ்வேணிநது வாயின் கண்டப மேல் இவ்வகையே
வெய்யவாகி விரியா தின்ப பிண்டமலர் அவற்ற மீவ்வகை
வெம்மையைச் செய்யுளன்றே? செய்தகிடத்துத் தாமெடுத்
துக்கொண்ட பொருள்முடிபாறு பின்வாகொல்லாவென
ஆற்றேனாகின்றன் என்றொன்பது. இரகுத்திரந தவளைப்
பாய்ச்சல்; *வேந்தற்குற்றாழி' (இறையனா-உசு) என்னுஞ்
சூத்திரத்துடன் நோக்குடைத்தென்பது. (அ)

சஉ. பரத்தையிற் பிரிவே நிலத்திரி பின்றே.

என்பதென்னுதலிறோவெனின், பரத்தையிற் பிரியும்பிரிவு
நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் நீங்கி உறைதல் இல்லை
யென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* “காதற்பரத்தை மெல்லார்க்கு முரிந்தே’ என்னுஞ் சூத்
திரத்தோடு நோக்குடைத் தன்மு’ என்பதும் பாடம்.

‘மேற் சூத்திரத்திற் பிரியுங்காலத்து நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் பிரிதல்போ லில்லை யென்றவாறு.

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிவே—பரத்தையர் மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; நிலத்திரிபு இன்றே—இடத்திரி பின்று என்றவாறு.

எனவே, ஓருரதென்பதூஉம் ஓரிடத்ததென்பதூஉம் உணர்த்தப்பட்டதாம். இனி ஒரு திறத்தார் தன்னிடத் தென்பது சொல்லுதல் பொருந்தாது; “மான்றேர் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து” எனவும் “வருகதில் லம்ம வெஞ் சேரி சேர” எனவும் இவை எல்லாஞ் சான்றோர் செய்யுளும் உண்மையின். இரகிலத்து நீங்காதெனவே ஓருர தென்பது பெறப்பட்டது. பட்டமையால் தன்னிடத்ததாக வும் பெறுந், தன்னிடத்து நீங்கிச் சேரியதாகவும் பெறு மென்பது. இனி ஓரிடத்ததென்பதனைத் தலைமகன் இடம் பெரிதாகலான் தலைமகனாது இடமும் பரத்தையர் சேரியும் வேறாய் நீங்கி இருக்கும், அதனுள்ளே செய்குன்றமும் நந் தனவனமும் வாவியும் விளையாடிடமும் எல்லாம் உடைத்தா யிருக்குமென்பது. (க)

௪௩. பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் மனைவி

பூப்பின் புறப்பா டரறு நாளு

நீத்தகன் றுறைத லறத்தா றன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகன் பரத்தை யிற் பிரிந்த இடத்துத் தலைமகட்குப் பூப்பு சிகழ்ந்த காலத் துத், தலைமகன் இவ்வாறு ஒழுக்குமென்பது உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவன் மனைவி—புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் மனைவி; பூப்பின் புறப்பாடுசீரறு நாளும்—கிழத்தி பூப்புப் புறப்பட்ட நாண்முதற் பன்னிருநாளும்; நீத்து அகன்று உறைதல் அறத்தாறு. அன்றே—நீத்தும் அகன்றும் உறைதல் அறநெறியன்று என்றவாறு.

எனவே, நீயாதும் அகலாதும் உறைதல் அறநெறியென்றவாறும். என்பது சொற்கேட்டும் வழியுங் கூடியும் உறைகவென்றவாறும். இவ்வாறு உறைதல் செயற்பான் மைய தென்றவாறு.

அஃதாமாறு, தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்துத் தலைமகன்குப் பூப்புத் தோன்றிற்று. நோன்றத் தலைமகன் உணரும். எங்ஙனமென நோவெனின் வாயில்கள் உணர்த் தவே உணருமென்பது. என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமாறெனின், தலைமகன் வாயில்களுந் தலைமகன்மாட்டு உளவாம்; தலைமகன் வாயில்களுந் தலைமகன்மாட்டு உளவாம்; ஆதலான் அவர்களால் உணருமென்பது. அல்லதூஉந் தலைமகன் தமரன்றே தலைமகற்கு நாளானும் படிமக்கலத் தொடு செல்வார், அற்றைநாளற் செங்கோலத்தொடு செல்ல உணருமென்பாருமுளர். இனி ஒருதிறத்தார் பூப்பு நிகழ்ந்த நாளாலே சேடியைச் செங்கோலஞ்செய்து செப்புப்பாலிகையுட் செப்புவும் நீருங்கொண்டு தலைமகனை வலங்கொண்டு பூவும் நீரும் அவன் அடிமேற் பெய்துபோக உணரும் என்பாருமுளர். இது மேலாயினிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்துமாறென்று இவ்வகை சொல்லுவார். நல்லது அறிந்துகொள்க. இவ்வகை பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் தனை நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கேஞ்சிற் குரைத்தல்.

* மஞ்சா சிறும்பொழில் வல்லத்து வாண்டின்னர் போழித்து
வஞ்சா வடுகளி பாணை ஓனகன் ஓரலமன்ன
பஞ்சா ரகலக்கு வாடன்மை சொல்லும் பணைமுலைமேற்
செஞ்சாந் தணிந்துவந் தான்செய்த கோலத்தின் சேயிழையே.

இவ்வகைபாற் பூப்புணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் வாயில்
களோடு சென்று தலைகளிடத்தானுப் முதநாளாஞ் சொற்
கேட்கும்வழி உறைவானாவது. உறைத்தபின்னை ஒன்பது
நாளாக் கூடி உறைவானாவது. முதநாளாஞ் சொற்கேட்கும்வழி
உறைதற்குக் காரணம் என்னையெனின், தலைமகன் பரந்தை
யர் மாட்டானாக முன்னின்று பொருமை உண்டென்று எய்
தும். முதநாளாஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறையவே நீங்கும்.
நீங்கியபின்னைக் கூடும். ஆகவே வருநின்றது பாட்சிமைப்
படும். அதுதோக்கி உணர்த்தப்பட்டது. அதனான் அறமெனப்
பட்டது. அல்லா விடில் தலைமகன்மாட்டு ஓர் பொருமை
தோன்றும், பரததையாமாட்டு நீன்று வந்தானென; அப்
பொருமை ஒரு வேகுளியைத் தோற்றுவிக்கும்; அவ்வே
குளி பெரியதோர் வெம்மையைச் செய்கிக்கும், அவ்வெம்
பத்தினுற் கருமாட்சிப்படாதாம்; படாதாமாகவே அறத்தின்
வழுவாமென்பது. அதனான் முதநாளாஞ் சொற்கேட்கும்
வழி உறைபல் வேண்டுமென்பது. பூப்புப் புறப்பட்ட முதநா
ளும் உள்ளிட்ட பன்னிருநாளு மென்பது துணிவு என்
ருர்க்கு முதநாளாக் கூடி உறைபப்படுங் குற்றமென்றோ
எனின், பூப்புப் புறப்பட்டனான்று நின்ற கரு வயிற்றில்
அழியும், இரண்டாம் நாள் நின்ற கரு வயிற்றிலே சாம்,

‘மஞ்சா சிறும்பொழில் வாண்மன்ன ரேத்தநன் மாநதை
வேன்ற’ என்பதும் பாடும்.

மூன்றாம் நாள் வின்ற கருக் குறுவாழ்க்கைத்தாம், வாழினுன்
கிருவின்றும்; அதனற் கூடப்படாதென்பது.

“பூப்புமுதன் முந்நாட் புணரார் புணரின்
யாப்புறு மரபின் ஐயரு மமனும்
யாத்த கரண மழியு மென்ப.”

எனப்.பிற நம் ஒதினாராகலான் அமையாதென்பது. (௧௭)

சச.

கற்பினுட் பிரிந்தோன் பரத்தையின் மறுத்தந்
தப்பொருட் படுப்பினும் வரைநிலை யின்றே:

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், மேலேச்சூத்திரத்திற்கு
உரியதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கற்பினுட் பிரிந்தோன்—பரத்தை
யர் சேரியனாய்ப் பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன்; பூப்பு
நிகழ்ந்ததுமுதன் மூன்றுநாளும் வந்து சொற்கேட்கும்வழி
உறைவானாயின், தலைமகன் கற்பினுட் பிரிந்தோனெனப்
படான். கற்பென்பது பூப்பு; அப்பூப்புக் கற்புக்காலத்
தன்றிக் களவுக்காலத்து நிகழாமை நோக்கிப் பூப்பினையுங்
கற்பென்று சொல்லினொரென்பது. பரத்தையின் மறுத்
தந்து—† அம்மூன்று நாளங் கழித்திப் பரத்தையர் சேரி
நின்று நீங்கி வருவது; அப்பொருட் படுப்பினும்—அறத்
தாறுபடுப்பினும்; அறத்தாறு படுத்த லென்பது தலைமகளை
வாயில்களால் சிவப்பாற்றுவித்துக் கொண்டுபுக்குத் தலைமக
ளொடு புணர்தல். வரைநிலை இன்றே—குற்றமெனப்படாது
அத்துணைச் சிறப்பின்றாயினும் என்றவாறு.

* ‘மூனிலும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அம் மூன்றுநாளங் கழிந்து பரத்தையருண்ணின்று. நீங்கி
வருதல்’ என்பதும் பாடம்.

‘ தலைமகளை வாயில்களாற் சிவப்பாற்றுவித்தற்குச்
செய்யுள் :

சிவப்பாற்றுவித்தல்.

பொன்னூர் டனலணி யூரன்வந் துன்னிற் புறங்கடையா
னென்ன வனவிற் சிவந்தான் சிவந்து மியல்வதன்று
வன்னு யெனச்சிவப் பாற்றினள வல்லத் தரசவீதத்
மினனா ரயின்மன்னன் றென்டன னுடன்ன மெல்லியலே. (உகஉ)

சுரு. புகழுங் கொடுமையுங் கிழவோன் மேன.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகற் குரியதோர்
இலக்கணம் உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இதன் பொருள்: புகழும், கொடுமையும்—புகழென்
பது, தக்கானெனப்படுதல்; கொடுமையென்பது, தகானெ
னப்படுதல்; கிழவோன் மேன—அவை இரண்டுந் தலைமகன்
கண்ண என்றவாறு.

எனவே இத்தன்மைத்துத் தலைமகன் ஒழுகலாரும்.
அஃதொமாறு தலைமகன்மாட்டு உறைநதக்கால தக்கா
னெனப்படுதலும், பரத்தையர்மாட்டு உறைநதக்கால் தகா
னெனப்படுதலும் என்றவாறு.

யாராலோ அவை சொல்லப்படுவதெனின் வாயில்
களானெனக் கொள்க. அவர் புகழுடைய நென்பதற்குச்
செய்யுள் :

தக்கானென்றல்.

‘ கோடிய நீன்புருவத்து மடந்தை கொழும்பிணத்தோள்
வாடிய வாட்ட முணர்ந்து மனையிடை வந்தமையா
வாடியல் யானை யரிதே சரிதெவ்வர் போலகன்று
கிடிய காதலர் தாமே பெரியரிந் நீணிலத்தே. (உகஉ).

இனி அவர் தகாநென்றதற்குச் செய்யுள் :

தகானேன்றல்.

விண்டுறை தெவ்வர் விழிஞத சவியவென் வேவ்வலங்கைக் .
கொண்டுறை நீக்கிய கொண்வையை நாடன்ன கோல்வளையிற்
வண்டுறை கோதை வருந்தல் லாரில்லில் வைஞதலாற்
றண்டுறை சூழ்வய லூரன பெரிதுந தகவிலனே. (௨௩௬)

௪௬. கொடுமை யில்லைக் கிழவி மெற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றே வெனின், தலைமகளது மெருமை
உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன் பொருள் கொடுமை இல்லை—தக்காளென்ப
படுதல்லது தகானென்பபடுதல் இல்லை; கிழவி மெற்றே—
தலைமகன்மாட்டு என்றவாறு.

தலைமகள் எக்காலத்தும் ஒருதன்மையள் என்றவாறு.
என்றதன் கருத்துத் தலைமகள் தன்மாட்டு வந்து உறைந்த
காலத்தே தக்காளாய் பரத்தையா மாட்டுசென்றுஉறைந்
த காலத்துத் தகாளாங்கொல்லாவெனின், ஆகாமென்ற
வாறு. அதற்குச் செய்யுள்.

சவலிசிறப் புரைத்தல்.

கிரந்தாங் கெதிரந்தா மவியநெல் வேலிததன் லீள்கிலைவாய்ச்
சரந்தான் றுரந்துவென் றுன்றமிழ் நாடனை தாழ்குழலாள்
பரந்தார் வருபுன லூரன்நன் பண்பின்மையெங்கிலையுங்
கரந்தான் கடவிட மெல்லாம புகழ்தருங் கற்பினளே. (௨௩௭)

தலைமகன் பரத்தையர்சேரியனாகத் தலைமகள் பக்கற்
புக்க பாணன் தலைமகளது நிலைமைகண்டு தன் விறலிக்குச்
சொல்லியது. (௨௩௭)

௪௭. கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல்
புலவிக் காலத்துப்புரைவ தன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகள் திறத்து இன்ன தோர் குணமுண் டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற் புகழ்தல்—தலைமகன் முன்னர்த் தலைமகள் தன்னைப் புகழ்தல்; புலவிக் காலத்துப்புரைவது அன்றே—புலவிக் காலத்தன்றே அஃதுரித்தாவது அல்லாக்காலத்துத் தக்கதன்று என்றவாறு.

எனவே தலைமகள் எவ்விடத்துந் தன்னைப் புகழப் பெறுமென்பது. எனவே தலைமகளது பெருமைபெற்றும். இனிச் கிழவி தற்புகழ்தல் பெறுமெனவே பரத்தை தற்புகழப் பெறுமென்பது பெற்றும். இவ்வாறு பரத்தை தற் புகழ்தற்குச் செய்யுள்:

பரத்தை தற்புகழ்தல்

வெஞ்சுடர் னோக்கு நெருஞ்சியி லானே வெண்முறுவற்
செஞ்சுடர் வாண்முகத் தாண்முன்னே யென்பாற் றிரியலனே
வஞ்சுடர் வேலரி கேசரி கோளம ஞாட்டுடைநதார்
தஞ்சுடர் வாட்படை போல வுடைகவென் சங்கங்கனே.

பிறவும் அன்ன கண்டுகொள்க.

(கசு)

சுஅ. நாடு முரு மில்லுஞ் சுட்டித்

தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப் பொருட்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகள் தற்புகழ்ந் தாளாகற்க, இவ்வாறு சொல்லியக்கால் அதுவும் புலவி நிமித்தமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: நாடும் ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டி—நாடே ஊரே இல்லே இவற்றைக்கருதி; தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப் பொருட்டே—தன்கட் சொல்லித் புலவிப் பொருட்டாம் என்றவாறு.

தான் உறையும் நாட்டையுந் தன் ஊரையுந் தான்
பிறந்த குடியையுந் சொல்லித் தலைமகள் தற்புகழ்ந்தாளா
கற்க; இவ்வாறு சொல்லியங்கால் இது புலவிப் பொருட்
டாமென்றவாறு. அஃகாமாறு, எந் நாடு இறப்பவுஞ்
சிறியாராலே வாழப்படுவதெனவுங்,

“குறுப்புநுழிருக்கை யநாதலை மணந்து
சிறுகூழ் வல்கிவிட சில்வரை யிற்தே
யநாட் டிள்ள மெம்மூ ராமே
புல்வாய் வலககொல் லேசிடரீ பற்றி
வளநனி குறைந்த வாரித தனதே
அவ்வு ருள்ளும் பிரந்த வில்லவ
கல்லாச் சிறியோ ருள்ள மனதே.”

எனவுஞ் சொல்லுதல். அன்னசிறியோரொழுக்கம் நாமக்
தூத தகாதன்றே? அல்லதூஉம் எம்பெருமாத்கெனின்
இறப்பவும் பெருந்தன்மையவன்றே? அந்நீர்மையர்க்கு
இவ்வாறு தலையளி பொறுதன்? என சொல்லுதல். இவ்
வாறு சொல்லியவிடத்துத் தலைமகன்மாட்டுப் புலவியே
கொள்ளக் கருதிச் சொன்னாரா மென்பது. அதற்குச்
செய்யுள்:

தலைவ தற்புகழ்த்தல்.

வெறிதரு பூததார் விசாரிதன் வேலைமுந நீர்வரைப்பி
னெறிதரு கோல்செல்லு மெல்லையுள் னேமல்ல நீர்மையில்லாச்
சிறியவர் வாழ்பதி யேயெம தில்லஞ் சிறிதெமக்கே
பெறிபுன லூரவெவ்வாறு மமையுநின் னின்னருளே. (உகௌ)

அவன்வயிற்கிளப்பின் வரைவிற்பொருட்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வாறு சொல்லின்
வரைவிற்பொருட்டா மென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

‘இதன்பொருள்: அவன் வயின் கிளப்பின்—நாடும் ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டித் தலைமகனைச் சார்த்திச் சொல்லின்; வரைவிற்பொருட்டே—வரைதலென்பது நீக்கிநிறுத்தற் பொருளவாம் என்றவாறு.

யாதனை நீக்கிநிறுத்தலோவெனின், புலவியை நீக்கி நிறுத்தல். அஃதென்னைபெறுமாறெனின், மேற் சூத்திரத் திற் புலவியென்று அதிகாரம் வாராநின்றதாகலானென்பது. பரத்தையை மறுத்தந்து வாரிலாற் புக்க தலைமகனை ஏற்று எதிர்கொண்டு வழிபாட்டாள் பின்னைக் காரணத்தினிங்கிய பொருமை காரணம் பெற்றுத் தோற்றிற்று. அது தோன்றத் தலைமகனை ஒன்றின் தலைக்கீடாகச் சொல்லுதல், எம்பெருமான் நீர் பெரிதாய் நாட்டிற் பெரிதுமிக்க ஊரிற் *பெரிது மிக்க குலத்திற் பிறந்த பேரொழுக்கத்தினிர்க்குத் தக்கதே சிறியேமாகிய எந்திறத்துத் தலையளி எனச் சொல்லுதல். இவ்வாறு சொல்லுவாள் புலவிகீக்குவான் சொல்லிற்றுகவென்பது. அவ்வாறு சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பெரியீர்க் கிது தகாதென்றல்.

வரியவன் டார்தொங்கன் மான்டேர்வரோதயன்வல்லத்தொன்றார் கரியவை வேல்கொண்ட காவலன் காக்குங் கடலிடம்போற் பெரியநன் னாட்டுப் பெரியநல் லூரிற் பெரியவில்லிற் சூரியமிக் கீர்க்கியல் பன்றகொ லிவ்வா ரெழுருவதே. (௨௬௮)

இச்சூத்திரத்தைப் பருந்துவிழ்க்காடாகக் கிடந்த தென்று களவினுள் வரைவின் பொருட்டாக என்பாரு முளர். அது பொருத்தமன்று. என்னை? ‘வரைதல்வேட்கைப் பொருள்’ (இறையனார்-௩௦.) என்ற சூத்திரத்துள் ‘அன்னமா பிற்பிறவுந் தொகைஇ’ என்றவழி அடங்கும். அல்லது உங், கற்பினுட் களவுகொணர்ந்துரைத்தல் பொருந்தாது. (௧௬)

* ‘பெரிதுமிக்க இல்லத்தில்’ என்பதும் பாடம்.

100. உணர்ப்புவயின் வாரா ஊட றேன்றிற் புலத்த றுனே கிழவற்கும் வரையார்.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், தலைமகட்கே உரியதோர்
இலக்கணம் ஓரிடத்துத் தலைமகற்கும் உரித்தென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் தோன்
றின்—உணர்த்துதற்கு இடம்வாரா ஊடல் தலைமகட்கு
வெளிப்படின; புலத்தல் தானே கிழவற்கும் வரையார்—
புலந்து சொல்லுதற்றன்மை தலைமகற்கும் வரையார்
என்றவாறு.

அது தலைமகட்கே உரித்தன்று; அவை இந்நேரத்துக்
கண் தலைமகற்கும் உரித்தென்றவாறு. தலைமகள் மாட்டு
ஊடல் தோன்றுமிடத்து மூன்றுவகையுள் தோன்றும்,
செய்தான்கொல்லோவெனவுஞ் செய்யாநின்றான்கொல்லோ
வெனவுஞ் செய்வான்கொல்லோவெனவும். அவற்றுட் செய்
தான்கொல்லோவெனப் பிறத்தலென்பது, பரத்தையைத்
தேரேற்றினான், பூச்சுட்டினான், அவளோடு ஆடினான்கொல்
லோ, பிரிந்தான்கொல்லோ வெனப்பிறப்பது. இச் செய்தா
னென்பது இறந்தகாலத்துத் துணிபுபற்றிநிகழ்வது. இனிச்
செய்வான் கொல்லோ வென்பது எதிர்காலத்துச் செய்யுங்
கொல்லோவென நிகழ்வது. அவற்றுள் இறந்தகாலத்தே
தான்கிகழ்ந்தது உணர்த்துதற்கு இடனுடைத்தன்று; தெற்
றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் எம்பெருமானே வருத்து
வேனோவெனவுந் தானேயும் மீண்டு நிலையுடைத்து, பிறர்
சிறிது சொல்லவும் மீண்டு நிலையுடைத்து. இனி எதிர்
காலத்தே நிகழ்வது மீண்டு நிலையுடைத்து, தெற்றென
அறிந்தேன் அல்லாதேன் ஒருகாலத்து நிகழ்வதெனக் கரு

துதல் பொருந்தாது. என்னை? யாறு வருகின்றதென்று ஆடை தலைச்சூடாரன்றே என்பது. இனி இறந்த காலக் துத் துணிவுபற்றி நிகழ்ந்ததுண்டன்றே, அஃதெல்லாரும் உணரச் செய்தானாகலான் அஃது உணர்த்துதற்கு இடமன்று, அது செய்திலெனென்று சொல்லிவிடின் அது மறைவதன்றாகலானென்பது. இனி மறுப்பானாகிற் செய்தனமேலுஞ் செம்பூச் சிதறினாற் போலக் கொடுமை யுடைத்தாம். அதனாலஃது உணர்த்துதற்கு இடனன்றுயிற்றென்பது அவ்வுடல் தோன்றிமெனின் என்றவாறு.

எனவே, எந்நிரத்துக்கண்ணே தோன்றுவதெனின் செல்லுபிறர் பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்ததோழியை வாயிலாகக் கொண்டான்; கொள்ளத் தோழிபுக்குப் பல காரணமுங் காட்டினான்; காட்டுவாள் நாம் இல்லிருந்து இறைவழிபட்டு மக்களை வளர்த்து வீருந்து புறந்தருவதல்லது போகத்துள்ளாமன்றே, அல்லாதேம் ஊடலும் புலவியுந் துணியுங் கொள்ளற்பாலமல்லம், அல்லது உம் வண்டோரனையர் ஆடவர் பூவோரனையர் மகளிரென்பது; என்னை? *வண்டுகள் தாதுதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேம் அல்லாதது ஊதேமென்றோ, எல்லா மலரும் ஊதும்; இனிப் பூவாயினக்கால் எம்மையே ஊதாது எல்லாப்பூவும் ஊதி வீரென்று புலவாதன்றே; அதுபோலத் தலைமகனும் எல்லாப் பெண்பால்களையுந் தலைப்பெய்தற்றன்மையாக வுடைமையான், அத்தன்மை அறிவான்; போம்பொழுது புறந்தொழுது வரும்பொழுது எதிர்ந்தொழுது ஏற்றுக் கொண்டு வழிபடுதெல்லது மலைத்தற்கண்ணேமல்லம்; மலைத்து இப்பெற்றிய மாதல் தலைமையன்று; அல்லது உம்

* வேரோர் எட்டுப்பிரதி நோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

இவ்வாறே வழிபடாதொழிவாமல்லாதாம் நம்பெருமாள்
வருத்தி என்செய்துமென்று ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுவது
பொருள்போலக்காட்டுமென்று இங்ஙனஞ் சொல்ல, அஃ
தொக்கும்பிறவென்று அப்பொழுதகத்துச் சிவப்பு நீங்கிப்
புகுதுகவென்றாள். என, அவன் புக்கான். புக்குப் பள்ளி
யிடத்தாகிக, உள்ளுடைத்தாகிய சிவப்புத்தோன்று மென்
பது; தோன்றக்கண்சிவந்து நடவல்லெய்யம் கெட்டது;
காட்டப் பெரிதும் ஆற்றாநாடு; ஆற்றத்தன் னாயினே
யாய் இறந்தகாலத்து நிகழ்ந்ததனைப் பற்றிப் புலந்து சொல்
லும். என்னை? மேலைக்காலத்து நாம் ஆற்றாநாடு. தான்
ஆற்றாளாய் நாம் ஆற்ற ஆற்றிய இடம் இவ்வூர், இந்
தையினூங்கு நாம் ஆற்றாநாடு அந்நாட்டினால் இவ்வூர்
மை * என்னை யாற்றியநாட்டால் இவ்வூர் இவ்வூர்
அவன் போல்வதோர் தெய்வம், சீ துலகெய்து நெய்யுள்,
நெஞ்சே நினது மடமையால் அவன் யாராகியானென
நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தயுலமகன் றெஞ் ஈற் குரைத்தல்.

இல்லென் றிரவலர்க் கீதல்செய் யாதவ னில்லமெனப் !
புல்வென்று வாடிப் புலம்பெனஞ் சேகமக் கியார்ப்பொருந்தார்
வில்லென்று சேர்பொறி வானவன் வட விறிஞ்சுக்கொண்ட
கொல்லென்று வாட்பிடை யான்றமிழ் நாடன்ன கோல்வீளையே.
அரையணங் குநதுகி லாளல்ல ளாற்றுக் குடியில்வென்ற
வுரையணங் குந்தமிழ் வேந்த னுசிதனெண் பூம்பொதியில்
வரையணங் கோவல்லையோவென்ன யான்மம்ம ரெய்தவுண்க
ணிரையணங் கும்பணி நீர்கொள்ள நின்றவிந் தேரிகழையே. (௩௦௦)

என்பது, தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. அது கேட்ட தலைமகள், மேனாள் யான் செய்த குற்றேவல் இன்று

* 'எண்ணுற்றிலாமை' என்பதும் பாடம்.

உட்கொள்வானாயிற்று என் கண்ணின்ற பேரருளிணுன்றே,
இவ்வகைப் பேரருளிணுந்திறத்து இவ்வகை சிவத்தறகா
தென்று சிவப்பு நீங்குவாளாவது. (கவி)

கீ. நிலம்பெயர்ந் துறையு நிலையியன் மருங்கிற்
களவுறை கிளவி தோன்றுவ தாயிற் " [யார்.
திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரை
என்ப தென்னுதலிற்றேவெனின், இன்னுங் கற்புக்காலத்
துத் தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இதன்பொருள்: நிலம் பெயர்ந்து உறையும் நிலையியன்
மருங்கின்—நிலம்பெயர்ந்து உறையுமென்பது உள்ளத்துக்
கண் நிலைபெற்றவிடத்து; களவுறை கிளவி தோன்றுவது
ஆயின்—களவுகாலத்திற்குரிய சொல் தலைமகள் மாட்டுத்
தோன்றுமெயெனின்; திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்
கும் வரையார்—திணைநிலையைப்பெயர்ந்துகொள்ளுங் கோள்
தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைமகளை எய்திக் கற்புக்காலத்து ஒழுகா
கின்ற நிலைமைக்கண் நெஞ்சு பொருட்குப் பிரிதும் என்ற
தென்பது. நட்பாரை யாக்கலுஞ் செந்நூரைச் சிதைத்த
லும் பொருட்குறைபாடு உடையார்க்கு நிகழாவாகலாற்
குறைபாடு நீக்கற் பொருட்குப் பிரிதுமென்ற நெஞ்சிற்குத்,
தலைமகன் நாம் பொருட்குப்பிரிய இவள் ஆற்றுமேற் பிரி
தும், ஆற்றாளாயின் ஒழிதுமென்று நெஞ்சினோடு ஒருப்
பட்டுத் தலைமகளுழைப்புக்கான்; புக்குப் பள்ளியிடத்தானாய்
பெரியதோர் அருளிச் செய்கை செய்தான்; செய்யத்
தலைமகள் எம்பெருமான் பண்டும் அருளிச் செய்கை

செய்தான்மன், இவைபண்டையபோலாது, பெரிதும் இழு
மத்தக்கனபோலக் காட்டின, பிரியக்கருதினான் கவடு
போலும், மற்று நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேன்
என்று சொல்லுஞ்சொற் பொய்ப்படாதாம், பொய்யென்னு
மொழுக்கங் குறைபாடாமது பிற வெனின் என்று ஆற்றா
ளாயினான். அவ்வாற்றாத்தன்மை தலைமகற்குப் புலனாயிற்
றாகலான், இவள் குறிப்பினானே பிரிவுணர்ந்து ஆற்றாள்
னான், பிரியின் இறநதுபடு மென்று தலைமகன் நெஞ்சிற்குச்
சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

நெஞ்சிற் குறைத்தல்.

துளியுந் துறத்தவெங் கானஞ் செலவின்று சொல்லுதுமே
லொளியுந் திருதுதல் வாடியுய் யாளகொ லுசிதனென்ற
தெளியுந் சுடரொளி வாண்மன்னன் செவகோ லெனச்சிறந்த
வளியும் பொழுதுநெஞ் சேகரைய நின்றவிவ் வாயிழையே. (உ0க)

இவ்வண்ணம் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கிய
தற்குச் செய்யுள் :

செலவழங்கல்.

மையார் தடங்கண் வரும்பனி சேர வருந்திகின்றிந்
நெய்யார் குழலா ளினைய நறையாற்று கின்றவென்ற
கையார் கொடுஞ்சிலைச் செங்கோற் கலிமதன் காய்கலிக்கு
வெய்யான் பகையென ிவகுது மோநெஞ்சம் வெஞ்சுரமே. (உ0உ)

செருமால் கடற்படைச் சேரலர் கோனறை யாற்றழியப்
பொருமால் சிலைதொட்ட பூழியன் மாறன் பொருமுனைபோ
லருமா நெறிபொருட் கோசெல்வ தன்றுநெஞ் சேயவடன்
பொருமா மழைக்கண்ணு நித்திலந் தந்தன பேதுறவே. (உ0உ)

இவ்வாறு நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கும்.

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
புறம்பிய் சுணங்கி னம்பகட் டினமுலைப்
பெருந்தோ ணுணுகிய நுகப்பிற்
கல்கெழு கானவர் நல்குறமதனே” (குறள் - ௪௧.)

இவ்வாறுநினைந்து பாலைநிலத்தானாயினான் செலவழங்கி மருதநிலத்தா னாயினெனக்கொள்க. இது 'திணைநிலைப் பெயர்க்கோள்' கிழவற்கு உண்டாயினவாறு. பிரிவினவேண்டாதாள் தலைமகளாயினுந் தலைமகனும் வேண்டாதானாக லின் இந்நேரத்துக்கண் என்றவாறு.

இன்னும் 'நிலம்பெயர்நது உறையும் நிலையின் மருங்கின்' என்பது உடன்கொன்றி போவேனெனத் தலைமகன் உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றவிடத்தென்றவாறு.

'களவுறை கிளவி' என்பது களவுறைந்த காலத்திற்கு உரியபோல், அறத்தொடுநிலை பென்றவாறு. 'தோன்றுவதாயின்' என்பது தலைமகன்மீல் தோன்றுதல் தோன்றுமே யெனின் என்றவாறு. 'திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையா' என்பது பாலைநிலத்தானாயினான் மருதநிலத்தா னாயினென்பது. கிழவற்கு வரையாரென்ற உம்பையாற் கிழத்திக்கும் வரையாரெனக் கொள்க. இவளும் உடன்போக்கு ஒட்டி பாலைநிலத்தாளாயினாள், இவள் ஒழிந்தமை சொல்ல மருதநிலத்தாளாயினெனக் கொள்க. மேல் உடன்போக்குச் சூத்திரத்துக்கண் உரைக்கும் பொருள் ஈதென்று கொள்க.

“பொருள்வயிற் பிரியினும் புணர்ந்துடன் போகினு

மதுபிரி வுரைப்பினும் பாலை யாகும்.”

என்றாராகலின்.

(கஅ)

கஉ. நிலம்பெயர்ந் துறையு மெல்லாப் பிரிவு
மொழிந்தோ ரறியவு மறியா மையுங்
கழிந்துசேட் படுஉ மியற்கைய வென்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் கற்புக்கருத் துத் தலைமகன் பிரிவின்கண் உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: நிலம்பெயர்ந்து உறையும் எல்லாப் பிரிவும்—பரத்தையிற் பிரிவொழிந்த எல்லாப் பிரிவும்; ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையும்—தலைமகளுக் தோழியும் அறியவும் அறியாமையும்; கழிந்து சேட்பதும் இயற்கைய எனப்—தாடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் அகன்று உறைதற்றன்மையவென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு. எனவே,

‘ஒதல் காவல் பகைதணி வ்னையே

வேந்தற் குற்றுழிப் பொருட்பின்’* (இராமணன் - ௩௫.)

*என இவற்றிற்குப் பிரிகின்றவன் தலைமகன், தோழியும் அறியச் சொல்லிப் பிரிதலுள் உடையன், தோழியும் பிரியவும் உடையன், இரண்டு உலகினதும் உடையவன் ஆவான் அறியாமையிற்றிதல் பொருத்தமென்று. அறியப் பிரிவது யான் இன்னதோர் இடத்து இன்னதோர் கருமம் முடித்து வருவேனென அவனை உடன்படுவதும் பிரிவதே தக்கது. அல்லது அவன் சொல்லாது பிரிந்தவிடத்து இவ்வகை சொல்லாது பிரிதற்குக் காரணம் என்னென்கொல்லோ, வெனவே கவல்பவாகலின் அஃது அறியாமையிற்றிதலென்பது. சிலநாள் இடையுடைத்தநக ஓரதிகாரம்படுத்து இங்ஙனம் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடித்துக்கொண்டு வந்தார் தலைமக்கள், தலைமகளிரும் அவர் அதுமுடித்துவருந்துணையும் ஆற்றியிருந்துவந்தார், இஃது உலகினது பண்பென்னும். என ஒக்கும்பிற, தலைமகன் பிரிந்து பொருள் முடித்து மென்றக்கரீல் தலைமகளிர் ஆற்றராபவேயெனின், அவரது ஆள் வினையை இடையூறுசெய்தாராவர் பிற, அதனால் அவர் பிரிந்து பொருண்முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றுவதே தயாகாதே.

* இங்கிருந்து இரண்டு மூன்று பக்கங்கள் வரையில் ஓர் ஏட்டுப் பிரதிக்கிணங்கப் பலப்பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

செய்யப்படுவதென்னும், என ஆற்றுவேனென்றாள், இடை உடைத்தாலோவென்பதனான். என்னை? சாதலுங்கெடுத்தலும் எல்லா உயிரும் அறியுமேயெனினுஞ் செத்தாலோ என்பதனாற் கலங்கார்மனன். அஃது இவட்குமாமென்பது இங்ஙனம் உணர்த்திவைத்தார். பிரியும் நாளது கதுமெனக் கலங்கி ஆற்றாளாகவும் போவது சாந்தன்மையானென்பதனாற், பெற்றதே இலேசாகப் பிரிவது கருமமென்று முற்படாது பிரிதலும் உடையனென்பது. அந்நாள் ஆற்றுவெனென்றாளன்றே, ஆற்றாளாதற்குக் காரணமில்லை, மேற்பொய்யாத் தன்மைய ளாகவினென்று முற்பட்டாற்றுவித்துத் தோழியை ஒம்படை செப்பிப் பிரியவும் பெறுமென்ற வாறு. அறியப் பிரிவதே வலியுடைத்து அறியாமைப் பிரிந்த தலைமகனையுடைய கிழத்தி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

அறியாமைப் பிரிந்த தலமகனையுடையாள் சொல்லியது.

செல்வா ரவரென் றியானிகழ்ந் தேன்கரஞ் செல்லத்தன்க
னெல்லா னவனென் றவரிகழ்ந் தார்மற் றிவையிரண்டுங்
கொல்லா ரயிற்படைக் கோனெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
வில்லான் பகைபோ லெனதுள்ளந் தன்னை மெலிவிக்குமே. (௩௦௪)

“செல்வா ரல்லரென் றியானிகழ்ந் தனனே

விடுவா னல்லனென் றவரிகழ்ந் தனனே

யாயிடை யிருபே ராண்மை செய்த

பூசனல்லார்க் கதுவி யாங்கெ

னல்ல னெஞ்ச மலமலக் குறுமே.” (குறுந் - ச.உ.)

எனதுதுஉங் கொள்க.

அஃதேயெனின், நிலம்பெயர்ந்து உறையும் பிரியும் ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையுமென அக்மயாதே, எல்லாமென்றது எற்றிற்கோடுவெனின், களவுகாலத்தும் ஒரு பிரிவு சொல்லப்பட்டதன்றே, நிலம்பெயர்ந்து உறைவது

பட்டபின்னற வரையாக்கிழவன் நெட்டிடைகழிந்து பெர்
ருள் வயிற் பிரிவதென; ஆங்கும் அறியப் பிரியவும் அறியா
மற் பிரியவு மமைபுமென்றதற்குச் சொல்லப்பட்டதென்
பது. 'சேட்படும் இபற்கையது' என அமையாதே, 'கழிந்து'
என்றது எற்றிற்கோவெனின் கழிந்தபின்றைக் கழிதலை
பல்லது இடைச்சுரத்தே என்றனும் அநிலத்தே நின்ற
னும் பெயர்தலில்லையென்பது. என்னை? சிற்றறிவினா
ரன்றே ஒரு கருமம். எடுத்துக்கொண்டு முடிப்பான் புக்கு,
முடியாது தவிர்வரென்பது.

“ஆடிய வெறியு மழுங்கிய செலவு
நாடுங் காலையில்லென மொழிப.”

என்றார் பிறரும்.

(௧௬)

௩௭. எல்லா வாயிலுங் கிழவோன் பிரிவயிற்
பல்லாற் றானும் வன்புறை குறித்தன்று.

என்பதென்னுத ஶீற்றோவெனின், பிரிவிடை ஆற்றளாய
தலைமகளை வாயில்கள் ஆற்றுவதிக்குமா நுணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

இதன்பொருள்: எல்லா வாயிலும்—தலைமகனும் விருந்
தும் ஒழிந்து எல்லாவாயில்களும்; தோழியும் பாப்பாணும்
பாணனும் பாடினியுமென இவர்கள்: கிழவோன்பிரிவயின்—
தலைமகன் நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் பிரியும் பிரி
வின்கண்; பல் ஆற்றானும் வன்புறை குறித்தன்று—பல
நெறியானும் ஆற்றுவதித்தலைக் கருதின என்றவாறு.

என்பது பருவங்குறிக்கப்பட்ட தலைமகள் பருவவர
வின்கண் ஆற்றாளாயக்காற் பருவம் வர அவர் பாணிப்
பாரல்லர், லுந்தார் வாராநின்றார் வருவரெனவும், இதனைப்

பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமெனக் கருதியேயெனில் அவராத் குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று; என்னை? அவர்பொய்யுரை உரையாராகலான் யாந்தெளியே மெனவுங், காலங் காட்டியுந், சோகினஞ் சொல்லியும், யாழ் பண்ணியும், எல்லாத் திறத்தானுந் தலைமகளை ஆற்று விக்குமென்பது. இனித் தலைமகன்றன்னை அன்பிலன் கொடியெனவரும் இத்தொடருதத்தனலெல்லாந் சொல்லியும் ஆற்றுவிக்கும். அவற்றிற் பருவவாசின்கண் ஆற்றுகான தலைமகளை ஆற்றுவித்தது நுப்படைத்துமொழிந்து பருவமன் றென்றதற்குச் செய்யுள்.

பருவமெனப் பழித்தல்

கடரவு உலாவந் தவிர்த்து விரைவென செவகோ
வெடரவு உலாவந் தவிர்த்து விரைவென னூர்முனைப்பாயந்
துடரவு உலாவந் தவிர்த்து விரைவென னூர்முனைப்பாயந்
பிடரவு உலாவந் தவிர்த்து விரைவென னூர்முனைப்பாயந் (௩௦௫)

விடக்கொன்று வைவேல் விசாரிதன மற்றிவ் விவலிடம்போய
நடக்கினந் செவகோ லொருகுடை வேந்தனன் னூர்முனைப்போற்
கடக்குன்றஞ் செனந்நவ காதலர் பொய்யலர் நையல் பொன்னே
மடக்கொன்றை வர்ப்பனைக் காரென வெண்ணி மலர்ந்தனவே.

பூரித்த மென்முலை யாடனறு பூலந்தைப் போர்மலைநத
வேரித் தொடையல் விசய சரிதன்விண் டோய்கொல்லிமேன்
மூரிக் களிறு முனிநதுகை யெற்ற முழங்குகொண்டன்
மாரிக்கு முல்லையின் வரபநக வேரீ வருந்துவதே. (௩௦௬)

“நீரற வறந்த நிரம்பா நீளிடைத்
துகில்விரித் தன்ன வெயிலவி ருருப்பி
னஞ்சுவரப் பனிக்கும் வெஞ்சுர மிறந்தோர்
தாம்வரத் தெளித்த பருவங் தாண்வர
விதுவோ வென்றிசின் மடந்தை மதியின்று

மறந்துகடன் முகந்த கருஞ்சூன் மாமழை
பொறுத்தல் செல்லா திறுத்த வண்பெயல்
காரென் றயர்ந்த புள்ளமொடு தேர்வில
பிடவுக கொண்டையுங் கோடலு
மடவ வாசலின் மலாந்தன பலவே.” (நற்றிணை - ௧௧.)

இவை பிரிவிடைப் பருவங்கள் ஆற்றுகின்ற தலை
மகளை இது பருவம் என்று; ...ன்? அவர் பொய்யுறையாறாக
லான்; இதுவும் வம்பு, வயப்பின்ப பருவமென்று தம்மடமை
பாற் பிடவுங் கோடலுங் கொண்டையும் பயங்குப் பித்த
தனவென்று வற்புறுத்தலாம்.

வருவரென்று வற்புறுத்தல்.

மையார் தடங்கண் மடந்தை வருந்தற்க வாண்முனைமே
வெயயா ரயிலவா காண்ப பொழிந்த நெடுங்கனத்தது
வெயயா மமரிடை வீழ்ச்செந் துவிலெவள ளமபுகைத்த
கையார்சிலமன்னன கனலினைப் கொண்டகராமுகிலே. (௩௦௮)

இது பிரிவிடையாற்றுகிய தலைமகளைத் தோழி
அவர் குறித்த பருவம் வந்தநாளின் அவரும் பொய்யார்
வருவரென்று வற்புறுத்தியது.

கொடியார் நெடுமதிற் கோட்டாற் றரசர் குமாஞ்சிதைத்த
வடியா ரயிற்படை வானவன் மாறன் வாமதுரைத்
துடியா ரிடையாய வருந்தல் பிரிந்த துளங்கொளிரே
மாரார் கழலா மணுகவுந் தார்த்த தகல்விசும்பே. (௩௦௯)

இதுவும் அது.

ஆமா னையெமேன் னோக்கி யழுங்க லகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ணி யாரையுங் காட்டுதென் பாழிவென்ற
வாமா நெடுந்தேர் மழைவண்ணன் மூறவண்ண டிந்தமிழ்நீர்
கோமான் கோடிமே விடியுரு மார்க்கின்ற கீடர்ப்புயலே. (௩௧௦)

இதுவும் அது.

- கருந்தண் புயல்வண்கைத் தென்னவன் கைம்முத்தணிந்திஷங்கு
மிருந்தண் குடைநெடு மாற னிகன்முனை போனினைந்து
வருந்தன் மடந்தை வருவர்நங் காதலர் வானதிரக்
குருந்தம் பொருந்திவெண் மூல்கை ளீன்றன கூரெழிறே. (உகக)

• இதுவும் அது.

* புலமுற்றந் தண்புய னோக்கிப்பொன் போலப் பசுநதின் பா
னலமுற்றும் வந்த நலமுங்கண் டாயநறை யாற்றெதிர்த்தார்
குலமுற்றும் வாடவை வேல்கொண்ட மாறன் குரைகடல்குழ்
கிலமுற்றஞ் செங்கோ லவன்றமிழ் நாடன்ன நேரிழையே. (உககஉ)

இதுவும் அது.

* அறையார் கழன்மன்ன னாற்றுக் குடியழ லேறவென்று
கறையா மடர்வேல் வலங்கொண்ட கோன்கடன் ஞாலமன்னாய்
கிறையாம் வகைவைத்து ததவர் தேரோடு பிணித்த
விறையார் வரிவளை சேரவந் தார்த்தன வேர்முகிலே. (உககஉ)

இதுவும் அது.

இசுஞத்திரத்துள் 'எல்லாவாயிலுங் கிழவோன் பிரி
வயின் வன்புறைகுறித்த' என்னாது 'பல்லாற்றானும்' என்று
மிகைபடக் கூறியவதனான் கற்புக்காலத்துக் கடிமனைசென்ற
செவிலி தலைமகனது நிலைமையுந் தலைமகனது நிலைமையும்
பார்த்துவந்து நற்றாய்க்குச் சொல்லினவாங்கொள்க. அதற்
குச் செய்யுள் :

செவிலி நற்றாய்க்குரைத்தல்.

திரநெடுங் கோதையுந் தெய்வந் தொழாடெவ்வர் மேற்செவினும்
பெருநெடுந் தோளண்ணல் பேர்நதன்றித் தவகான் பிறழ்வில்செங்
வருநெடுந் தானை யரிகே சரியநதன் கூடலன்ன [கோ
கருநெடுங் கண்மட வாயன்ன தாலவர் காதன்மையே. (உககசு)

* இக்குறியிட்ட செய்யுட்கள் மூன்றும் முன் அசுசுப்பிரதியில்
வ்டுபட்டன; வேறோர் ஏட்டுப் பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்
துச் சேர்க்கப்பட்டன.

பார்மன்னன் செங்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப் பணிவரைவாய்க்
கார்மன்னு கோதையன் னுளு மருந்ததிக் கற்புடையா
டேர்மன்ன னேவசசென் றுலு முனையிசைச சேர்ந்தறியா
போர்மன்னு வேவண்ணல் பொன்னெடுந் தேர்ப்புண புரவிகளே.

கூரா ரயில்கொண்டு நேரார் வனம்பல கொண்டவென்றித்
தேனான் வரோதயன் வஞ்சியுன்னு டெய்வஞ் சேர்ந்தறியான்
வாரார் கழன்மன்னன் றுனே பண்ப்பினும் வல்லத்துததன்
நேரார் முனையென்றுந் தங்கி யறியா னெடுந்தகையே. (௩௧௬)

பிறவுங் கொள்க.

“கானங் கோழி கவர்குரற் சேவ
லொண்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருதைப்பப்
புதலீர் வாரும் பூநாறு புறவீந்
சீறு ரோளே மடநதை வேணார்
வேவதுவிடு தொழிலொடு செலினுஞ்
சேர்ந்தவர லறியாது செம்மற் றேரே.” (குறுந் - ௨௪௨.)

மற்றுங் கற்புக்காலத்துக் கிளவிகள் இது நிலமாகக்
கொள்ளப் படுவனவெல்லாம் அறிந்துகொள்க. (௨௦)

சுசு. வன்புறை சூறித்த வாயி லெல்லா
மன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் சூத்திரத்து ஆற்று
வித்துக்கொண்டிருக்குமாறு உணர்த்திப் போந்தார், இனித்
தலைமகள் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு பிரியுமிடத்து வாயில்
களுக்கு உணர்த்த, வாயில்கள் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்.

தத் தலைமகள் வாயில்கள் ஆமிடத்துச் சிறைப்புறத்தானாக அவன் கேட்கும் அணிமைக்கண் உணர்த்துகவென்பது உணர்த்துதல் முதலிற்று, என்பாரும்;

இனித் தலைமகனது பிரியின்கண் தலைமகள் ஆற்றா ளாயின இடத்துச் சிறைப்புறங் கூறியும் ஆற்றுவிக்க வென்பது உணர்த்துதல் முதலிற்றென்பாரும் உள்.

இதன் பொருள் வன்புற குறித்தவாயிலெல்லாம்— தலைம்களை ஆற்றுவிக்கும் வகையால் ஆற்றுவித்தற்குரிய வாயிலெல்லாம்; அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின்— தலைமகள் பிரியின்கண் தலைமகள் ஆற்றாநாயினவிடத்து; என்பது அவ்விடத்து வாயில்கள் ஆற்றுவிக்கற்பால்: ஆற்று விககுகில்லாதவிடத்து. சிறைப்புறம் குறித்தன்று என்பது புலவா—சிறைப்புறத்துக்கண்ணைத்து ஆற்றுவிக்க வெனச் சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

‘சிறைப்புறங் குறித்தன்று’ என்பது கற்பெனப்பட்ட சிறைமேல்வைத்து ஆற்றுவித்த லென்பது. அஃதாமாறு மேற்சொன்ன முறையானெல்லாம் ஆற்றுவிப்பவும், ஆற்றா ளாய்நின்ற தலைம்களை இவ்வாற்றாது ஆற்றுவித்துக் காண் பனெனக் கருதி, நம்பெருமாட்டி பிறந்த குலம் மேனாள் தொட்டும் ஒழுக்கச்சிதைவின்றி விழுப்புமுடைத்தாய் ஒங்கி வாராநின்றதொரு பெருங்குலமன்றே? அக்குலத்தை நீ அழித்தல் தக்கதோ? என்றும், நாணுங்கற்புமன்றே பெண் டிர்க்கு அணிகலமாவன வென்பதனால் இக்குலத்தினவர் கற் பெனப்பட்ட சிறையழியாமே காத்துக்கொண்டொழுகினார், அதனை நீ அழிக்கின்றாயாகலின், நின்கட் பெரியதோர் பழி யாக்குகின்றயென்றும், ‘நம்பெருமான் தம் ஆன்மைத்

தன்மை காட்டிப் பிரிந்தார், நீயும் அவர்களுதியது முடிந்தது
வருந்துணையும் கம்புக்காத்திருக்க வேண்டிமென்றுஞ், சான்
டிரோ மகனிரென்பரா சிறியரன்றிப் பெரியாகல்வேண்டும்;
அத்தன்மையென்பது தங்குலகைநகந் தர நறுந்நாத்து
ஒழுகுதல்; அதனின் மீதநகிலென்பது, அந்நகை ஆற்ற
விக்கல் சிறைப்பிறங் தறிநகலென்பது, அதற்கு மெய்யுள்:

சுதந்திரப் படைகள்

[illegible]

இவ்வாறு உறுதிப்படுத்தி நான் மிகவும் வருத்தமாக
உவாழ். (ப.க)

இ. சிறைப்பிறைக் குடியா தென்பட்ட முன வெ
யவற்புணர் வறியுங் குறிப்பி னான

என்பதிதன லுதலிபு கிழவெனின, த மகன் பரிநதவழித்
தலைமகன் பரமுனாய் என இடத்துத் தலைமகன் மு வரவுமொல்லி
ஆற்றுவிக் கடுவென்ப துரைத்ததுதலை மகன்முய.

இதன்பொருள். சிறைப்புறம் குடியா தோன்றலும் உளவே—மீயல் தோழி கற்பெனப்பட்ட சிறையை அழிக் கின்றயென்றன்றே ஆற்றவிக்த்தது, அவ்வாறன்றி வருவன வழம் உள; அவன் புணர்வு அறியும குறிப்பின் ஆன—தலை மகன் வினைமுற்றியானும் பொருண்முற்றியானும் கிருங் குறிப்பின்கண் என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மேல் அவ்வகையார் பிரிவெடுத்துக்
கொண்டு தலைமகளை ஆற்றுவீர்தார்; ஆற்றாதல்கண்டு பிரிந்த

வழித் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்துக்கொண்டு இருந்தா
ளன்றே; இருந்த இடத்துக் தலைமகனுந் தானெடுத்துக்
கொள்ளப்பட்ட வினைமுடித்தானன்றே; முடித்தவகையாற்
குறித்தகாலம் வந்ததென்று மறுத்துஞ் சார்ந்தானன்றே;
சார்ந்த இடத்துச் சங்கம் படகம் வந்து இசைத்தன. இசை
ப்பத் தோழி தலைமகனது வரவுணர்ந்து எம்பெருமாட்டி நீ
இறந்துபடுவான புகையாற், கண்டாயன்றே, உள்ளாரால்
எய்தப்படாத பொருளில்லை, நீ ஆற்றியுளையாய் இன்
று எம்பெருமானை வழிபடுவாயாயினு யென இவ்வாறு
சொல்லுதல் சிறைப்புகு குரியா தோன்றலு முனவே
யென்பது. சங்கம் படகம் படச் சங்கினை வாழ்த்தியதற்
குச் செய்யுள்:

சங்கினை வாழ்த்தல்.

தேனிற வார்கண்ணிச செட்டியன் மாறன் செழுங்குமரி
மானிற வெண்டிறை மால்சடற் றோன்றினை மண்ணளந்த
கீனிற வண்ணனு மேநதினன் றம்மு னிறம்புரைதீம்
பானிற வெண்சங்கம யார்நின்னின் மிக்க படிமையரே. (௩௧௨)

“புரிவளை வான்கோடு புத்தேளோ டொத்தி
திருவளர் மார்பனு மேநதினன் றம்முன்
னுருவம் புரையுநின் கெழ்.”

என்பதூஉங் கொள்க.

(௨௨)

௩௧. திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ
ரிடனே கால மெச்ச மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென் றுங்கப் பத்தே
யகனைந் திணையு முரைத்த லாரே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் களவுங் கற்பும்
உணர்த்திப் போந்தார், இலரி அவ்விரண்டும்பற்றி வரு

கின்ற பாட்டினை இக்கூறப்பட்ட பத்திலக்கணத்தானும் உரைக்கவென்பது உணர்த்துதல றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: திணையென்பது, பல்பொருளொரு சொல்லாய்க்கிடந்தது; நிலத்திணையுந் திணையென்ப, குலத் திணையுந் திணையென்ப, ஒழுங்கத்திணையுந் திணையென்ப, சன்து ஆகுபெயராய் அவரால் ஒழுங்காறு நிகழ்ந்த இடத் தையுந் திணையென்ப. அவ்வுடையொரு முகலை மரு தம் நெய்கலென ஐந்துவகையாகிழ. அவை அமியுமிடத்து முகல் கரு உரிப்பொருள் பற்றி அமியப்படுமென்றிவாறு. அவ்விடக்கணமெல்லாம் மேல் 'அன்பினைநதினை' (இறைய னார்-க.) என்றதன்வழியே உணர்த்திப் போகநாம். அவை திணையென்பதிவன. அகப்பாட்டின் ஒரு பாட்டிக்குகிட்ட இடத்து இவ்வைநதிணையினுள் இன்னதொன்றுபற்றி வந்ததென்று சொல்லுவது.

இனிச் சைகோள் என்பது, களவு கறவு என்றவாறு.

இது களவுபற்றி வந்தது, இது கற்பிப்பற்றி வந்த தென்றவாறு.

இனிச் கூற்று என்பது, கூறுகற்கு உரியாரை அறிந்து அவருள் இன்னொருமொன்று இப்பாட்டென்று அறிதல்; அதற்கு உரியாரைச் சேம்பூட்சேயார் கூற்றியலுள்ளந் தோல்காப்பியனார் பொருட்பாலுள்ளந் கண்டு கொள்க.

“பார்ப்பான் பாங்கன்றோழி செவிலி
சீர்ததகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
*எனவியன் மரபீ னறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.” (தொல்-பொ-செய்-கக௦.)

*‘அனவியன் மருங்கின் அறுவகை யோரும்’ என்பதும் பாடம்.

“பாணன் கூத்தன் விறலி பாத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
*பேணுதரு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியோடு தொகைஇத்
தொன்னெறிமரிந்கற்பிற்குரியர்.” (தொல்-பொ-செய-ககக.)

என்றா தொல்காப்பியனார். இச்சொல்லப்பட்டாருள் இன்றா கூற்றென்று அறிவது.

இளிக் கேட்போர் என்பது, இன்னார்கூற இன்னார்கேட்டாரென்றறிவது, ‘தேகாழிகூறத்தலைமகன்கேட்டான், தலைமகள் கூறத் தேகாழிகேட்டான், தேகாழிகூறத்தலைமகன்கேட்டான், தலைமகன் கூறத் தேகாழிகேட்டான்’ என்று இவ்வகை அறிந்து உரைப்பது.

இடம் என்பது, அவ்வாறெருருவா கூற ஒருவர் கேட்ட இடமென்றறிவது. அவை தன்மை முன்னிலை படாக் பகையென்பன. அவற்றுள் யானென்பது தன்மை, நீ யென்பது முன்னிலை, அவனென்பது படர்க்கை. அவற்றுள் இன்னதுபற்றி வருத்தென்றறிவது.

காலம் என்பது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமென முன்றுவகையாகும். அவற்றுள் உண்டானென்பது இறந்தகாலம், உண்ணாகின்றனென்பது நிகழ்காலம், உண்டானென்பது எதிர்காலம். இவற்றுள் இன்னதுபற்றி வருத்தென்றறிவது.

எச்சம் என்பது ஒழிவு. அஃது இரண்டு வகைப்படுஞ், சொல்லெச்சம் குறிப்பெச்சமென. இவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

* ‘எண்டரு சிறப்பிற் பார்ப்பான். முதலா-முன்னுறக் கிளந்த அறுவரோடு தொகைஇ’ என்பதுயீ பாடம்.

மெய்ப்பாடு என்பது எட்டு வகைப்படும். அவை :
 “நகை, அழுகை, இழிவால், மருட்சை, அச்சம், பெருமிதம்,
 மவசூரி உவகையென், நப்பாலெட்டைமெய்ப்பாடென்ப”
 (தொல் - மெய்ப் பூ.) அவற்றுள் இன்னதேவர் மெய்ப்பாடு
 வந்ததென்றழிவது.

பயன் என்பது, இது சொல்ல இன்னது பயக்குமென்
 றழிவது.

கோள் என்பது, ஒரு பாடினகத்துப் பொருள்
 கொண்டு நிற்கும் நிலை; அந்தே லகதுவகைப்படும், விநிப்பூட்டு,
 விதலையாப்பு, பாசிரீக்குத், கொண்டுகூட்டு, ஒருசிறைநிலை
 யென்றவற்றுள் இன்னதேதா பொருள்கொண்டு நின்றது
 இப்பாட்டென்றழிவது. அவற்றுள்,

விற்பூட்டுப்பொருள்கோள் வருமாறு.

வருவர் வயங்கு ளாய வாட்டாற் றெதுப னறு வரண் மலேகை
 வருவ மணிமேகை தேர் ன்னர் விய வொளிதருமேற
 வருவ முரிவிதக தெனைவன பொன்னவ கய லிறைஞ்சாச
 செருவெர்டைடா ன்னா டோலவெவசான டு செளறவமே. (ககக)

விதலையாப்பு வருமாறு.

பண்டா னையசொல் லாயபரி விட்டுப் பறகலையாய
 விண்டா படசசெற்ற சோன கொல்லிப் பாவர் விடை மணந்த
 வண்டார் கொடியின் னுடங்கிடை போல வண்டருவன
 கண்டாற் கடக்கிற்ப யோகட வாரண்பர் கானகமே. (கஉ௦)

பாசிரீக்கு வருமாறு:

சென்றார் வருவது நந்தறிந தேன்செருச செந்நிலத்தை
 வென்றான பகைபோன் மெலிடன் மடகதையும் வெற்பெடுத்து
 சின்ற னளநதநிலமுங் குளிர்தது நீன்புயலாற்
 பொன்னுன் மலர்நது பொலங்கோன்யு தாமும் பொலிந்தனவே

‘கோண்டுகூட்டு வருமாறு:

கோவைக் குளிர்ப்புத்த வெண்குடைக் கோனெடு மாறன் முகரீர்
தூவைசு சுடர்வே லவர்சென்ற நாட்டினுந் துன்னுங்கொலாம்
பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் நிரைபொரு ரீர்க்குமரிப்
பாவைக் கிணையனை யாய்கொண்டு பண்டித்த பன்முகிலே. (கஉஉ)

ஒருசிறைநிலை வருமாறு:

கோடன் மலர்குது நுருகிலே தோனறின கொன்றைசெம்பொன்
பாடன் மணவண்டு பண்செயப் பாரிதத பாழிவென்ற
வாட மொடுங்கொடித தேமரி கேசரி யந்தண்பொன்னி
நாடன் பகை உபான மெய்குனந் தெனசெயய ணனுதலே (கஉங)

விற்புட்டென்பது முதலுங் கடைபும பொருள் கொ
ண்டு நிற்பது, விதலைபாபென்பது தலையும் நடுவுங் கடை
யும் பொருள் கொண்டுநிற்பது, பாசிக்கென்பது சொற்றொ
றும் அடிதொறும் * பொருளாற்று நிற்பது; கொண்டு கூட்
டென்பது சொற்களைக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள் கொள்
ளுமாற்றிநது பொருள் கொண்டு கூட்டிந்பது, ஒருசிறை நிலை
யென்பது ஒரு பாட்டினகத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள்
ஒருவழி நிற்பது.

ஆங்கப்பத்தே அகனைந்திணையும் உரைத்தலாறே—
ஆங்கு என்பது அநைசசொல்; ‘பத்து’ என்பது தொகை;
வ’ யென்பது சற்றநை. அகனைந்திணையும் உரைத்தலாறே—
அகனைந்திணையும் அறிநது உரைக்க அகப்பாட்டினை வல்
லோர் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

முளிதரு வேனற்கட் கானவ ரார்ப்ப முகிற்கணவக
டளிதரு தண்சிலம் பாதக்க தன்று தரணிதன்மே
லளிதரு செங்கோ லரிகே சரியநதண் கூடலன்ன
வொளிதரு வாணுத லாணைய விவ்வா ரொழுதுவதே. (கஉச)

* ‘பொருளேற்று நிற்பது’ என்பதும் பாடம்.

இப்பாட்டுத் திணை - குறிஞ்சி; கைகோள் - களவு; கூற்று-தோழிகூற்று; கேட்டான - தலைமகன், இடம்-முன்னிலை; காலம்-எதிர்காலம், *வந்தொழுகா என்றனுக்கு உரைத்த மையான் நிகழ்காலமாகவுங்கொள்க; எப்பாடு-நீ யென்பது எஞ்சிவந்து; மெய்ப்பாடு-அச்சம், என்ன? இவ்வொழுக்கம் பிறாறியின் இறந்து படுமென்று மனப்பொருளாகையின்; பயன்-வரைவுகடாதல், பொருள் கொள் - 'தனித்த நண்சிலம்பா தகதன்று இவ்வரைவு இவ்வாறு ஒழுக்குவது' எனக்கொண்டமையின், இது விதிலையாப்பு.

மானக் கடுஞ்சில மான்தேர் லோசையன் வண்ணுண்போன்
அணப் பட்டினம் துடல்பொன் னெயுறு லெஞ்சுரத்து
நானக் குழன்மிசை நானகொது வெண்ணி நகத்தாற்
கானக் குரவினம் போதே கபழுமென் கர, லி. (உஉஇ)

இப்பாட்டுத்திணை-மருதம்; கைகோள் - கற்பு; கூற்று-தலைமகன் கூற்று தலைமகன் பரதந்தையன் கொள்ளு செய்தானென்று வேறுபடலுற்ற தலைமகன் குறிப்பாயினது 'தலைமகன் சொல்லியது; கேட்டான் - தலைமகன்; இடம் - முன்னிலை; காலம் - இறந்தகாலம்பற்றிவந்த நிகழ்காலம்; எச்சம்-'என்னோடு' என்பது எஞ்சிவந்து, 'மெய்ப்பாடு-நடுக்கம்; பயன்-கேட்டுத் தலைமகள் ஊடல் நாவாளாவது; பொருள் - கோள்-விதிலையாப்பு, 'யான் கொய்தணிந்த குரவினம் போதே இன்னுங்கமழம் என்னகத்தலம்' என்று மூன்றி-
யத்தும் பொருள்கொண்டமையானென்பது. (உஉ).

இள. அவற்றுள்,
எச்சமுங் கோளு மின்மையு முரிய.

* 'அறியாதானுக்கு' என்மதும் பாடம்.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேற்கூறப்பட்ட பத்தி
னுள்ளும் எச்சமுங்கோளும் இன்றியும் உரியவென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—மேற் கூறப்பட்ட
பத்தினுள்ளும்; எச்சமும் கோளும் இன்மையும் உரிய—
எச்சமேனுங் கோளேனும் இரண்டினுள் ஒன்றொழிந்தும்
இரண்டு மொழிந்தும் நிற்கவும் பெறும், என்றவாறு.

அவற்றுள் எராமியி வந்ததற்குச் செய்யுள்:

ஆமா னனையமென் னோகி யழுவக லகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ணி யாரையுங் காட்டுதென் பாழிவென்ற
வாபா நெடுந்தேர் மணிவண்ணன் மாறனவண் டந்தமிழ்கர்
கோமான் கொடிமே லிடியுரு மாககின்ற கூடம்புயலே (உஉச)

இனிக் கோளின்மி வந்தது வருமாறு:

வாடு நிலையாமை நீதினை மாததுவல் லத்தெ கிர்ந்தா
ரோடு நிலையா னன் டான்வைய யொண் டுதன் மங்கையோ
டாடு நிலையா யை யல்லை யவொடம் புறம்பொழில்வாய்
கீடு நிலையையு மல்லேசால் லாயென் னெடுந்தகையே. (உஉ௪)
எனக்கொள்க.

உ௨. சொல்லே குறிப்பே யாயிரண் டெச்சம்.

என்பது என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்கூறப்பட்ட எச்
சும் இரண்டு வாய்ப்படும என்பது உணர்த்துதல் நுத

இதன்பொருள்: சொல்லேகுறிப்பே ஆ இரண்டு எச்
சம்—சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமென இரண்டு எச்ச
மாம், என்றவாறு.

சொல்லெச்சமென்று சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்பாட்டால் தோன்றினும் என்றவாறு. எச்சமென்பது ஒழிதலென்றவாறு.

சொல்லெச்சத்திற்குச் செய்யுள் :

பன்னத்து நீலம் பறந்தலைக் கோடிப்பட்ட டார்குருதி
வெள்ளத்துச் செங்கழு நீர்வைத்த கோன்றெண்டி வண்டென்பு
வள்ளத்துத் தேமகிழ் கானல்வந தாரொன்ற தேர்வழியெழ்
முள்ளத்தி னோடு சிதையவந தாரு மொலிகடலே. (௩௨௮)

இனிக் குறிப்பெச்சம வந்த செய்யுள் .

இடியார் முகிலுரு மேந்திய கோனிர னோதயனறன்
வடியா ரயிலன்ன கண்ணிதன வாட்ட முணர்நதுவண்புங்
கடியார் கருவகழி மேயகின்ற கானற் கலநககன்ற
கொடியா ரினுமிகத் தாமே கொடிய குருகினே. (௩௨௯)

கூ. முற்படக் கிளந்த பொருட்படைக் கெல்லா
மெச்ச மாகி வரும் வழி யறிந்து
கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங்
கிளந்தவர் றியலா ளுணர்ந்தனர் கொளலே.

என்பது என்னுதலிற்கு வெளிந், இந்நூலுள் எடுத்தோத்தே இலேசேயென்று இவற்றுள் முடியாது நின்றன வெல்லாம் இது புறனடையாகத் தருதுரைக்க வென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : முற்படக்கிளந்த பொருட் படைக்கு எல்லாம் — முன்னால் உரைக்கப்பட்ட சூத்திரத்துப்பொருட்கெல்லாம்; எச்சம் ஆகி வரும் வழி அறிந்து—ஒழிவுபடவரும இடம் ஆராய்ந்து; கிளந்த அல்ல வேறு பிறதோன்றினும்—சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்

பாடு தோன்றினும்; கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொள்ளே—அச்சொல்லப்பட்ட பத்து இலக்கணத்தானே உணர்ந்து உரைக்க என்றவாறு.

இது களவிடத் தொழிந்தது கற்பிடத்தொழிந்த தென்று அறிந்து என்ற வாறு.

தலைச்சூத்திரத்துள் 'அன்பினைந்திணை' யென்றதல்லது அன்பு உணர்ந்துபாறு ஆண்டு உணர்த்தியதில்லை, இதுவே ஒத்தாக அன்பு உணர்ந்தும விகற்பமெல்லாங் கொள்க. அன்றினாயு ஐந்திணைக்குரிய இறைச்சிப்பொருள் உணர்த்திற்மிலை; அவை "தெய்வ முனுவை மாமரம் புட்பறை, செய்தியாழின் பகுதியொடு தொகைஇ" ஐவகை சிலத்தின் ஓதப்பட்ட இடனூர் காலமுந் தெய்வமும் உணவும் மாவும் மாமும் புள்ளும் பறைபுஞ் செய்கையும் யாமும் ஆரீஉப்பெயரும் மகரீஉப்பெயரும் அவ்வவ சிலத்திற் துமக் களும் பூவும நீரும் இருதுவும் என்றித்தொடக்கத்தனவும், ஐந்திணைக்குரியன உரிப்பொருளும், அவற்றின் நிமித்தமும், ஐந்திணைக்குமுரிய விகற்பமும் அவை எல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனி, எண்வகை மணத்தின் விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துகொண்டிரைக்கப்படும். இனிக் கந்தருவ வழக்கின்விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க. இனி இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் *விளைபாட்டொக்கல் வேறிடம் படர இருவருந்தம்முள் தலைப்பெய்யுமாலும், புணரும் இடத்துத் தன்மையும், † அது கன்மேற் பொதும்புபட்

* இடையிலுள்ள இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'அதுதான் மேலார் பொதும்புபட்டு' என்பதும் பரடம்.

டுக் கோட்டுப்பூவுங் கொடிப்பூவும் நிரந்து, நீர்த்துறைமேற்
சித்திரப்படாம் விரித்தாலேபோன்று, வண்டுந்துழியும்
வரிக்கடைப் பிரசமும் யாமுங்குழலும் முரன்று, கடற்கரை
யுங் கானியாறும் முழவுந்துடியும் பாடியம், இரவோரன்ன
*கொழுநிலைமும், நிலவோரன்ன வெண்மணலொழுகி, அகத்
தார்புறத்தாரைக் காண்டல் எளிதாய், புறந்தார் அகத்தா
ரைக்காண்டல் அரிதாய், வாழியும் விழைவைத்தவிர்த்
தோரும் விரும்பும் பொழிலும், இயற்கைப் புணர்ச்சியது
இறுதிக்கண், தலைமகளை ஆற்றுகித்துப் பிரியும் பிரிவும்
இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டத்துந் தன், தலைமகனது வேறு
பாடு கண்டு பாங்கன் வினாவுந் தலைமகன் சொல்லினவும்,
அவைகேட்ட பாங்கன் கழறினவுந், பாங்கற்கு எதிர்மறை
யாகச் சொல்லினவும், எதிர்ப்பட்ட தலைமகனது ஆற்றாமை
கண்டு பாங்கன் தலைமகற்குக் கவன்றனவுங், கவன்றபாங்கன்
நின்றோற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து
என்னுமாறுந், தலைமகன் இன்னவி த்து இத்தன்மைத்து
என்னோற் காணப்பட்ட உருவென்னு மாறும், அதுகேட்ட
பாங்கன் அவ்விடன் நோக்கிச் சொல்லுமாறும், அவ்விடம்
புக்க பாங்கன் தலைமையைக் கண்டு நின்று சொல்லினவும்,
பாங்கன் மீண்டுவந்து இடங்காட்டுமிதுவும் இதுவே ஒத்தா
கத் தந்துரைக்க. 'அவ்வியல்பல்லது' (இறையனார்-ச.) என்
னுஞ் சூத்திரத்துவிகற்பம் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க.

தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுறுமாறுங்,
குறையுறு நின்றவழித் தோழி கையுறைமறுக்குமாறும்,
மதியுடையிடுக்குமாறும், படுத்தவழி இருவர்குறிப்பும்பற்
றிக் கூட்டமுண்மை உணருமாறும், உணர்ந்த தோழி தன்

* 'இருளிறுகி' என்பதும் பாடம்.

நெஞ்சிற்குச் சொல்லுமாறும், பின்னைத்தோழி தலைமகனது ஆற்றமைக்குக் குறைநெருமாறும் நெர்ந்தாள் தலைமகளைக் குறைநயப்புக்குறுமாறும், தமர் இற்செயித்த வழித் தலைமகனது கற்பழிவுநோக்கி அறத்தொடு நிற்குமாறும், குறையுறநின்ற தலைமகனைத் தலைமகனது அருமைபெருமை கூறி தோழி சேட்படுக்குமாறும், தோழி அறத்தொடுநிற்கும் விகற்பமும், பகற்குறிக்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குயி யிடத்து வாவென்று சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குயி நிகழ்மிடம் இன்ன விட' மென்று சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குயிக்கண் அம்பலும் அலரும ஆ முறை இரண்டிங் களவாமாறும், வெளிப்பட்டபின்பை நிகழுந் சொல்லும், புணர்ந்துடன் போக்கும், உடன் போக்கின்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், * இடைச்சுரநு செல்வழுங்குமாறும், அறத்தொடு நிலை மாட்சிமைப்படாத இடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையடைந்தாள் ஒழியுமாறும், தலைமகன் ஏன்கொண்டு போமாறும், அவர்களை இடைச்சுரத்துக்கண்டார்சொல்லும் முறைமையுந், செவிலி பின்செல்லுமாறும், பின்செல்ல இடைச்சுரத்துக்கண்டார் சொல்லும் முறைமையுந், கண்டார் இடைச்சுரத்துத் தலைமகனது நிலைமையுரைத்து பிட்டுமாறும், தலைமகன் மகிழ்ச்சியாமாறும், தலைமகன் பொருள் முதலாய்வைநிற்கு வரைவிடைவைத்துப்பிரிந்து தலைமகனைத் தோழி ஆற்றுவதிக்கு மிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவனவும், வரைவென்பு

* 'இடைச்சுரத்தின் நிகழ்வும், இதுவென்று சொல்லும் விகற்பமும், உடன்போக்கு மாட்சிமைப்படாதவிடத்துக் செல்வழுங்குமாறும், மாட்சிமைப்பட்டவிடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையெடுத்து தாண்மொழியுமாறும், மொழியத் தலைவனைந்நுக்கொண்டு போவான் நயத்தல் வண்ணமுய்' என்று வேறொரு பிரதியில் உள்ளது.

புக்க வழித் தந்தையுந் தன்னையன்மாரும் மறுக்குமாறும், அவ்வழி நற்றாய் அறத்தொடு சிந்துமாறும், கற்புக்காலத்துத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் பிரிவென்று சொல்லப் பட்ட பிரிவும், பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி வற்புறுத்தினவும், பருவங்காட்டினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றுவித்து வந்தவாறும், அஃதுணர்ந்த தோழி சொல்லினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றினான் தோழியாகற்குச் சொல்லினவும், முகிலுக்குச் சொல்லினவுந், தலைமகன் தலைமகளுடனாயிருந்து தோழிசேட்பச் சொல்லினவும், மற்றும் பரத்தையிற் பிரிவின்கண் துணி புலவி புடலும் அவற்றது விசம்பமும், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் வாயின் மறுத்தனவும், வாயில் வெண்டிப் பாணன் முந்துறுத்தனவும், * விருந்து முந்துறுத்தனவும், வாயில் பெற்றுப் புக்கனவும், மற்றும் பிரிவுமெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

(௨௬)

௯௦. † களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ
ருளறிக முன்பி னாயர்ச்சி மேன.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேல்வகுத்த களவு கற்புக்கூடப் பிறிதும் ஆவதோர் புணடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவுகற்பு எனக் கண்ணிய—களவென்றுங் கற்பென்றும் புலவோரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்கள்; ஈண்டையோர்—இவ்வுலகத்திற் பிறந்தானுஞ் சஞ்சரித்தானும் பொருந்துவோரது; உளம் நிகழ் அன்பின்

* இச்சோற்றோடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† இச்சூத்திரத்திற்கு உரை பழைய ஏட்டுப் பிரதியில் இல்லை. இதனுரைநடையை உற்று நோக்குங்கால் இது பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதென்று கருதற்கு இடந்தருகின்றது.

உயர்ச்சிமேன—உயர்குலத் தலைவன் தலைவியென்று இன்
னோரது உளத்தின்கண் நிகழ்கின்ற அன்பினது உயர்வின்
கண்ணவாம் என்றவாறு.

தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் அவர் உல
கத்திலில்லை யென்பார் 'சண்டையோர்' என்றார். எனவே
அன்றோர்க்கு அஃது ஒரோர்காலத்து இவ்வுலகத்து நிகழு
மென்றாயிற்று. அஃது இவ்வுலகிலும் இயற்கையான்
நிலைபெறுது புலவரான் இல்லது இனியது நல்லதென நாட்
டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமென்பார் 'கண்ணிய' வென்றார்.
இனி இரட்டுறமொழிதலான் 'சண்டையோர்' என்பதை
ஒருபெயராகக் கொள்ளாது 'சண்டை' 'ஓர்' எனக்கொண்டு
'தானே யவளே தமியர்' (இறையனார் - 2) என்றதனால்
தானே அவள் அவளே தானென இயன்ற ஈருடலின் ஒ
ருயிர்போல்வார் உளத்தென்று கொள்ளினும் அமையும்.
'அன்பின் உயர்ச்சி' யெனவே அஃதில்லாவிடத்து இவ்
வொழுக்கங்கள் நடைபெறு என்பதூஉம், அதனை அஃது
உயர்ந்தோர்மாட்டதென்பதூஉம், அவருள்ளும் அரசர்க்கே
சிறந்ததென்பதூஉம் பெற்றும். அற்றானின் 'உயர்ந்தோர்
மேன' எனப் பாடமோதலாகாதோ வெனின்,

“அடியோர் பாங்கிலும் வீனாவல பாங்கினுங்

கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்.” (தொல்-அகத்-உரு.).

என மற்றை வருணத்தோர்க்குஞ் சிறுபான்மை அஃ
துரியதென்று தழீஇக்கோடல் கருதப்பட்ட தென்க. (உள)

இறையனார் களவியல்

மூலமும்

தெய்வப்பலமை நக்கீரனார் செய்த

உரையும்

மற்றுப்பெற்றன.

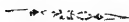
இறையனாகப்பொருள் சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
அதுவே, தானே	௩௪	குறிமெனப்பதலுது	௧௩௮
அம்பலுமலருங்	௧௩௨	குறையுறுங்கிவனை	௩௪௩
அரசரல்லா	௨௧௪	குறையுறு புணர்ச்சி	௧௨௪
அல்லகுறிப்படுதல்	௧௩௩	கொடுமையில்லை	௨௩௩
அவ்வியல்பல்லது	௪௮	சிறைப்புறங்குரியா	௨௩௪
அவருட், டாயறி	௧௪௪	சொல்லேகுறிப்பே	௨௪௪
அவற்றுள், எச்சமுங்	௨௪௩	தனையதன்னைய	௧௩௮
அவற்றுள், ஒத்தலுங்	௨௪௧	தன்னுட்குறிப்பினே	௧௦௮
அவன்வயிற் கிளப்பின்	௨௪௧	தினையேகைகோள்	௨௩௮
அன்பினைந்தினை	௧௩	தொழிக்குரியவை	௧௨௩
ஆங்குணர்ந் தல்லது	௧௮	நாடுமுநம்	௨௪௦
ஆங்கனம் புணர்ந்த	௧௦	நிலம்பெயர்ந்-நிலை	௨௪௪
ஆறினனாமையும்	௧௧௩	நிலம்பெயர்ந்-மெல்லாப்	௨௪௮
இரந்து குறையுறுது	௮௪	பகற்குறிதானே	௧௩௦
இரவுக்குறியே	௧௪௧	பட்டபின்றை	௧௪௩
இரவு மனையிகந்த	௧௩௧	பரததையிற் பிரிந்த	௨௩௪
உணர்ப்பு வயின்வாரா	௨௪௩	பரததையிற் பிரிவே	௨௩௩
உள்ளத்துணர்ச்சி	௧௦௩	பிரிவினீட்ட	௨௩௦
எல்லாவாயிலுங்	௨௩௧	புகழுங்கொடுமையும்	௨௩௮
ஒதல்காவல்	௨௦௪	புணர்ந்தபின்றை	௮௨
கனவினுட்டலிர்-காப்பு	௧௩௩	முற்படக்கிளந்த	௨௪௩
கனவினுட்டலிர்-வரை	௨௦௧	முற்படப்புணராத	௧௩௨
கனவினுட்டலிர்-கிழவோற்	௨௦௩	முன்னுறவுணர்ந்	௧௧
கனவுகற்பெனக்	௨௪௧	முன்னுறவுணரினும்	௧௧
களவுவெளிப்படா	௧௪௨	வன்புறைகுறித்த	௨௩௩
கற்பினுட்டுறவே	௨௦௪	வெளிப்படாதானே	௧௪௪
கற்பினுட் பிரிந்தோன்	௨௩௪	வெளிப்பட்டபின்றை	௧௩௪
காதற்பரத்தை	௨௨௪	வேந்தர்க்குற்றழி	௨௧௩
காப்புக்கனம்மிக்கு	௧௮௦	வேந்துவினையிற்கை	௨௩௩
காமமிக்க	௧௮௪		
கிழவோன் முன்னர்	௨௩௧		

உதாரணச்செய்யுள் முதலியவற்றின் முதற் குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
அங்கணமலர்ந்தா	க௭௦	அறிநீயெயாப்பே	௩௧
அங்கே லர்நதுங்	௧௨௩	அறிநேதாரதளில்	௧௩௩
அஞ்சாதே திராமலை	௧௧௪	அறையார் கழன்	௨௩௪
அஞ்சிறைவண்டறை	௧௩௧	அற	௮௭
அடிக்கண்ணதிருங்	௧௧௦	அறையாடதிராகழல்	௧௩௪
அடிமல்கலிடமே	௧௧௦	அன்புடைமாதர்	௨௧௭
அடியோர்பாங்கினும்	௨௭௦	அன்பெயிர்ந்தாலும்	௧௧௨
அடிவண்ணந்தாமரை	௧௭	அன்னம்புரையு	௧௧௧
அடுமலைபோல்களி	௧௭௪	அன்னாய்நெருந்	௧௧௭
அணர்நிறீணமுடி	௩௪	ஆக்கியோன்பெயரே	௩
அணிநிறமாப்பக	௧௪௭	ஆடியவெறியு	௨௩௧
அண்ணெனெடுநே	௧௦௧	ஆடி "பன்மாநெடுந்	௧௧௧
அண்ணாநேத்ததிய	௧௧௧	ஆனெடுந்தானையை	௧௩
ஐ	௨௦௩	ஆமாநிறிபவ்யாரே	௭௪
அந்நாலித்து	௧௧௦	ஆமானையெமென்	௨௪௪
அம்மவாழிகேள்வர்	௪௩	ஐ	௨௩௩
அருஞ்சுரமிறந்த	௧௭௦	ஆயிரமுகத்தா	௧
அரும்புடைச்சொங்	௭௩	ஆயுந் தமிழ்மன்னன்	௧௮௧
அருள்புரிநெஞ்சமோ	௧௨௩	ஆயகின்றதீநதமிழ்	௪௪
அரைதருமேகலை	௨௦௪	ஆருமணியினம்	௨௨௧
அரையணங்குந்துகி	௨௪௩	ஆழிக்கடவையவங்	௧௪௮
அலைமன்னுபைங்க	௧௧௩	ஆழித்திருமாலதிசயற்	௨௨௦
அலையார் கழன்மன்ன	௪௩	ஆளையுஞ்சீமங்	௧௧௭
அல்லகுறிப்படுத்தலு	௨௦௪	இகலேபுரிநெத்திர்	௧௭௪
அவ்வியல்பல்லது	௧௨௪	இடிக்குங்கேள்வர்	௪௪
அழிவிலர்முயலு	௧௧௩	இடியார் முகிலுரு	௨௪௩
அமுதுபுலம்பியுரையு	௧௧௩	இரவுக்குறியேயில்	௧௩௦
அமுதுபடுவியுழப்புண்	௨௨௪	இரவுக்குறியொன்	௧௩௨
அளிதே தானேநானே	௧௩௧	இரவோரன்ன	௭௧
அனையாரவின்	௪௩	இருங்கமல்வானங்	௧௦
அறத்தொடுநிலையி	௧௧௧		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு	பக்கம்.
இருண்மன்னுமேக	௨௨௩	எறித்தருகதிர்தாங்கி	௧௬௮
இருளிலங்காரண	௩௬	என்னொலிதுசெய்கென்	௧௩௭
இருநெடுந்தோள	௭௦	என்னேரழியாவகை	௧௪௩
இரும்பிழிமகாஅரிவ்	௧௬௦	ஏணுமிகலுமழிந்து	௧௩௩
இருவர் தூற்கு	௧௭	எமாண்சிலைதுத	௧௨௬
இலைக்கும்புசங்காந்த	௧௦௬	ஏரார் குழன்மட	௧௩௭
இல்லாரிருமையு	௨௨௨	என்ல்சாவலிவரு	௧௬
இல்லென்றிரவலர்க்	௨௪௩	ஏனையிரண்டு	௧௭
இவளேகாணநண்ணிய	௧௨௧	ஒண்டுவிநாராய்	௧௮௮
இவளேளின்னலதிலளே	௧௬௨	ஒண்முத்தவார்கழற்	௧௬௪
இழைவளர்ப்புண்ணண	௧௨௧	ஒப்புமுருவும்	௨௨
இரீதுநிணந்தின்	௨௨௬	ஒருநாள்வாரலனிரு	௧௦௭
இனைத்தெனவறிந்த	௧௭	ஒளியார்திருதுத	௧௩௭
இன்பார்ப்பொடுங்க	௨௧௭	ஒன்றக்கருதா	௩௭
இன்னுயிர்கண்டறி	௬௦	ஒக்கியவெண்குடை	௧௨௬
இவோன்றன்மை	௨௨	ஒருகும்பெரும்புகழ்	௧௦௨
உயிரினுஞ்சிறந்த	௧௩௮	ஒதககடைந்த	௧௬௩
உரவுங்கடல்	௧௬௪	ஒதல்காவல்பகை	௨௪௬
உசிப்பொருளல்லன	௨௭	குடவரைசாதல	௧௬௮
உருடங்குமாநெடு	௧௬௨	கடவுட்கற்சுனை	௧௩௧
உருமினைநீள்கொடி	௧௭௦	கூடாவுநெடுந்தேர்	௨௩௨
உரையுறைதீந்தமிழ்	௪௩	கடிக்கண்ணிவேந்த	௨௨௦
உலகுடனீழற்றிய	௨௧௮	கடித்தீடம்விண்ட	௬௮
உலத்திற்சபாலிந்த	௨௩௭	கடியாரிரும்பொழிற்	௨௧௭
உலம்புனைதோண்	௧௪௪	கணிகிறவேங்கை	௪௦௬
உளங்கொண்டு	௨௩௨	கண்டார்மகிழுங்	௬௭
உளமலையாமை	௧௪௩	கண்டுக்கேட்டுண்டு	௨௨௭
உள்ளத்துணர்ச்சி	௧௨௪	கண்ணுற்றெதிர்த்த	௮௬
உறுகற்புடைமை	௧௨௬	கந்தாரடுகளியானை	௧௬
உற்றவரேநாமக்	௧௨௧	கந்தார்க்களிறுகடாய்	௧௨௮
உளனங்கடந்தனர்	௨௨௨	கயவாய்மலர்போற்	௨௧௭
௭ந்நிலமருங்கிற்	௨௭, ௩௨	கயில்கொண்டவார்	௧௪௮
என்பொருளெத்தன்மை	௪௨	கரீத்துண்புயல்வண்	௨௩௪
எம்மூரல்லதார்	௧௬௪	கலவாவயவார்	௧௩
எலுவுகிருஅரேமமுறு	௬௪	கவிழ்மயிரருத்திற்	௧௭௦

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
கழலணிபோர்மன்னர்	கடுஅ	கொடியார்நெடுமதிற்-கடு, உடுந	
கழுதுகுருதிபடிய	ககக	கொடுவிற்படை	ககௌ
களவினுட்டலிர்ச்சி	உ௦ச	கொற்றங்கயின்மன்ன	உஉக
களிசேர்களிற்று	க௦க	கோடியநீன்புருவத்து	உ௩அ
களிமன்னுவண்டு	எக	கோட்ரினீன்மதில்	எ௦
கற்குருவெள்ளருவி	ககடு	கோடன்மலர்ந்து	உ௬உ
கறையின்மலிந்த	அ௪	கோவைக்குளீர்முத்த	உ௬உ
கணஞ்சேர்முலை	க௨௩	சான்றோர்வரவும்	க௪க
கன்னவிற்றோண்	உ௧௬	சான்றோர்வருந்திய	கஅ௦
காட்டிர்கருவரை	க௦உ	சிலரும்பலருங்	கடுக
காந்தன் முகையன்ன	கக௩	சிலைமாண் படை	அஅ
காந்தளம்போதெங்	க௪௪	சிலையிசைவைத்த	ககக
காமர்கடும்புனல்	க௩௦	சிலையுடைவானவன்	க௦௬
காரணிசோலை	கக௪	சிறியபைங்கட்களிறார்ந்	க௬௩
காருமாலையுமுல்லை	உ௪	சிறுவெள்ளர்வினவ்வரிசு	க௬
தாலங்களேன	௩	சிறைக்காக்குங்	கஅக
காவியந்தண்டுறை	க௩௬	சினமாண்கடற்	அஅ
காணங்கோழி (குறுந்தொ		சினமுமழிந்து	௬௬
கை.)	உடுடு	சினவேல்வலங்	டுக
குடையார்சிழலுறி	க௬௪	சின்னாண்மறந்திலம்	க௩௦
குண்கடற்றிரையது	க௩௪	சூழலும்வரிவண்டலம்ப	உ௩உ
குழலிசையவண்டின	க௪௬	செங்கனம்பட	க௪௦
குழலெழீஇயாமெழீஇ	உ௨௬	செம்மமத்தனி	க௬௬
குறியதனிறுதி	கடு௦	செயப்படுபொருளை	க௪௬
குறம்புசூழிருக்கை	உ௪௧	செயன்மன்னுமாவது	க௪௩
குன்றொத்தயானை	கடு௬	செருமால்கடற்படை	உ௪௪
கூடராய்க்கொண்டு	உடுடு	செல்வினும்வரவினும்	௬௪
கூடர்முண்முள்ளி	அ௦	செல்லாரவரென்றி	உ௮௦
கேளேபெருக்கு	உ௩௧	செல்வாரல்லரென்	உடு௦
கைநிலத்துக்களை	க௨௩	செறிகழல்வானவன்	உ௧௬
கைமூர்ப்புறவின்	உ௨௦	செறிகழல்வேந்த	க௬௪
கையமைவேல்	க௬௨	செறிந்தார்க்கருங்	௬௬
கையேய்சிலைமன்ன	௬௬	சென்றார்வருவது	உ௬௧
கொங்குதேர்வாழ்க்கை	௬௬	சென்றுசெருமலைந்	௬௬௦
கொங்கைதளரினுங்	௬௬௧	சென்றேயொழிக	உ௨௬

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
சேயேயெனலின்ற	௬௧௩	தேம்மாண்பழிந்து	௧௦௬
சேலங்குளர்வயற்	௩௭	தெவ்வாயெதிரின்	௬௩
சொல்லிற்சொல்	௭௪	செய்வமுனாவே	௨௩
தகரக்குழலாய்	௨௨௪	தேக்கியதெண்டி ரை	௨௧௩
தங்கயல்வெள்ளொளி	௨௧௮	தேந்தண பொழிலணி	௭௪
தண்டாநிலர்கண்ணி	௬௬	தேயத்தவருயிரை	௬௦
தண்டேனன்றெறும்	௬௩	தேர்மன் னுதானே	௭௩
தந்திரஞ்சூத்திரம்	௬௬	தேர்மன் னுவாட்படை	௬௧
தந்தை தாயே	௧௩௪	தேற்றமில்லாத	௩௪
தம்மீறுதிரிதலும்	௬௩	தேற்றம்வினாவே	௩௦
தருசொல்வருசொ	௬௭	தேனக்கதாரவர்காண்	௨௨௩
தலைப்புணைக்கொளினே	௧௦௨	தேனிறவார்கண்ணி	௨௩௮
தனியார் தகைநலம்	௨௩௨	தேனுறைபூக்கண்ணி	௭௧
தன்கோணிநீஇ	௬௭	தொகுத்தல்விரித்த	௩
தன்டோற்சினத்துரு	௬௬௬	தொடுத்தான்மலரு	௬௬௮
தன்னம்புரையுமழை	௮௮	தொழித்தார்சிறை	௨௩௧
நாக்கியபோர்வய	௨௧௪	தொல்கவினருலைய	௬௭௩
தாதலர்நீண்முடி	௬௮௮	தொள்வாய்மணிநிற	௬௬௩
தாளேவணங்காதவர்	௬௭௧	நருவாயனபல	௬௬௭
திணிகிறீடோளரசு	௩௭	நடுவணைந்திணை	௨௩
திண்டேர்வயமலர்	௬௬௪	நடுவுங்லைத்திணையே	௨௪
திண்பூமுகநெடு	௬௩	நடைமன்னுமென்றெம்மை	௧௨௦
திண்போர்சரை	௧௨௮	நடையாலிதுவென்று	௬௭௬
திருநெடுங்கோதை	௨௩௪	நண்ணியபோர்மன்னர்	௧௦௩
திருமாழகந்துகசர்	௬௮	நலம்புரிதெய்வமன்னாய்	௬௩௭
திருமாலகலஞ்செஞ்	௬௨	நளிமுத்தவெணைநன்	௬௬௩
திரைப்பாலிரும்புனற்	௬௬௩	நனைமுதிர்நூழற்	௬௬௨
திரையார்குருதி	௬௬௩	நன்றுசெய்தாமல்ல	௬௬௪
திரையுறைவார்	௭௨	நாணவுநடுக்கவு	௬௬௪
திரையாடுவெதிர்	௬௬௬	நிணங்கொள்	௬௮
துடியாரிடைவடி	௧௨௨	நியின்கிழவனிலமகள்	௮௭
துளியுந்துறந்த	௨௪௭	நிரந்தகங்கெதிர்	௨௩௬
துறைமேய்வவம்புரி	௭௦	நிழலார்நூலெய்யாடு	௬௬௬
துனிதானகலமண்	௭௩		
துவ்வண்டைவண்டினக்	௩௬		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
கிணைப்பரும்புண்ணிய	ககசு	பலராயெதிர்த்தின்று	கருநு
கின்றாங்கெதிர்த்தார்	ககசு	பள்ளததுநீலம்பறந்தலை	உசுரு
நீடியபூந்தண்	சுஉ	பறைவாயொலியோதம்	ககசு
நீடுநீர்க்கானனெருநலு	கஉஉ	பனியெதிர்பருவமு	உசு
நீயுமிவருமின்றே	ககசு	பன்னியதீந்தமிழ்	கருநு
நீரணுவேலிநெடுங்	சருசு	பாடுஞ்சிறைவண்ட	கருஎ
நீரவறந்தநீரம்பா	உருஉ	பாணன்குத்தன்விற்றலி	உசுரு
நீரின்மலிந்தசெவ்	அசு	பாமாண்டமிழுடை	கருநு
நீர்வண்ணன்வெண்	கசுஉ	பாயப்புரவி கடாய்	ககசு
நீவிடிகோதையிங்கே	ககசு	பார்ப்பான் பாங்கன்	உருசு
நுண்ணறிவுடையோ	கருஎ	பார்மன்னன்செந்	உருநு
நும்மனைச்சிலம்பு	கஎஉ	பாவடியானைப்	சசு
நூலெனப்படுவது-பொ	கஎ	பாவணையின்றமிழ்	ருஎ
நூலெனப்படுவது-கா	கஅ	பாவற்ற தீந்தமிழ்	கஉஉ
நெய்நீன்றவேனெடு	ககசு	பின்பனிதானு	உசு
நெய்யொன்றுவேனெடு	கசுரு	புப்புலம்புப்புனற்	கஉரு
நெருங்கடல்வேல்	கசுஅ	புணர்தல்பிரிதல்	உஅ
நெருநலுமுன்னுள்	கஉரு	புணாதுணையோ	கருஎ
நெறிநீரிருங்கழி	ககசு	புண்டாமருகிறத்து	கஉ
நேர்ந்தநக் காதலர்	கரு	புரிந்தமெல்லோதி	உசுசு
பகற்குறிப்புணர்வுகள்	கருசு	புரிவளைவாண்டுகாடு	உருநு
பகுவாய்வராஅற்	சுரு, கரு	புரைத்தாரமர் செய்து	ககஅ
பங்கயப்பூம்புனரு	உசுரு	புலமுற்றுந் தண்புய	உருசு
படந்தாழ்பனை முக	உஉசு	புல்லாவயவாநறையா	ககசு
படலேறியமதின	கருரு	புன்கண்கூர்மாலைப்	கஅசு
படலைப்பனிமலர்த்	உசுசு	புண்ணைநனைப்பினும்	ககசு
பட்டாரகலவகுற்	உசுசு	பூட்டியமாரெடுந்	ககஅ
பணிகொண்டுவாழா	ககசு	பூசின்றவேன்மன்னன்	ககசு
பண்குடைசொல்லி	ககஉ	பூப்புமுதன்முந்நாட்	உருஎ
பண்டானையை-கபய	ககசு	பூமருகண்ணினை	சருநு
பண்டானையை-பரி	உசுசு	பூரித்தமென்புலை	உருஉ
பண்டோர்சிறைவண்	உஉரு	பூவலர்தன்பொழிற்	ககசு
புண்டிப்புனத்துப்	சசு	பெயர்த்தனென்முயங்க	ககரு
பண்ணிவார்சொல்லி	ககஅ	பெரிய நிலைமை	உரு
பலமன்னுபுள்ளினம்	கருசு	பெருநன்றாற்றிற்	ககஉ

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
பெரும்பான்மையுமறி	௪௯	மழையும்புரைவண்	௯௬
பைசின்றவாடர	௧௪௪	மழைவளந்தருஉ	௬௩
பையுண்மாலெப்பழு	௧௨௨	மன்னன்வரோதயன்	௧௧௯
பொய்தலைவத்த	௧௯௩	மன்னேந்தியபுகழ்	௨௨௨
பொய்மையும் வாய்மை	௧௮௬	மாயோன்மேய	௨௪
பொருட்கண்ணி-மே	௧௦	மால்புரையானை	௧௬௭
பொருட்கண்ணி-தே	௧௪௪	மாவுக்களிற்றமணி	௧௧௦
பொருட்கழல்	௬௪	மாவெனமடலு	௧௦௦
பொருட்கழன்மாறன்	௧௪௧	மானக்கடுஞ்சிலை	௨௬௩
பொருடானென	௧௬௬	மிடைமணிப்பூண்	௨௨௯
பொருதிவ்வுலகமே	௯௪	மின்கண்படாவடி	௧௮௯
பெருந்தியபூந்தண்	௯௬	மின்றானையவிளங்	௧௭௬
பொருநெடுந்தானை-போர்	௧௦௦	மின்னிற்பொலிந்த	௬௬
பொருநெடுந்தானை-பூ	௯௩	மின்னேரொளிமுத்த	௯௧
பொருமாமணிமுடி	௧௪௦	மின்னேமறைத்த	௧௧௪
பொரும்பாரச்சரை	௧௦௬	முடியுடைவேந்தரு	௮௯
பொருளதுபுரையே	௬௨	முதலெனப்படுவது	௨௩
பொருள்வயிற்றிரியி	௨௪௮	முதல்கருவுரிப்பொரு	௨௩
பொறிகெழுக்கெண்டை	௧௧௬	முதல்வழிசார்பென	௧௬
பொன்றுவிரிபுகழ்	௧௦௭	முதல்வனூற்குப்	௧௬
பொன்றன்பயப்பித்து	௧௧௬	முதனிலையெண்ணி	௨௯
பொன்னணங்கிர்	௧௩௧	முருகயார்துவந்த	௧௩௦
பொன்னார்க்குவக்கை	௧௧௭	முளிதருவேனற்	௨௬௨
பொன்னாற்புனலணி	௧௩௮	முற்பட்டப்புணராத	௬
பொன்னாற்புனைசுழற்	௬௬	முற்படுபுணர்ச்சி	௧௧௦
போர்மலிதெவ்வரை	௧௬௬	முன்றானுத்தாவடி	௨௨௦
மஞ்சாரிரும்பொழில்	௨௩௬	முன்றன் முகிழ்முலையார்	௨௨௧
மடையார்குவளை	௨௨௧	முன்னுந்தொழ	௯௩
மணங்குமழ்குழலி	௭௦	முன்னைதஞ்சிற்றின்	௧௨௨
மண்கொண்டுவாழ	௯௬	முன்னோர் தூலின்	௧௬
மண்டானிறைந்த	௯௩	மெல்லியலாய்நங்	௨௩௩
மண்ணிவ்ரசெங்கோல்	௧௧௩	மென்முலைவீழினு	௧௮௧
மருந்தெனின்	௨௪௭	மெனதம்படை	௧௬௧
மருள்போற்சிறுவன்கு	௧௩௯	மேவிபொன்றரை	௭௨
மழைகெழுக்கார்வண்	௧௬௬		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
மைதானிலாத தஞ்சாவூர்	௨௧௨	விண்ணிறைதெவ்வார்	௨௩௬
மையார் தடங்கண் வரும்	௨௪௭	விண்டே யெதிரந்த	௩௪
மையார் தடங்கண்மடந்	௨௫௩	விரைதங்கு நீண்முடி	௨௨௨
மையேறிய பொழின்	௧௭௧	விந்ரயாடிய கண்ணி	௯௦
மைவாரிரும் பொழில்	௨௩௨	விரைவளர் வேங்கை	௧௦௬
வடக்குத் தெற்கும்	௪	வில்லவன்ருளை	௧௬௬
வடவேங்கடந்தென்	௪	வில்லான்விநலடி	௧௬௬
வண்டாரிரும் பொழில்	௧௩௬	வில்லோன்கால்	௧௬௬
வண்டுநீம்பியும்	௧௪௨	விழைவுவிடுத்தவிழுமி	௧௪௨
வண்டுநிறைவார்பொழில்	௬௩	விளம்பழம்மழை	௧௬௦
வண்ணமலர்	௧௬௬	விளைக்கின்றபல்புகழ்	௧௪௨
வந்தணங்காமன்னர்	௧௪௬	விற்றுகொழுதிப்புருவ	௧௦௨
வரியவண்டார்	௨௪௨	வினையின்கி	௧௩௬
வருநெய்க்கங்கு	௨௨௩	வெஞ்சுடர் நோக்கு	௨௪௦
வருமால்புயல்வண்	௨௨	வெந்நீரருஞ்சுரங்	௧௬௨
வருவார்வயங்கிழாய்	௨௬௧	வெல்லுந்திறங்களைந்	௨௨
வல்லிச்சிறுமருக	௬௭	வெள்ளாங்குருகி	௧௦௬
வன்றாட்களிறு	௬௬	வெள்ளிவிழுத(அகம்-௨௨௬)	௧௪௫
வாடுகிலைமையை	௨௬௪	வெறிதருபுந்தார	௨௪௧
வாடானெடுந்தேர்	௨௧௬	வென்றேகளித்த	௨௧௨
வாரணங்குச்சழல்	௧௩௧	வேடகஞ் சேர்ந்த	௧௬௫
வாரார்சிறுபடைபுண்டு	௨௨௬	வேண்டிய வேண்டியாந்	௧௪
வாரார்முரசின்விளர்	௨௧௫	வேயும புரையுமென	௧௫௪
வாருந்துபங்கழற்	௧௬௧	வேந்ததடந்தொங்க	௧௨௩
வாரந்தார் சுருமென்	௨௩௧	வேலைத் துறைத்தகண்	௧௫௬
வானலங்கொண்ட	௨௩௩	வேழம் விந்ரவிதிர்	௧௨௨
வானுடைபான்முடி	௧௪௩	வேறுமெனநீன்	௪௬
விடக்கொன்று	௨௫௫	வேறுமைத்தொகை	௫௧
விண்டலங்கொண்டகொடு	௬௫	வேளை நீண்டகண்	௧௨௨
விண்டார்படவிழி	௬௫	வெஞ்சுறுவிடியன்	௨௪

௨. ரீட் அண்ட் எம்பெனி 'கிளினர்' அச்சுச்சுட்டிலும், தாம்ஸன் கம்பெனி 'மினெர்வா' அச்சுச்சுட்டிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

